

J.H.CHASE

TOTUL SE PLĂTEȘTE

TOTUL SE PLĂTEȘTE
COLECȚIA ENIGMA 1969 (NUMĂRUL 6)

JAMES HADLEY CHASE

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură în avans , o copie de revizuire în avans , o ediție anticipată pentru cititor , o copie electronică în avans sau o ediție pentru cititor (ARC sau ARE) este o copie gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții oferită de un editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor, etc înainte ca cartea să fie gata pentru distribuire în masă.

Textul unei ediții anticipate poate diferi ușor de versiunea versiunea finală deoarece modificările pot fi făcute după ce cititorii au făcut comentarii sau au găsit erori în manuscris. Când un cititor celebru sau un jurnalist oferă o părere, o impresie sau o recomandare în urma citirii eCAR, și aceasta poate fi adăugată.

Pentru semnalarea greșelilor sau întrebări ne puteți contacta la adresa de email

Clubul cărții digitale

dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere Angela Releanu și Aristița Avramescu

**Editura pentru Literatură Universală
București – 1969**

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „**Enigma**”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL I

Într-o noapte călduroasă de iunie hoinăream întâmplător prin fața unuia dintre acele luxoase localuri de noapte din Hollywood, unde cine n-are un venit de peste zece mii de dolari nu găsește nicio masă liberă. Deodată, un bărbat înalt, în smoching, țîșni ca din pușcă prin ușile turnante.

După privirea lui fixă și după mușchii țepeni ai feței mi-am dat seama că e beat turtă. Era un tip între două vîrste, cu un ten de culoarea prunei coapte, un păr negru ca pana corbului, despicat de o şuviță albă și cu o mustață cam cît o omidă bine hrănită. Trebuie să fi fost un bărbat frumos înainte de a i se fi stricat tenul, însă acum pielea aceasta vineție compromitea orice pretenție de a trece drept un Adonis al Hollywoodului.

Coborî cele șapte trepte scunde ale localului de parcă nici n-ar fi existat și o luă spre strada principală, unde se scurgea, în mare viteză, un fluviu de mașini.

Ar fi trebuit să-mi văd de treabă și să-l las să se ducă învîrtindu-se. Dacă aș fi procedat așa nu m-aș fi băgat într-o serie de încurcături. În loc de asta, în momentul cînd ajunse la marginea trotuarului, mergînd grăbit, și cînd am văzut că era cît pe aci să-l strivească un Packard masiv, mult mai grăbit

decît el, am întins mîna și l-am apucat de braț smucindu-l înapoi.

Packardul trecu pe lîngă noi cu un foșnet surd. După felul cum rînjea și se holba, se vedea bine că șoferul – un bărbat oacheș și gras, cu ochi de latin și favoriți – își dădea seama cît de aproape fusese de a se face vinovat de Omucidere, dar nu se opri.

Bețivul se sprijini de mine; genunchii i se înmuiară.

— Ia te uită, băiete. Am scăpat ca prin urechile acului. De unde a mai răsărit și imbecilul ăsta?

L-am îndepărtat, redîndu-i echilibrul, și eram gata să pornesc, însă m-am oprit. M-au impresionat smochingul bine croit și ceasul de aur de la mîna și toate celelalte accesorii ce miroseau a bani. Iar dacă mai există ceva, în afară de o femeie încîntătoare, care să aibă o fascinație irezistibilă pentru mine, ei bine, acest ceva e tocmai mirosul banului.

Așa că m-am oprit și, cum se clătina spre mine, am întins mîna și l-am sprijinit.

— Mi-ai salvat viața. Dacă n-ai fi fost atît de ager mașina aia m-ar fi dat gata. Asta n-am s-o uit niciodată.

— Știți încotro ați pornit-o? l-am întrebat, susținîndu-i cu brațul întins greutatea corpului.

— Sigur că știu. Dacă-mi pot găsi mașina, merg acasă.

— Conduceți?

— Bineînțeles. Clipi spre mine, apoi rînji. E-n ordine! Sînt puțin amețit, dar cui îi pasă?

— Nu puteți conduce în halul ăsta.

— S-ar părea că ai dreptate, însă nu pot merge nici pe jos, nu-i așa? Și-atunci, ce fac?

Se îndepărtă de mine, clătînîndu-se nesigur, apoi își recapătă siguranța și-mi zîmbi larg, fermecător.

— Uite ce e, băiete, aș zice să duci treaba pînă la capăt. Fii camarad. Mi-ai salvat viața. Și-acum, ajută-mă să-mi găsesc

mașina. E un Rolls decapotabil, bleu cu bej, comandă specială. Pe cuvînt că nu glumesc.

M-am uitat de-a lungul străzii, dar nu se vedea niciun Rolls decapotabil, bleu cu bej.

— Unde-i?

— Pe undeva prin spate. Hai să ne sprijinim unul de altul și să mergem s-o căutăm.

I-am oferit brațul și am pornit înaintînd repede și smucit spre locul de parcare din spatele localului de noapte. O dată era cît pe aci să mă trîntească și el chiar a căzut, dar pînă la urmă am ajuns la mașină.

Rollsul bleu cu bej, cu capota lăsată, arăta foarte, foarte luxos. Numai privindu-l și m-a apucat invidia. Oricît ar fi costat mi s-ar fi părut o nimica toată față de felul cum arăta, față de grija și dragostea cu care-l făcuseră constructorii lui.

— Hai cu mine acasă, zise bețivul, îndreptîndu-se ca un somnambul spre volan. Vino să bem ceva. Măcar atîta pot să fac pentru omul care mi-a salvat viața.

— Merg cu dumneata, dar n-ai să conduci. Nu te las să pocești frumusețea asta de mașină.

Ceva în glasul meu l-a făcut să mă privească țintă, apoi a rîs.

— Găsești că e frumoasă, nu-i așa? Ei bine, și eu cred la fel. Poți s-o conduci?

I-am răspuns că da.

— În regulă, băiete, atunci du-mă acasă.

S-a îndreptat împleticindu-se pînă la portiera din partea opusă, a deschis-o și s-a prăbușit pe banchetă.

— Hill Crest Avenue, 256; a doua la stînga din Sunset Boulevard.

Am deschis portiera masivă din față și m-am pomenit așezîndu-mă în ceea ce mi se părea un mic nor suspendat. Pînă să pornesc motorul, vecinul meu și-a pierdut cunoștința.

În clipa cînd capul lui atinse speteaza capitonată a banchetei, ochii i se închiseră brusc și forfota din jur încetă să mai existe pentru el.

Pe volan am găsit un cartonaș. M-am uitat la el și am aflat că numele stăpînului era Erle Dester și că locuia pe Hill Crest Avenue, 256, unul dintre cele mai luxoase cartiere din Hollywood. Era o arteră pe care nu puteai locui decît dacă aveai o grămadă de bani.

În timp ce mă strecuram cu Rollsul spre ieșire printre mașinile parcate, am început să fiu convins că nu-mi pierdeam vremea degeaba.

Rollsul parcă zbura singur. Am luat-o în sus pe Sunset Boulevard, lin și fără zgomot, ca o frunză purtată de vînt. Am cotit pe a doua stradă la stînga, cum mi se explicase, și-am înaintat cam două mile pe boulevard, urmărind cu atenție numerele diverselor vile elegante, în total cam două sute.

— Poarta e lîngă lampa aceea de stradă, spuse Dester, ridicînd capul.

Drumul scurt cu mașina în aerul cald al nopții părea să-i fi făcut oarecum bine.

Am încetinit, am intrat cu mașina pe poarta deschisă și am urcat de-a lungul unei alei șerpuite, cu plop de o parte și de alta, pînă la peronul asfaltat din fața unei vile în stil spaniol, cu balcon și felinare din fier forjat la intrarea principală. Era prea întuneric ca să se vadă cine știe ce din clădire, dar din cît am putut zări, mi-am dat seama că era o casă bine îngrijită.

Am oprit motorul și am așteptat, cu mîinile pe volan, privind luminile felinarelor și întrebîndu-mă ce o să urmeze.

Dester se ridică anevoie, deschise portiera și coborî. Am coborît și eu.

— Ei bine, am ajuns, băiete, zise el sprijinindu-se de mașină. Cum spuneai că te numești?

— Glyn Nash.

— Glyn Nash? Cunosoc majoritatea oamenilor din Hollywood, însă ăsta e un nume nou pentru mine. N-are importanță, acum îl știu. Eu sînt Erle Dester. Poate că e un nume necunoscut pentru dumneata. Ei bine, intră, domnule Nash. O să fie foarte amuzant. Cînd am să-i spun soției mele că dacă n-ai fi fost dumneata, acum ar fi văduvă, te va copleși cu „atenții”. Rîse, dîndu-și capul pe spate. Asta are să fie ceva!

Porni împleticindu-se, urcă treptele pînă la intrarea principală ajutat mai mult de noroc decît de rațiune și scoase o cheie. După cîteva încercări nereușite, îmi dădu mie cheia.

— Încearcă dumneata. Pariez că ești mai îndemînat ca mine.

Am descuiat ușa, am deschis-o împingînd-o și l-am urmat într-un hol slab luminat. Ceasul elegant din perete arăta unu și cinci.

— Poate că soția mea e în pat. Așa citește ea. Îți place să citești?

— Nu prea mă omor.

— Eu am renunțat, dar Helen citește tot timpul.

M-a condus într-un hol lung, cu plafon jos, destul de spațios ca să primească cincizeci sau șaiszeci de persoane, dacă nu mai multe. Interiorul arăta foarte modern: fotoliile și canapelele erau capitonate cu piele bej, covorul și draperiile erau maro. Se mai găseau acolo un televizor, un aparat complicat, o combinație de radio și picup cu un difuzor înalt de șase picioare, și un bar în perete, în fața căruia erau așezate o duzină de taburete înalte, îmbrăcate tot în piele bej.

Dester se îndreptă spre bar ca o pasăre spre cuibul ei; înhață o sticlă de Vat 69, umplu două pahare cu whisky și sifon și le așază pe tejgheaua barului.

— Lucrezi în cinematografie, domnule Nash? întrebă el,

cățărîndu-se cu băgare de seamă pe un taburet și sprijinindu-și coatele pe bar.

— Lucrez la reclame; pungășie curată!

— Și merge? M-am gîndit adesea să-mi încerc și eu norocul în publicitate. Bănuiesc că azi se cîștigă bani grei cu publicitatea comercială la televiziune. Cu așa ceva te ocupi?

— Vînd spații publicitare.

Se strîmbă.

— S-ar părea că e o meserie grea, nu-i așa?

I-am răspuns că într-adevăr e o meserie grea.

Atunci s-a uitat la mine. Se prea poate ca fumurile whiskyului să i se fi risipit. Părea că începe să se dezmeticească. Văzînd expresia lui, puteam spune că abia acum mă distingea pentru prima oară. Îmi studia costumul purtat de trei ani, cămașa pe care avusesem de gînd s-o spăl ieri, dar n-apucasem s-o fac, pantofii care mă purtaseră în sus și în jos pe sute de trepte și cu care intrasem și ieșisem din sute de birouri, de obicei fără niciun rezultat.

— Băiete, arăți de parcă ai trece printr-o situație critică. Da, sau poate nu-i treaba mea?

Eram cît pe ce să-i răspund că nu-i treaba lui, dar brusc mi-am amintit că s-ar putea ca tocmai asta să fie ocazia pe care-o așteptam de trei ani.

— Sigur, mi-e cam greu, dar mă privește personal.

Știam de mult că cei bogați se feresc de noile cunoștințe și nu voiam să-i sperii chiar de la început.

Sorbi o înghițitură, puse jos paharul și-și șterse ușor gura cu o batistă albă de mătase. Pe neașteptate, în ochi i se ivi o privire pierdută. Era greu de spus dacă recăzuse în nesimțire sau dacă se gîndea.

— Cît cîștigi pe săptămînă, dacă nu sînt indiscret?

— Cînd am noroc, douăzeci de dolari. E o slujbă plătită

după rezultate. E drept, am avut o săptămînă proastă și n-am cîștigat nici pe departe atît, dar încă nu mă dau bătut.

Se uită țintă la mine.

— Se poate trăi cu douăzeci de dolari?

A scos o tabacheră masivă de aur, a luat o țigară cu o monogramă încîlcită pe ea și și-a aprins-o privindu-mă lung, ca și cînd aș fi fost un exemplar scăpat dintr-o grădină zoologică.

— Ascultă, aș vrea să fac ceva pentru dumneata. La urma urmei mi-ai salvat viața.

Se apropia mai repede decît aș fi crezut de ceea ce doream.

— N-aveți niciun motiv s-o faceți. Oricine ar fi procedat la fel.

— Dacă nu erai dumneata, o mierleam, spuse el încruntîndu-se. Am scăpat ca prin urechile acului. Și-apoi, îmi plăci. Am nevoie de un șofer, un om care să fie util pe lângă casă: să poată încropi o masă, să mă ducă prin oraș, să aibă grijă de mașină. Ți-ar surîde să-mi dai o mînă de ajutor? Îți voi plăti cincizeci de dolari pe săptămînă și întreținerea. Te interesează?

Sperasem că-mi va întinde cîteva bancnote și-mi va ține un discurs drăguț despre curajul meu. Nu mă așteptam la o slujbă; mai ales de șofer și om la toate, în care aș fi fost la ordinele și dispoziția lui douăzeci și patru de ore pe zi. Am avut ocazia să văd cum își tratează unii bogătași șoferii. Dacă trebuia să lucrez, țineam să am un program fix, nu să fiu la dispoziția și ordinele unui individ ca Dester.

Am deschis gura să-l refuz. Intenționeam să-i spun asta politicos, în speranța că bancnotele vor veni totuși ca un premiu de consolare, cînd, din spatele meu, se auzi o voce de femeie.

— Erle, nu fi absurd! N-avem nevoie de șofer!

M-am întors.

V-ați jucat vreodată cu un fir electric care la un moment dat v-a curentat? Sînt sigur că da; și știți ce fel de șoc provoacă: ceva imposibil de controlat, o scuturătură ce doare dar nu lasă urme.

Avea vreo douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani; era înaltă și subțire, cu păr arămiu și un ten alb, perfect armonizat cu culoarea părului. Ochii se conturau mari și atît de verzi, de strălucitori și de duri ca două smaralde. Nu era frumoasă în genul standardului de frumusețe acceptat la Hollywood. Degaja prea multă personalitate, iar buzele-i erau puțin prea subțiri și ferme pentru o frumusețe autentică, dar avea ceva ce o ridica deasupra categoriei obișnuite a femeilor frumoase și care o făcea extraordinară.

Purta un neglijе alb, simplu, lung și cu mîneci. Singura bijuterie pe care o avea era un lanț de aur în jurul taliei subțiri.

— Draga mea Helen, vreau să faci cunoștință cu Glyn Nash. Ai să fii fericită aflînd că mi-a salvat viața. În momentul de față ai fi fost văduvă dacă nu m-ar fi înhățat cînd dădeam să trec strada. A fost cea mai rapidă intervenție văzută de mine vreodată. L-am adus cu mine fiindcă știam c-ai să ții să-i mulțumești.

Ea se întoarce și se uită la mine.

— Sînt sigură că soțul meu exagerează, spuse cu o față inexpresivă, de o paloare stranie. I-ai salvat viața într-adevăr?

— Hai, Nash, dă-i drumul și povestește-i. Pe mine nu m-ar crede, zise Dester și rîse.

— Ei bine, ce-i drept nu se uita încotro merge, am răspuns, simțind cum mi se taie răsuflarea privind în ochii aceia mari și verzi ca smaraldele. Poate că l-ar fi omorît dacă n-aș fi... Apoi m-am oprit, deoarece o sclipire plină de o ură aprigă, feroce, țîșni din ochii ei. Nu era un joc al imaginației

mele. Exista aievea și am simțit cum mă trece un fior prin șira spinării.

Apoi ochii verzi redeveniră inexpressivi ca două cioburi de sticlă. Îmi zîmbi rece, cu indiferență.

— Ce ager ai fost!

— Nu vrei să-i mulțumești? o întrebă Dester cu o voce sarcastică. Ei bine, n-are importanță. Eu unul îi sînt recunoscător și îndatorat. Simmonds a plecat, așa că poate să-i ia locul dacă-l vrea.

Femeia s-a așezat la bar, unde lumina cădea direct pe ea. Și-am surprins sub faldurile vapoaroase ale neglijelui conturul silutei, ceea ce-mi făcu sîngele să circule mai repede.

Dacă primeam slujba, aș fi fost mereu lîngă ea: ziua și noaptea; și în clipa aceea îmi doream asta mai mult decît orice pe lume.

— Mi-ar place slujba, am spus, luîndu-mi cu greu ochii de la ea. Aș primi-o bucuros.

Iată cum a început. Iată cum am intrat în încurcătură.

CUVINTELE MELE PĂREAU SUSPENDATE ÎN AER.

Helen – o voi numi așa pentru că așa i-am spus în gînd de îndată ce i-am știut numele – și-a turnat un coniac, apoi s-a întors, sprijinindu-și spatele încîntător de bar, astfel încît sînii plini și rotunzi, ascunși sub faldurile vapoaroase ale neglijelui, erau îndreptați spre mine.

— Dar, Erle, deși sînt sigură că e cel mai potrivit, n-ai vrea să iei referințe despre el? întrebă ea și un zîmbet ușor și rece menit să îndulcească cele spuse îi apăru pe buze.

— Bah, ne putem ocupa de asta mai tîrziu, răspunse Dester nerăbdător. Trebuie să fac ceva pentru băiat, doar mi-a salvat viața. Cînd poți să te-apuci de treabă? continuă el adresîndu-mi-se.

— Oricînd doriți... domnule.

De „domnule” mi-am amintit puțin mai târziu. El n-a observat, dar Helen da. Ea avea să remarce totdeauna mărunțișurile astea.

— Poți începe chiar acum. Aș zice să garezi mașina.

Se aplecă peste bar și luă o cheie.

— Locuința e deasupra garajului. Uite cheia, Mi-o azvîrli. Instalează-te. Găsești acolo o uniformă. S-ar putea să ți se potrivească. Dacă nu, du-o la „Myer” pe Third Street. Ți-o ajustează pe măsură.

Am primit cheia.

— Bine, domnule.

— În momentul de față n-avem personal. Doamna Dester e nevoită să facă toate treburile. Aș vrea să-i ajuți: să te ocupi de curățenie, să îngrijești puțin grădina, să speli ferestrele și alte lucruri. Crezi că o să poți face toate astea?

— Da, domnule.

— Perfect. Noi nu mîncăm acasă. Va trebui să iei masa în oraș, sau îți cumperi ce-ți trebuie și-ți gătești în locuința dumitale. Îți voi plăti notele. Căscă. Ei bine, cred c-on-tind să mă culc. Am avut o zi plină. Îmi zîmbi prostește. Ai să fii fericit la noi, băiete. Știm cum să ne purtăm cu personalul nostru: dacă ai grijă de noi, vom avea și noi de tine.

— Da, domnule. Noapte bună! M-am uitat la Helen. Noapte bună, doamnă!

Nu mi-a răspuns nimic; ochii ei verzi exprimau ură, dar asta nu m-a neliniștit: nu se spune că ura e soră bună cu dragostea? Eram în casă și deci lîngă ea. Restul depindea de felul cum voi ști să-mi joc cartea. Am avut destul succes la femeii ostile; și de fapt e aproape singurul domeniu în care pot spune cu adevărat că am avut succes pînă acum.

Am ieșit din hol lăsînd în urmă o atmosferă atît de grea că te puteai rezema de ea. Am coborît treptele spre garajul

construit să adăpostească trei mașini. Am garat Rollsul. Alături era un Cadillac de două locuri și lângă el un Buick Roadmaster. Dester nu-mi spusese nimic de acestea două. Se părea că voi avea destul de spălat și lustruit.

Dar deocamdată nu-mi păsa. Am urcat treptele înalte ce duceau la locuința de deasupra garajului. Nu era chiar atât de luxoasă cum mă așteptam, dar nici prea rea: în orice caz mult mai bună decât camera în care locuisem. Ultimul locatar o părăsise în grabă. Nu-și dăduse osteneala să facă ordine înainte de a pleca. Pe masă zăceau resturi de mâncare; scrumierele erau pline cu mucuri de țigări mirosind a stătut. Peste tot, praful se așternuse ca o manta cenușie.

Mie nu-mi păsa. Trăisem atîta vreme în niște condiții insuportabile încît murdăria și resturile lăsate de altul nu mă mai supărau.

Am smuls cearșafurile și le-am azvîrlit pe dușumea. Mi-am scos vestonul, cravata și pantofii și mă pregăteam să mă lungesc pe cuvertura pe care-o întinsesem peste saltea, cînd am auzit mișcare pe scări. M-am încălțat din nou și tocmai mă îndreptam spre ușa dormitorului cînd Helen o deschise.

Își pusese un șal negru de mătase peste neglijoul alb. Stătea în prag uitîndu-se la mine cu ochii ei verzi de smarald, inexpresivi. Așteptam, privind-o din celălalt capăt al camerei, știind prea bine că n-a venit pentru că m-a plăcut de la prima vedere. Chiar pentru mine, asta ar fi fost puțin cam prea repede.

— Da, doamnă? am întrebat respectuos, cu o voce frumos modulată.

— O, Nash! Nu cred că ar trebui să rămîi, îmi zise cu o voce rece și tot atît de pătrunzătoare ca un vînt siberian. Domnul Dester nu se simte bine astă-seară. Desigur că-ți este recunoscător, dar n-are nevoie de șofer.

M-am sprijinit de perete, încercînd să arăt ca și cînd ceea ce-mi comunica avea un sens hotărîtor pentru mine.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, însă domnul Dester m-a angajat. E treaba dumnealui să-mi spună dacă vrea sau nu să raman.

— Da. Mă privea de parcă ar fi stat de vorbă cu un copil tîmpit. Dar acum nu se simte în apele lui. Nu are nevoie de dumneata aici.

— Poate că mîine dimineată, cînd se va simți mai bine, dînsul o să-mi spună ce are de gînd.

Ochii ei verzi păreau și mai adînci.

— Te previn spre binele dumatăle. Celălalt a plecat fiindcă nu i s-a plătit; nu apuca niciodată să doarmă și și-a dat seama că e imposibil să lucreze pentru soțul meu.

— Desigur, n-am nicio cunoștință despre lucrurile astea, doamnă. În momentul de față sînt fericit că am un acoperiș deasupra capului. Salariul nu mă îngrijorează de loc. Sînt atît de obișnuit să nu dorm încît nu mă poate neliniști că voi dormi mai puțin. De altfel mi-ar place să judec singur dacă munca asta sau nu imposibilă.

Ea ridică din umeri.

— Nu arăți ca un prost, dar mi se pare că ești.

— Veți avea prilejul să mă judecați mai bine cînd mă veți cunoaște mai de aproape, doamnă.

— Ți-am spus! zise ea cu vocea dintr-o dată aspră. N-ai ce căuta aici! Soțul meu era beat cînd te-a angajat.

Întinse mîna. Între degetele ei lungi și fine se afla o bancnotă de o sută de dolari.

— Uite, ia-o, și pleacă!

Era exact ceea ce ar fi trebuit să fac, dar nu știu de ce, mai încercam să fac pe deșteptul.

— N-am cîștigat-o, doamnă. În orice caz, vă mulțumesc.

Vă rog să mă iertați, dar singurul în măsură să-mi spună să plec e domnul Dester.

Scînteia din ochi i se stinse brusc.

— Dacă ții neapărat să fii prost, n-ai decît. Apoi înaintă spre mine. Nu-i nicio afacere pentru dumneata, Nash. Îmi pot imagina că un om ca dumneata s-ar grăbi să tragă concluzia că într-o astfel de slujbă sînt ciubucuri, dar te înșeli. Nu e rost de niciun cîștig ușor.

— Mă mulțumesc cu slujba, doamnă. Totdeauna mi-am dorit să conduc un Rolls. De altfel, nu înțeleg ce vreți să spuneți prin cîștiguri ușoare.

Izbucni în rîs, dîndu-și pe spate splendidul cap și arătîndu-și coloana albă a gîtului.

— Joci bine, dar nu se prinde. Nu e pentru dumneata aici. N-avem bani. În cîteva săptămîni domnul Dester rămîne fără slujbă. Nu ne mai putem permite să ținem servitori. Eu duc toată gospodăria. Ți-a oferit slujba asta numai pentru că era beat. Nu vei primi banii și n-are rost să-ți închipui altceva.

Cuvintele ei m-au cam neliniștit, stîrnindu-mi însă și curiozitatea.

— În problema asta nu știu nimic, doamnă. Nu mă privește. Domnul Dester m-a angajat. Numai dumnealui e în măsură să-mi spună dacă are sau nu nevoie de mine.

Îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Foarte bine, cum poștești! Dar să nu spui că nu te-am prevenit. Începu să se plimbe prin cameră, ținîndu-se în penumbră. Deodată mă întrebă: într-adevăr în noaptea asta ai salvat viața soțului meu?

— Desigur. Dacă nu l-aș fi tras înapoi la timp, l-ar fi strivit un Packard care mergea cu o viteză de patruzeci de mile pe oră. Mi-a spus chiar dînsul că dacă nu m-aș fi dovedit atît de ager, acum ați fi fost văduvă.

Ea se opri. Când își aținti privirea asupra mea, fața îi era ca de marmură.

— Așa a spus?

— Da.

A urmat o pauză lungă, în care ne-am uitat unul la altul, apoi m-am decis să-i dau o lovitură neașteptată:

— Dacă aș fi știut că vreți să moară, poate nu l-aș fi tras înapoi, doamnă.

Expresia feței sale nu s-a schimbat, dar ochii i-au lucit. Poate că a devenit puțin mai palidă. Era greu să-ți dai seama în penumbra în care stătea.

— Zău, Nash? Interesant, foarte interesant. Vocea îi răsună ca un murmur, ca foșnetul unor frunze uscate, și-mi dădu o senzație stranie.

S-a întors și a ieșit fără un cuvânt, coborînd scările.

Unul din puținele lucruri ce aveau sens și pe care l-am învățat în armată, e importanța ce o prezintă cunoașterea inamicului.

Helen trebuie să fi avut un motiv destul de serios ca să insiste într-atîta să scape de mine și acum eram curios să-l aflu. Voiam să mai aflu și de ce își ura atît de mult soțul, dorindu-i moartea. Situația mă intrigă. M-am decis să fiu soferul lui Dester timp de vreo săptămînă. Ar fi fost oricum mai bine decît să vînd spații publicitare, vagabondînd pe străzi. Nu pierdeam nimic cu un salariu de cincizeci de dolari pe săptămînă, plus întreținerea și, cu puțin noroc, puteam cîștiga și mai mult. Chiar dacă Dester nu mai avea niciun ban, cum mi-a spus Helen (fără ca eu s-o cred), cel puțin aveam un acoperiș deasupra capului și mîncare.

A doua zi dimineața m-am sculat pe la șapte fără un sfert, mi-am făcut ordine în locuință, am așternut pe pat cearșafurile curate găsite într-un dulap, am înlăturat aproape toate urmele lasate de ultimul locatar și-apoi am încercat

uniforma. Era nou-nouță și-mi venea de parcă ar fi fost croită pentru mine: o haină gri-deschis din stofă ripsata, la două rînduri, pantaloni de călărie, cizme pînă la genunchi și o șapcă cu cozoroc, cu cocardă pe ea – o uniformă în toată regula.

În unul din buzunarele hainei am găsit un plic murdar, pe care era mîzgălit: Ben Simmonds, Clifford Street 57 a, Hollywood.

Mi-am amintit că Simmonds era numele șoferului care plecase din serviciul lui Dester și m-am întrebat dacă mai locuia în Clifford Street. N-ar fi stricat să stau puțin de vorbă cu el.

La opt și un sfert m-am îndreptat spre vilă făcînd un ocol prin spate, pe la bucătărie.

Acolo nu se vedea niciun semn de viață și nici urmă de mancare, dar de la etaj am simțit miros de cafea.

LÎNGĂ PERETE SE AFLA UN FRIGIDER, LUNG DE VREO DOI metri și jumătate, în care ar fi încăput alimente suficiente pentru a hrăni o familie numeroasă vreme de un an.

Țin minte că înainte de a mă fi încurcat cu Solly și de a intra în escrocheria aia de publicitate, mi-am pierdut doi ani nenorociți tot încercînd să bag pe gîtul unor fermieri din regiunea Chio niște frigidere din astea. Vederea uriașului aparat mi-a trezit amintiri care mi-au dat fiori, dar asta nu m-a oprit să-i deschid capacul și să mă uit înăuntru. Era gol ca-n palmă și am închis capacul, bombănind dezgustat. Trebuie să fi costat o avere, mai mare păcatul să-l ții gol.

În oficiu am găsit o jumătate de sticlă de lapte și o cană de cafea din ziua precedentă. Tocmai încălzeam cafeaua, cînd ușa bucătăriei se deschise și intră Helen.

Purta un pulover de lînă negru și pantaloni albastru-

deschis. Îmbrăcată în pantaloni părea mai provocatoare. Am privit-o, simțind iar greutatea aceea pe piept.

— Ce faci aici? m-a întrebat tăios, privindu-mă fix.

— Căutam puțină cafea, doamnă. Sper că nu vă supără.

— N-am chef să te văd prin casă, Nash, zise îndreptându-se spre ușă. Treaba dumitale este să-l duci cu mașina pe domnul Dester la birou. Te rog să stai în locuința dumitale!

Ei bine, acum cel puțin admitea că aveam aici o slujbă; oricum, era o concesiie.

— Nu vă pot fi de folos cu nimic, doamnă? Poate doriți să fac ceva prin casă?

— Nu. Nu te amesteca. Și ieși.

Am băut cafeaua, am spălat ceașca și m-am întors la garaj. Am scos Rollsul, l-am spălat și lustruit și apoi l-am tras la intrarea principală. Era zece și cîteva minute.

Am stat la volan și am așteptat.

La zece și jumătate, Dester coborî scara. Purta un costum gri-perle și o pălărie cu borul lăsat. Sub braț ținea o servietă.

— Bună-dimineța, Nash, îmi zise cînd m-am dat jos repede din mașină și i-am deschis portiera. Uniforma arată destul de bine. Ai luat micul dejun?

— Da, domnule.

Lumina strălucitoare a soarelui nu-l avantaja. Tenul lui părea o carne crudă și avea ochii injectați și umezi.

— Știi unde-s „Pacific Studios”?

— Da, domnule.

— Acolo lucrez eu.

Se urcă în automobil și se lăsă pe bancheta din spate. Părea bucuros că se poate așeza.

— Dă-i drumul repede, băiete. Am cam întîrziat.

L-am condus la studiouri mergînd cu viteză, însă fără să exagerez. Portarul deschise porțile duble. Am observat că nu

l-a salutat pe Dester cînd am trecut cu mașina pe lîngă el și mi s-a părut cam ciudat.

Dester mi-a făcut semn spre clădirea mare a birourilor, situată separat de studiourile principale. Am tras la intrare.

— Vino să mă iei la patru. Acum te poți întoarce să-i ajuți doamnei Dester prin casă.

— Mi-a spus că nu are nevoie de niciun ajutor, domnule.

Făcea impresia că nu m-a auzit. L-am urmărit cu privirea pînă a urcat scările de la intrare și a dispărut pe ușa turnantă. M-am așezat din nou în Rolls și m-am îndreptat în jos, spre poarta principală. Portarul mi-a deschis. Nici nu s-a sinchisit să mă privească. M-am întrebat ce oare altceva pe lîngă un Rolls trebuie să aibă cineva ca acest individ să arate puțin respect.

După ce am ajuns la o distanță bună de studiouri, am parcat mașina și m-am dus la un birt unde mi-am luat micul dejun. Aveam cincisprezece dolari ce trebuiau să-mi ajungă pînă să-mi dea Dester ceva. Am cheltuit cinci dolari pentru un mic stoc de alimente, cafea și legume. Le-am cărat în mașină și m-am dus în Clifford Street, care întîmplător era a patra stradă de la blocul unde locuisem.

Am oprit în fața numărului 57 și am sunat la apartamentul „A”. După cîteva minute s-a auzit un bîzăit și ușa de la intrare s-a deschis.

Simmonds ocupa două camere la etajul trei. Stătea în pragul ușii, așteptîndu-mă în timp ce urcam ultimul rînd de trepte. Era un tip cam de înălțimea mea, cu păr grizonat și o față zbîrcită, plină de haz. Îndată ce a văzut uniformă a rînjit: era un gen de rînjit arborat parcă pentru nătărăi, dar asta nu m-a deranjat. Am rînjit și eu.

— Sînt noul șofer al lui Dester, deși cred că nici nu era nevoie să-ți mai spun. Am venit pentru cîteva informații.

— Intră, mi-a zis, deschizînd ușa. Se naște la fiecare minut

un fraier, nu e cazul să-ți imaginezi că ești singurul. Când am intrat în slujba aceea aveam impresia că am dat lovitura cea mare, numai că acum sînt lămurit.

Am pătruns într-o cameră plină de praf și cu un miros asemănător celui din locuința de deasupra garajului, înainte de a fi făcut eu curat.

— Nu-mi fac nicio iluzie, i-am răspuns, punîndu-mi șapca pe partea cea mai curată a mesei. Știu că n-am cu ce să mă laud, dar ca slujbă temporară îmi convine. Mă numesc Glyn Nash.

Simmonds îmi oferi un scaun și dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse cu două cești și o cană cu cafea.

— Chiar că temporară! spuse el luînd țigara pe care i-o oferisem. Pun pariu că la sfîrșitul săptămînii vei fi concediat. Sînt singurul care a rezistat mai mult. Eu am stat două săptămîni.

— Ce nu-i în regulă cu slujba? l-am întrebat luînd ceașca de cafea pe care mi-o întinsese.

— O mulțime: o combinație de guzgani și un vapor ce se scufundă și pe deasupra doamna Dester. Ai vazut-o?

— Sigur, mi-a și spus că n-are nevoie de mine.

— Atunci ascultă ce-ți spun, băiete. Șterge-o înainte de a da de bucluc. Dama e afurisit de periculoasă. Mare tîmpit, să rămîn după ce mi-a spus s-o iau din loc! Aproape că a reușit să mă învinuiască de furt.

Chestia asta m-a descumpănit.

— Mai spune o dată. Cum a fost?

A rînjit, arătîndu-și dinții îngălbeniți de tutun.

— Așa e. Mi-a dat o hîrtie de o sută de dolari pentru achitarea notei de benzină. Mi s-a părut mie ceva curios, fiindcă dacă e vorba de plătit notele, le plătește Dester. Numai că eu am o fire cam bănuitoare și nu-mi pare rău. Aveam tot atîta încredere în doamna Dester cît într-un șarpe

cu clopoței. Am cercetat atent bancnota. Cu un ac perforase o cruce pe hîrtie. Nu mi-au trebuit nici două secunde ca să-mi dau seama ce va urma. Abia am mai apucat să arunc bancnota în foc, cînd au intrat doi detectivi. M-au cercetat întîi pe mine, apoi toată camera, trecîndu-ne ca prin ciur, dar n-au găsit bancnota. Doamna Dester li s-a plîns că de la un timp îi dispăreau mereu bani și era convinsă că eu puneam mîna pe ei. Așa mi-au spus. Am scăpat ca prin urechile acului și cînd detectivii au plecat mi-am împachetat totul și am șters-o cît am putut de repede.

Mă uitai la el fix și mi-am amintit că noaptea trecută doamna Dester îmi oferise și mie o bancnotă de o sută de dolari.

— Ce-o fi în capul ei? De ce nu vrea ca bărbatu-său să-și ia un șofer?

El ridică din umeri.

— Acum trei luni aveau o bucătăreasă, un fecior, două servitoare, un grădinar și un șofer. Apoi, dintr-o dată i-a concediat pe toți, a închis majoritatea camerelor și s-a ocupat ea singură de locuință. Dester a încercat să țină un șofer, dar destul de repede ea a aranjat astfel lucrurile încît omul n-a mai putut suporta și a plecat. Nu mă întreba de ce. Nu știu.

— Mi-a spus că Dester n-are un ban.

— Habar n-am. S-ar putea să aibă dreptate. Așa o fi, dar nu-mi face impresia că doamna Dester e tipul de femeie care să vadă singură de casă numai pentru că soțul n-are bani.

Nici mie nu-mi făcea impresia asta.

— Dar în definitiv cine-i Dester?

— Vrei să spui cine a fost, răspunse Simmonds, terminîndu-și cafeaua și turnîndu-și încă o ceașcă. Cîndva a fost șef de producție la „Pacific Studios”, unul din cei mai importanți granguri în cinematografie. Acum e curățat. Nu i-au reînnoit contractul. Expiră cam peste o lună și atunci va

deveni un oarecare. Se duce acolo în fiecare zi și stă la birou fără să facă nimic. Nimeni nu-l bagă în seamă. Își petrece doar timpul prevăzut în contract.

— De ce nu-și caută altă slujbă?

Simmonds râse.

— Nu ți-ai dat încă seama ce-i cu el? E alcoolic. Nimeni nu-l vrea. E treaz numai dimineața, când se scoală. La micul dejun începe să toarne pe gît și-o ține așa pînă cade în pat. Dacă m-aș fi însurat cu cățeaua aia roșcată, cred că deveneam și eu un bețiv. E nebun după ea. Am auzit că ea are cameră separată și el n-a mai intrat acolo chiar după primele zile ale căsătoriei.

— Cine-i ea și de unde vine?

— Nu știu. Sînt căsătoriți de aproape un an. De atunci a început el s-o ia repede în jos. Cinematografia nu-l mai vrea. Când îi expiră contractul, o să fie în aer. Așa că nu-ți face iluzia că ai găsit o slujbă permanentă. Mare noroc dacă rămîi o săptămînă!

— Nu cred că-i la pămînt. Are trei mașini și vila. Poate obține douăsprezece mii de dolari dacă-și vinde Rollsul pe piață.

— Aud că-i dator pînă peste cap; dar s-ar putea să greșesc. Pariez însă că de îndată ce părăsește studiourile vor năvăli lupii, și când o vor face, nu-i va mai rămîne nimic. Grozav mi-ar place s-o văd pe roșcata aia cîștigîndu-și existența. Va constata că-i al dracului de greu după ce Dester i-a turnat în poală bani cu nemiluita.

— Te-au plătit?

— Da, numai că a trebuit să le cer eu banii. Dester nu-și amintește niciodată de niște fleacuri cum ar fi plata servitorilor.

Simmonds privi ceasul deșteptător de pe noptieră.

— Trebuie s-o iau din loc. Acum dimineață am treabă,

conduc cu mașina două doamne bătrîne. Cred că e un schimb agreabil după ce am dus un bețivan. Te așteaptă un circ de toată frumusețea. Dacă se întoarce acasă pe la unu noaptea, zice că e devreme. Se ridică. Dar să nu-ți închipui că nu-mi place tipul. Îmi pare rău de el. Cînd îl poți prinde treaz, nu ți-ai putea dori un om mai cumsecade pentru care să lucrezi. Buclucul e că nu-l apuci prea des treaz. E dureros ca o femeie să poată distruge atît de repede un bărbat așa cum a făcut-o roșcata. Trebuie să fie nebună. Săpîndu-l pe el s-a săpat și pe ea, și a pierdut un venit serios, ceea ce, orice s-ar spune, n-are sens. După cîte am auzit, tot din cauza ei s-a apucat să tragă la măsea. Nu-mi dau seama de jocul ei.

Conducînd mașina spre fosta mea locuință ca să-mi adun cele cîteva lucruri înainte de a mă întoarce la vila lui Dester, nici eu nu-mi puteam închipui care-i jocul, dar eram hotărît să aflu.

CAPITOLUL 2

Cînd am băgat Rollsul în garaj, am observat că lipsea Cadillacul decapotabil. Nu era greu de ghicit că frumoasa doamnă Dester ieșise să ia dejunul. Era douăsprezece și un sfert și m-am gîndit că acum, cînd nu era nimeni acasă și aș putea intra nestingherit, ar fi o idee să dau o raită.

Deasupra portalului, un geam era deschis. Nu mi-a fost greu să mă cațăr pe acoperișul lui, să împing fereastra și să intru într-un coridor lung ce ținea pînă dincolo de capătul scării.

Pe palier se aflau șapte dormitoare, trei băi și două cabinete de toaletă; cinci dintre dormitoare aveau mobila îmbrăcată în huse. Dormitorul lui Dester era chiar în fața scării, iar cel al Helenei la capătul celălalt al coridorului.

N-am intrat în niciuna din camere. Am deschis doar ușile și din prag m-am uitat înăuntru.

Camera Helenei era spațioasă. Cred că se cheltuiseră o grămadă de bani ca să arate așa de luxos. Pe un pedestal era așezat un pat imens, unul dintre acelea care pot fi văzute atît de des în filme. La capăt, avea tăblia tapisată în ceva sidefiu și era acoperit cu o cuvertură de un roșu aprins. Încolo, cîteva

fotolii confortabile, un birou, un aparat de radio cu picup, o masă de toaletă foarte pretențioasă, dulapuri în perete și lămpi cu lumină difuză. Camera constituia un refugiu foarte atrăgător pentru o soție ce dorea să doarmă singură. După ordinea desăvârșită se putea deduce lesne că niciun bărbat nu intra acolo.

Camera lui Dester era mai mică dar tot atât de confortabilă ca și cea a Helenei. Arăta însă cam neîngrijită; fără să intru, din prag am izbutit să disting stratul de praf de pe suprafața mobilei. Se vedea bine că Helen nu-și pierdea vremea cu îngrijirea ei.

Nu mi-au trebuit nici cinci minute ca să văd ceea ce doream și apoi am coborât. Am trecut prin hol și am cercetat și celelalte cinci camere; toate aveau huse pe mobilă, cel mai obișnuit mijloc de a rezolva problema lipsei personalului de serviciu.

Aveam dovada că Simmonds spusese adevărul. Totul vădea că într-adevăr Dester era pe drojdie. Nu se mai îngrijea decît de aparențe: exteriorul casei arăta încă destul de prosper, dar faptul că-și închisese camerele arăta limpede încotro bate vîntul.

M-am întors la locuința de deasupra garajului, mi-am schimbat uniforma, mi-am numărat banii – zece dolari – și apoi am mers pe jos pînă la colțul străzii, de unde am luat un autobuz care m-a dus în centrul orașului.

După ce am dejunat într-un local ieftin, pe care-l frecventam de obicei, m-am dus în Brewer Street la biroul lui Jack Solly.

Se împlinea un an de cînd lucram pentru Solly. Își zicea consultant de publicitate și agent. Într-un timp fusese directorul vânzărilor la marea agenție de publicitate „Herring & Inch” din New York. Avusese un Cadillac, un apartament cu șase camere, un venit de zece mii de dolari și un dulap

plin de haine. Dar a fost totdeauna un oportunist, specializat în obținerea rapidă de câștiguri și a încercat să facă pe de lături un ciubuc, oferind unei firme rivale cîteva din aranjamentele lui „Herring & Inch”, contra unei sume substanțiale. Cineva l-a denunțat și Solly și-a pierdut pe rînd slujba, venitul și Cadillacul. Mai rău însă a fost că l-au trecut pe lista neagră și curînd a descoperit că nu mai are nicio șansă să lucreze vreodată pentru o altă agenție de publicitate. Și așa, cu ceea ce mai salvase din naufragiu, s-a stabilit la Hollywood și a deschis un birou, începînd să lucreze pentru el însuși.

Acum se ocupa de afacerile unor mici negustori, de birouri conduse de un singur om și altele ca acestea, abia reușind să-și cîștige existența.

Solly era o arătare înaltă, slabă, cu o față ca din topor, cu ochi negri, reci, înfundați în orbite și cu o gură ca o capcană. Avea un caracter dur și pe măsură ce anii treceau și insuccesele îl năpădeau, iar nevoia de bani creștea, pierdea orice noțiune de etică pe care poate c-ar fi posedat-o. De vreo două ori a avut de-a face cu poliția într-o afacere dubioasă, ale cărei amănunte nu mi le-a dat.

Deschizînd ușa și intrînd în biroul sărăcăcios, extrem de uzat, l-am găsit așezat la masa lui cu nasul său de pasăre de pradă vîrît într-o revistă ieftină.

Patsy, secretara lui cea blondă, o fată de douăzeci și trei de ani, un fel de fruct răscopt cu figură de copil și ochi plini de înțelepciune, s-a uitat la mine și mi-a zîmbit vesel. Avea destulă bătaie de cap cu Solly: se ocupa nu numai de treburile biroului, ci atunci cînd viața devenea pentru Solly o povară din cauza dereglării glandelor, ea rămînea pînă tîrziu, fără să i se adauge ceva la salariu. Își lua dejunul dintr-o pungă de hîrtie.

Solly lăsă revista fixîndu-mă cu ochii lui negri dușmănoși.

— Ce-ți închipui că e aici? Știi cât e ceasul? La nouă trebuia să fi prezent.

— Las-o mai moale, bătrîne, i-am spus așezându-mă pe colțul biroului său. Nu mai lucrez pentru tine.

Patsy puse jos sandvișul din care mîncase jumătate și își răsucii scaunul în așa fel încît să mă vadă mai bine. Ochiul ei albaștri s-au deschis larg.

Solly m-a privit posac.

— Te părăsesc. E cazul, Jack, să-ți găsești un alt fraier să muncească pentru tine. Încep o nouă carieră.

Fața lui Solly se lungi.

— Și mă rog, pentru cine lucrezi? m-a întrebat, lăsîndu-se pe spate în scaunul său. Aș putea să-ți măresc salariul. Nu e nevoie să te pripești. Doar n-o să încerci să-mi furi vreunul din clienții mei!?

— Dacă s-ar întîmpla să fiu atît de idiot să intru într-o slujbă la fel ca asta și să lucrez pentru alt rechin ca și tine, nici vorbă că ți-aș fura exact atîția clienți cîți merită să fie furați, dar nu prea sînt mulți din ăștia. Ei, hai, liniștește-te! Las baltă escrocheria ta. Am găsit o slujbă ușoară, care-mi aduce cincizeci de dolari pe săptămîină și pe deasupra întreținerea și o uniformă.

Solly se holbă la mine, în timp ce Patsy rămăsese cu sandvișul în mînă, privindu-mă cu gura căscată.

— Ce vrei să spui... cu uniformă? dori să afle Solly.

— Sînt șofer, am zis, făcîndu-i cu ochiul lui Patsy. Șofer la unul din grangurii de la „Pacific Studios”. Ce zici de asta?

— Ei bine, ești căzut în cap! Asta numești tu slujbă? Cine se mai angajează șofer în afară de un smintit? Habar n-ai ce „bine” te paște! N-ai aflat cum simt tratați șoferii? Puteai tot atît de bine să-ți atîrni de picioare un lanț cu ghiulea. Trebuie să fii cam într-o ureche ca să iei o slujbă ca asta.

— Puțin a lipsit să n-o primesc, dar s-a întâmplat s-o văd pe nevasta șefului.

— Nevasta lui?

Expresia lui Solly se schimbă. Semăna cu un câine de vânătoare în clipa în care stăpînul ochește. În viața lui Solly cel mai important lucru după bani erau femeile.

— Voi, bărbații, mă îmbolnăviți de stomac, spuse Patsy ridicîndu-se. Mă duc la toaletă. N-ați vrea să terminați cu amănuntele dezgustătoare pînă mă întorc?

Cînd a trecut pe lîngă el, Solly a încercat să-i tragă o palmă peste fund, dar făcea lucrul ăsta așa de des, încît ea putu să se ferească fără nicio greutate.

După ce Patsy a închis ușa, Solly scoase două țigări, îmi aruncă una peste birou și-mi oferî un foc.

— Ce e cu nevasta lui?

— E drăguță, am zis, desenînd cu mîinile prin aer conturul unei siluete. Teribil de apetisantă: roșcată, ochi verzi și un corp bun pentru o reclamă de sutiene. N-am văzut ce m-ar împiedica să primesc o slujbă în apropierea ei, din moment ce mi s-a oferit. Și-apoi, în afară de asta conduc un Rolls decapotabil, bleu-bej, tot atît de mare și de costisitor ca un vas de război. Nu e mai bine decît slujba asta păcătoasă?

— Așa se pare, răspunse Solly gînditor. N-au nevoie și de un majordom? Aș putea sta de vorbă cu roșcata în timp ce tu îi duci soțul la birou.

— În afară de mine nu vor pe nimeni, am replicat rînjind.

— Dar fără glumă, Glyn, unde-o să ajungi? O slujbă de șofer nu e cel mai nimerit mod de viață pentru un tip ca tine, care ține să-și croiască un drum.

— Unde aș putea ajunge cu slujba de aici, dacă-i vorba pe-așa?

— Dacă ți-ai da osteneala și-ai încheia cîteva afaceri, într-una din zile s-ar putea să te iau ca asociat, spuse Solly cu un

surîs afectat. Nu ești un băiat rău de n-ai fi așa de al dracului de leneș.

Am rîs.

— Ce-aud? Asta-i bună!

Solly scutură scrumul pe covor, își ridică picioarele pe birou și își flutură mîna.

— Dar cine-i grangurul?

— Se numește Erle Dester.

Îi dădeam toate aceste amănunte numai pentru că Solly cunoștea majoritatea oamenilor mai importanți din Hollywood. Tot mai căutam să obțin informații și unui tip ca Solly nu i le puteai cere direct decît dacă i le plăteai.

Zîmbetul lui Solly dispăru și mă privi fix.

— Dester? Sper că nu-mi vorbești de Erle Dester de la „Pacific”, nu-i așa?

— Tocmai despre el e vorba. De cine altul?

— Ei bine, pe toți sfinții!

— Așadar, îl cunoști?

— Dacă îl cunosc? Pe bețivanul ăla? Trebuie să știi că eu sînt atent cu cine stau de vorbă. Dar, Glyn, ți-ai pierdut mințile? Ascultă! Tipul ăsta e curățat. În cel mult două luni ori dă faliment, ori își trage un glonț în cap. Erle Dester! Pentru numele lui Dumnezeu!

M-am făcut că rămîn perplex.

— Jack, nu-ți rîzi de mine?

— Știi ce? Individul e mai mult decît un bețiv: e un alcoolic. Niciodată nu-i treaz. Nimeni nu mai vrea să-l țină în industria cinematografică. La sfîrșitul lunii contractul îi expiră. Și nevasta aia a lui! Nu vei avea de pe urma ei decît necazuri. Am văzut-o. Într-adevăr, arată splendid, sînt de acord cu tine, dar nu e decît o formă frumoasă îmbrăcată într-un strat de gheață.

— Cu toate astea cred că aş putea ajunge intim cu ea şi s-o mai dezgheţ.

Solly rîse sarcastic.

— Te amăgeşti degeaba. Am auzit o mulţime de lucruri despre damă. Se zice că ea l-a împins pe Dester la băutură. Cred că dacă m-aş fi însurat cu ea şi descopeream că-i un sloi de gheaţă, m-aş fi apucat şi eu de băutură. Am mai auzit şi de un alt tip, care cică s-a aruncat pe fereastră din cauza ei. Măi, băiete! Te înşeli dacă îţi închipui că ai să reuşeşti s-o dezgheţi. N-ai nicio şansă şi dacă nu vrei să sfîrşeşti ca beţivul de bărbatu-său, ai face mai bine s-o laşi în pace.

— Ce-a fost ea înainte de a se mărita cu Dester?

— Nu ştiu. A întîlnit-o la New York, s-au căsătorit şi a adus-o aici. N-are nicio importanţă ce a fost. Las-o în plata Domnului, că altfel te vîri pînă-n gît în treaba asta.

— Bine. Îţi mulţumesc pentru sfat, dar nu m-am speriat, am zis împingînd scaunul înapoi. Dacă Dester o mierleşte şi doamna Dester mă cere în căsătorie, am să te invit la cununie ca martor.

— Vis de morfinoman! spuse Solly dezgustat. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine întoarce-te şi apucă-te de treabă. Uite, îţi spun şi ce-am să fac: îţi măresc partea ta la cincisprezece la sută. Mai corect nici că se poate, recunoşti?

— Las-o baltă, am răspuns eu voios. Mă ţin de Dester pînă ce n-o să mai aibă niciun ban. Între timp învăţ ce-i de făcut într-o casă şi-i cer lui Sam Goldwyn o slujbă.

Solly ridică din umeri, desfăcîndu-şi mîinile.

— E-n ordine. Nu eşti în toate minţile! După ce o să te plictiseşti de slujbă, vino la mine. Am să-ţi păstrez postul liber.

— Ştii bine, Jack, că singurul motiv pentru care-l vei ţine liber e că nici un alt nătărău nu-l va primi. Cu bine. Cînd ai să

mă vezi în Rolls, să nu-mi faci semn cu mîna. Acum e cazul să bag de seamă și eu cu cine am de-a face.

Am coborît scările ieșind în lumina caldă a soarelui.

Un alt tip s-a aruncat pe fereastră din cauza ei.

Care tip și de ce? m-am întrebat.

ÎN JURUL OREI TREI, CÎND M-AM ÎNTORS LA VILA LUI Dester, Cadillacul decapotabil tot mai lipsea. Mi-am îmbrăcat uniforma, m-am asigurat că am o ținută impecabilă și am pornit cu mașina la „Pacific Studios”.

Portarul mi-a deschis fără să se uite la mine și-am cotit spre blocul administrativ cu senzația că n-aveam ce căuta acolo.

Am parcat Rollsul în fața blocului, într-unul din spațiile marcate cu cretă și m-am pus pe așteptat. La patru și douăzeci am coborît din mașină, am urcat scările și-am intrat într-un hol imens. O duzină de băieți de serviciu stăteau pe o banchetă largă lîngă un birou circular, unde patru fete frumoase dădeau informații și se ocupau de vizitatori.

Una dintre ele, o blondă de vreo nouăsprezece ani, cu tenul proaspăt ca o reclamă pentru tinerii sănătoși, mă privi întrebător:

— Da?

— Vreți să-l anunțați pe domnul Dester că-l așteaptă mașina?

Sprîncenele pensate se ridicară.

— Domnul... cum ai spus?

— Domnul Dester: scris literă cu literă D-e-s-t-e-r, pronunțat Dester.

O ușoară roșeață i se ridică în obraji.

— N-avem niciun domn Dester aici, rosti sec. Încearcă la studiouri.

— Ascultă, fetițo, dă-te puțin la o parte și dă-mi voie să vorbesc cu cineva care-și cunoaște meseria mai bine decât dumneata.

Observînd o femeie tînă, cu păr negru, pieptănat lins, preocupată cu lustruirea unghiilor, am ridicat glasul.

— Alo, scumpo, acordă-mi o secundă din timpul tău prețios!

Ofensată, bruneta împietri ca o statuie.

— V-ați adresat mie, cumva? m-a întrebat ea cu voce parcă făcută să te înghețe.

— Exact. Ce trebuie să fac ca să obțin o informație? Îl caut pe domnul Erle Dester. Unde îl găsesc?

Deschise zgomotos un repertoar, se uită în el arătîndu-se surprinsă că găsisese totuși acest nume și-mi spuse cu aceeași voce glacială:

— Etajul întîi, camera 47.

Apoi îmi întoarse spatele.

Stîrnit, tot șirul de băieți de serviciu se foia și chicotea, urmărind această scenă. L-am apucat de urechea dreaptă pe cel mai gras dintre ei și l-am ridicat în picioare:

— Băiete, du-mă la camera 47. Hai, mai repede!

A ezitat și o clipă ne-am uitat unul la altul. Îi stătea pe limbă să-mi spună să mă duc pe apa sîmbetei. I-am arătat pumnul, zîmbindu-i.

S-a decis să nu mă provoace și a luat-o în sus pe scara largă, în timp ce ceilalți băieți și cvartetul frumuseților se zgîiau după mine ca și cînd aș fi fost unul din primii vizitatori marțieni.

Grăsunul m-a condus pe un coridor lung cu uși de o parte și de alta, avînd fiecare, prinse în șuruburi, plăcuțe pretențioase gravate cu nume și mai pretențioase. Camera 47 n-avea nicio plăcuță pe ușă, dar se cunoștea locul unde fusese, după cele patru mici găurele ale șuruburilor.

— Aici își pierde vremea, zise băiatul disprețuitor, arătînd ușa cu degetul cel mare.

— Mulțumesc, băiete.

Era exact genul de încăpere în care te puteai aștepta să găsești un important producător de filme. Biroul, scaunele și întregul mobilier erau moderne și scumpe, covorul avea o grosime de vreo cinci centimetri și întregul aranjament era costisitor și de bun-gust. Pe birou se aflau înșirate șapte aparate de telefon roșii, două albe și unul albastru; în acel moment toate tăceau și se părea că vor rămîne mute în continuare. Cînd decazi, primul lucru ce dispare în industria cinematografică e zbîrnîitul telefonului.

Dester ședea la birou, pe scaunul de forma unui căuș, tapisat în piele verde, suficient de confortabil ca să poți adormi în el.

Mîinile i se odihneau pe marginea biroului; pe sugativa imaculată trona o sticlă goală de whisky scoțian, iar alta zăcea în coșul de hîrtii. Ochii lui aveau o privire îndepărtată, sticloasă, fixată într-un punct exact deasupra capului meu. Era congestionat, iar mușchii feței păreau țepeni ca o scîndură.

— E trecut de patru, domnule.

Marelui Sfinx de m-aș fi adresat și tot așa ar fi reacționat. Mi-a trecut prin cap că nu e numai beat, dar că în acel moment e chiar paralizat de băutură.

Am închis ușa gîndindu-mă că s-ar putea să treacă pe-acolo cineva și să se uite înăuntru. Am luat de pe birou sticla de whisky și l-am bătut apoi ușor pe umărul stîng.

Nu s-a întîmplat nimic. Continua să se uite fix într-un punct de deasupra ușii. I-am controlat pulsul. Bătea cam repede și ceva nu era în ordine. I-am desfăcut gulerul. Tot n-a reacționat. Era atît de absent, cum nu mai văzusem pînă atunci niciun bețiv, deși am mai întîlnit destui în viața mea.

Nu era nimic de făcut. Nu puteam să-l car la mașină de-a

lungul coridorului și mai ales prin hol. Trebuia să aștept să-și revină, deși în acel moment părea puțin probabil să se mai îndeplinească asta vreodată. M-am așezat într-unul din fotoliile confortabile, am aprins o țigară și am așteptat.

Cum stăteam în această încăpere uitată de toți, mi s-a năzărit că dacă aș fi fost în locul lui Dester și eu aș fi fost tentat să-mi pierd vremea bînd un pahar, înainte de a pleca de aici pentru totdeauna. Mă intriga faptul că-și răsucea singur cuțitul în rană. Dacă tot era un om sfîrșit, dacă nimeni nu-i mai dădea niciun fel de atenție, dacă nu i se mai telefona, nu avea niciun sens să rămînă în continuare în biroul ăsta. De ce nu se duce să stea acasă dîndu-i pe toți la dracu?

După aproape o jumătate de ceas de stat în fotoliu, am început să am o senzație de claustrofobie. M-am ridicat în picioare și am dat tîrcoale de jur-împrejur, căutînd ceva care să mă scape de monotonia așteptării.

Dester încă nu dădea niciun semn de viață. Continua să rămînă nemișcat și să privească fix punctul de deasupra ușii. M-am apropiat de el și i-am fluturat mîna prin fața ochilor, dar n-a reacționat.

În partea cealaltă a camerei era un fișier verde. Neavînd ceva mai bun de făcut m-am dus și l-am cercetat. Am deschis primul sertar. În sertar erau cîteva mape legate în piele roșie, scrise cu litere de aur: *În atenția imediată a domnului Dester, Pentru observațiile domnului Dester, Pentru planul de lucru al domnului Dester, Notele domnului Dester privind producția curentă, A se înainta domnului Dester pentru aviz* și așa mai departe. Erau cincisprezece mape scumpe, splendid scrise, ce dovedeau că la un moment dat „Pacific Studios” îl apreciau foarte mult pe domnul Dester, chiar dacă acum îi făceau vînt. Erau toate goale și chiar puțin prăfuite. Am închis sertarul și am deschis un altul.

În sertarul aproape pustiu am găsit un document

voluminos într-un înveliș gros de plastic. L-am scos, l-am întors și am citit textul de pe partea exterioară:

Societatea națională de asigurare „Fidelity” din California se angajează prin prezenta să achite suma de șapte sute cincizeci de mii de dolari executorilor, administratorilor sau persoanelor desemnate de Erle Dester (asiguratul), în caz că va primi la Birourile ei administrative din San Francisco și va accepta dovezile satisfăcătoare pentru Societate, privind moartea asiguratului și calitatea reclamantului.

Am respirat încet și adânc și am recitit textul pentru a treia oară.

Nu era de mirare că Helen îi dorea moartea.

Un fior rece și pătrunzător ca mîna morții mi-a trecut prin șira spinării.

PRIN FAȚA FERESTREI O BLONDINĂ ÎMBRĂCATĂ ÎNTR-O bluză de cowboy și blue-jeans¹ se mișca legănîndu-se ca o rață, plină de aroganță, conștientă că toți bărbații o priveau apreciind ceea ce vedeau.

Am remarcat-o, dar asta a fost tot. Trei sferturi de milion de dolari mă fascinau infinit mai mult decît orice blondă bine făcută, fie ea și în pantaloni mulați pe corp.

Pentru mine, Dester nu mai însemna doar un alcoolic incurabil și vrednic de milă. Mai devreme sau mai tîrziu tipul avea să moară călcat de o mașină sau căzînd pe fereastră. Nu poți băga în tine alcool pînă ajungi la paralizie fără să dai la un moment dat de belea. Și cînd va fi mort – dar numai atunci – scheletul lui va valora, în bani peșin, șapte sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce reprezenta, pentru oricine, o groază de bani.

În sfîrșit mă lămurisem de ce nu voia Helen ca el să aibă șofer. Ea știa că Dester va continua să conducă Rollsul, beat

sau treaz, cu sau fără șofer. Noaptea trecută era beat-turtă și totuși fusese gata să sofeze pe bulevardul supraaglomerat, dacă nu-i luam eu locul. Helen miza pe faptul că el oricând ar putea fi victima unui accident, de preferință mortal. Părea singura explicație de ce a căutat să scape de Simmonds și a încercat să procedeze la fel și cu mine.

După spusele lui Solly, Dester era pe drojdie și Solly avea cum și de unde să știe asemenea lucruri. Părea că nimic nu-l mai putea salva de la prăbușire, dar murind, soția lui ar fi avut posibilitatea să plătească datoriile și îi mai rămânea destul pentru a trăi.

Un zgomot ușor în spatele meu m-a făcut să arunc polița de asigurare în sertar și să privesc peste umăr.

Dester revenea la viață. Degetele i se mișcă pe sugativă și privirea fixă îi dispăruse din ochi.

Am închis încet sertarul și am traversat repede camera pînă la ușă.

— Sînteți gata să veniți acasă, domnule? am întrebat cu voce tare.

El clipi, clătină din cap, clipi iar, apoi mă prinse în raza ochilor lui.

— Ai venit, Nash? E patru? întrebă cu o voce îngroșată.

— E trecut de patru, domnule. Vă așteptam.

Am rămas surprins ce repede s-a trezit. Împinse scaunul înapoi, încruntîndu-se. Își consultă apoi ceasul de mînă.

— Am avut mult de lucru. În perioada asta sîntem cam ocupați. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atît de tîrziu.

În timp ce se ridica în picioare, m-am îndreptat spre birou, gata să-l apuc. Se clătina al dracului și am întins mîna să-l sprijin.

— Mi-a înțepenit piciorul, murmură el rezemîndu-se de mine.

Se așeză pe marginea biroului.

— Unde e mașina?

— Afară la intrare, domnule.

— Du-o în spate. Arată spre o ușă. Am să ies pe-aici.

— Da, domnule.

Am părăsit încăperea și am străbătut repede coridorul și holul; simțeam interesul cu care mă urmăreau privirile celor patru frumuseți și am coborât treptele pînă unde lăsasem mașina. Am tras-o în spatele clădirii. Cînd m-am dat jos din ea, Dester cobora încet treptele, sprijinindu-se pe balustrada scării.

L-am instalat în automobil cu destulă greutate. S-a lăsat pe spate, avînd broboane de transpirație pe față și ochii pe jumătate închiși.

— Să vă duc acasă, domnule? l-am întrebat.

Efortul depus ca să vină din birou pînă la mașină s-a dovedit prea mare pentru el. Părea că intrase în comă: în orice caz, nu mi-a aruncat nicio privire și nici nu mi-a răspuns.

Am închis portiera și m-am așezat la volan. Am condus spre poartă, trecînd pe lîngă un șuvoi nesfîrșit de oameni ce se duceau spre casă. Zărind Rollsul, s-au oprit să se zgîiască. Am auzit o fată cum spunea chicotind:

— Uite-l pe Dester; se-ntoarce acasă beat ca de obicei.

Am mărit puțin viteza, dar nu puteam conduce atît de repede pe cît doream. Alți oameni ne fixau; alți oameni aveau de făcut comentarii. Transpirasem pînă am ajuns la poartă, unde a trebuit să încetinesc, ca paznicul s-o deschidă.

De data asta catadicsi să se uite la mașină și privirea i se opri la Dester, care zăcea cu capul pe speteaza capitonată, cu fața roșie ca o pătlăgică și cu ochii sticloși. Apoi paznicul mă măsură pe mine, se strîmbă dezgustat și scuipă pe trotuar. S-ar putea să fi avut dreptate nutrind asemenea sentimente, dar

am fost grozav de tentat să sar din mașină și să-i ard un pumn de să-și culeagă toți dinții de pe jos.

Odată ajunși pe bulevard, am apăsât pe accelerator, dar și acolo oamenii se holbau la Rolls când treceam prin dreptul lor. După zîmbetul lor batjocoritor mi-am dat seama că știau că duc acasă un om beat.

Cînd am ajuns la vilă și-am pătruns pe alee m-am simțit ușurat: eram la adăpost de privirile lor. Am tras în fața vilei, am coborît și i-am deschis portiera.

Dester sta nemișcat, avînd în ochi aceeași privire fixă, sticloasă, îngrozitoare. L-am bătut ușor pe genunchi.

— Sîntem acasă, domnule.

Dacă aș fi vorbit într-un microfon mut obțineam același rezultat.

Nu puteam să-l las în automobil. Doar nu era să aștept pe arșița aia pînă seara. Am întins brațele, l-am înșfăcat de piepții vestonului, l-am tras afară și l-am săltat pe umăr așa cum fac pompierii.

Trebuie să fi avut peste nouăzeci de kilograme dar sînt destul de voinic și ridicasem poveri mai grele decît Erle Dester, deși nu cu mult mai grele. Am urcat treptele clătîindu-mă, am deschis ușa de la intrare și-am traversat vestibulul îndreptîndu-mă spre scară.

Helen strigă din holul cel mare:

— Erle, tu ești? Am nevoie de tine.

Avea în voce ceva batjocoritor, știa că e beat. Am ezitat un moment, apoi m-am întors și am intrat cu el în spinare de parcă purtam un sac de grâu.

Helen ședea într-un fotoliu adînc, cu o revistă în poală și alături cu o tavă pe care era serviciul de ceai. Purta o rochie de după-amiază din poplin maro-deschis. Arăta splendid și părea mulțumită de ea cînd mă privi cu nerușinare, ridicîndu-și sprîncenele frumos arcuite.

— Ah, dumneata ești, Nash. Credeam că e domnul Dester, spuse ea ignorînd sarcina ce o purtam.

Am fost tentat să-l arunc de pe umăr în poala ei, dar m-am stăpînit la timp. În acel moment trebuia să joc rolul unui servitor desăvîrșit, în așa fel ca ea să nu aibă niciun motiv să mă concedieze.

— Da, doamnă. V-am auzit cînd ați chemat. Tocmai mă duceam să-l pun pe domnul Dester în pat. Nu se simte prea bine.

— Foarte amabil din partea dumitale. Speram că azi se va simți mai bine. Nu face nimic, du-l și vezi să nu-l scapi. După ce l-ai așezat în pat poți să te întorci aici. Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

— Da, doamnă.

Am ieșit, am urcat scările și am intrat în dormitorul lui Dester. L-am culcat pe pat. Am pierdut puțin timp pînă să-l dezbrac și să-l instalez în așternut. Îndată ce-a pus capul pe pernă, a început să sforăie.

L-am învelit, am tras draperiile, am pus pe noptieră o sticlă cu apă de băut la care să poată ajunge ușor și am ieșit, închizînd încet ușa.

În timp ce coboram treptele, inima a început să-mi bată mai repede și am intrat în holul cel mare.

După cîteva clipe am spus:

— M-ați chemat, doamnă?

S-a încruntat, făcînd cu mîna un gest supărat și continuînd să citească.

M-am întrebat cum ar fi reacționat dacă i-aș fi smuls revista din mîină, aș fi ridicat-o brutal din fotoliu și i-aș fi strivit buzele de ale mele.

Am așteptat, privind-o concentrat și extrem de minuțios. I-am examinat tenul, forma urechilor, culoarea rujului de

buze, conturul trupului, întocmai ca un fermier oprit în fața unui animal pe care vrea să-l cumpere.

Cred că nu s-a așteptat s-o tratez așa. Am văzut cum i se ridica sîngele în obraz, apoi deodată a aruncat revista și s-a uitat în sus la mine, cu ochii încărcăți de fulgere.

— Nu te holba la mine așa, mîrlanul dracului! zise ea furioasă.

— Vă rog să mă iertați, doamnă.

— Noaptea trecută ți-am comunicat că n-avem nevoie de dumneata. Ți-o repet, spuse ea, aplecîndu-se puțin și fixîndu-mă furioasă. Acum știi în ce constă slujba. N-are cum să-ți placă; nimănui nu i-ar place. Pentru soțul meu e mai bine să nu aibă ajutor. Își va reveni dacă nu va avea pe nimeni să facă pe sora de caritate cu el. În loc de salariu am să-ți dau două sute de dolari. Va trebui să-ți faci bagajul și să pleci imediat.

Nu i-am răspuns nimic.

S-a ridicat în picioare. S-a dus la birou, a luat dintr-un sertar două bancnote de cîte o sută de dolari și le-a aruncat pe masă.

— Ia-le și șterge-o!

Așa ar fi trebuit să fac, dar, desigur, n-am făcut-o.

— Doamnă, nu primesc ordine decît de la domnul Dester. Atît timp cît are nevoie de mine, voi rămîne pe loc.

M-am întors și am pornit spre ușă.

— Întoarce-te, Nash!

Am continuat să merg, am ajuns în vestibul, am deschis ușa de la intrare și am coborît treptele în lumina soarelui.

CAPITOLUL 3

S tăteam întins pe pat, în cămașă și cu gulerul desfăcut, învîrtind o țigară între degete și gîndindu-mă la situație, așa cum îmi era cunoscută pînă acum.

Era clar că Helen aștepta ca Dester să moară și că asta o făcea nerăbdătoare. O înțelegeam: șapte sute de mii era o sumă pe care nu prea puteai s-o aștepți liniștit.

Dacă le-aș fi dat crezare lui Simmonds și Solly, se părea că în scurt timp Dester va avea dificultăți financiare, sau poate că le și avea. O primă de asigurare pe viață, atît de mare cum era cea deținută de el, reprezenta o groază de bani. După un calcul aproximativ, ar face anual în venitul lui o gaură de vreo opt mii sau poate zece mii de dolari. Nu părea posibil ca pe viitor să mai fie în stare să scoată asemenea sume. Mi-ar fi plăcut să examinez polița de asigurare și să aflu cînd va trebui plătită rata¹ următoare. Era mai mult ca sigur că nu va fi în măsură s-o achite și dacă n-o făcea, asigurarea își pierdea valabilitatea. Dacă ar fi murit, fără a exista o clauză specială în polița de asigurare, atunci Helen n-ar mai fi obținut trei sferturi de milion de dolari. Probabil că ea știa asta și de aceea era așa de dornică să scape de el. După toate semnele, se bizuia pe faptul că

Dester își va găsi moartea într-un accident de mașină înainte de termenul scadenței.

Oare ce va face acum când nu reușise să scape de mine, iar șansele ca Dester să aibă un accident de mașină s-au redus? Avea numai un anumit interval de timp pînă la scadență, așa că nu putea să aștepte ca el să moară din pricina băuturii. Ceea ce mă interesa să știu era dacă ea dorea în asemenea măsură acești bani încît să-i grăbească moartea.

Mi-am amintit ce-mi spusese Solly: *un alt tip s-a aruncat pe fereastră din cauza ei.*

Aveam presimțirea că acest alt tip putea să-mi dea cheia actualului joc. Dacă puteam să aflu cine a fost el și de ce s-a aruncat pe fereastră, aș fi fost în măsură să evaluez mai exact cît de departe ar merge ea ca să pună mîna pe bani.

Dar cum aș putea descoperi asta?

Dester a întîlnit-o la New York. Probabil că individul acela s-a aruncat pe fereastră undeva în New York.

Se părea că în afacerea asta aveam nevoie de ajutor din afară. Singura cale să aflu ce a fost era să angajez un detectiv particular, însă aștia costă bani.

Deodată am sărit în sus. De ce mă interesează toate astea? m-am întrebat. Ce m-a făcut să-mi vîr nasul în ceva ce nu mă privește? Cunoșteam desigur răspunsul, dar nu-mi plăcea nici chiar pentru mine să-l recunosc.

Descoperind că la moartea soțului, Helen va încasa trei sferturi de milion de dolari, m-a cuprins o invidie chinuitoare. Am început să mă întreb dacă n-ar fi vreo șansă să mă bag în combinație și să obțin o parte din acești bani. Știam că n-aveam niciun drept. Dar pentru că Helen își pusese în gînd să grăbească moartea lui Dester, îl căpătam. Dacă aș fi în stare să dovedesc că-i grăbise moartea, aș avea-o la mînă. Știam cum se cheamă așa ceva, dar doream atît de arzător acești bani încît n-am tresărit în fața cuvîntului.

Deocamdată însă eram undeva în afară, privind doar în interior. Eram ca un spectator la teatru. Cortina se ridicase: actorii și actrițele apăruseră pe scenă, intriga începea să se desfășoare, iar eu n-aveam niciun rol în piesă. Trebuia într-un fel să intru în scenă și să particip la acțiune.

Se părea că venise timpul să am o discuție sinceră cu mine însumi, să-mi examinez conștiința și să aflu cât de departe aş merge pentru a pune mîna pe o parte din acești bani. Totul se petrecea numai între mine și mine și dacă nu izbuteam să fiu sincer față de persoana mea, cu nimeni altul nu mai puteam fi.

Totul depindea desigur de partea ce urma s-o obțin. Cu cât va fi mai mare, cu atît va crește și riscul pe care eram dispus să mi-l asum. Oare pe cât aş putea pune mîna fără prea multă rezistență? Jumătate? Un sfert?

Mi-am adus aminte de una dintre multele devize folosite de Solly cînd era vorba de vînzare: *Cere totdeauna de două ori mai mult decît face: s-ar putea să fii tu însuși surprins și să obții cît ai cerut.*

Dacă voi pretinde jumătate, trei sute cincizeci de mii?

Priveam lung în tavan încercînd să-mi imaginez ce-ar însemna să am toți acești bani. Cea mai mare sumă cîștigată vreodată într-un an fusese de patru mii de dolari – asta în minunata perioadă a prosperității – și recunosc că mi-a ieșit sufletul ca să-i obțin.

Trei sute cincizeci de mii.

Numai cînd mă gîndeam la tot acest bănet și-mi zvîcnea inima. Mi-ar schimba viața. Ei bine, cât de departe aş merge, cât de mult aş risca pentru a pune mîna pe atîția bani?

Prin minte mi-a trecut un cuvînt și m-a făcut să tresar. Mi-am amintit atunci că voiam să fiu cîstit cu mine însumi.

Crimă?

Aș uide pentru o asemenea sumă?

Una era să stai în pat și să-ți faci planul cum să-l omori pe

Dester pentru bănetul acela, și alta să treci la fapte. Chiar de-aș avea atîta curaj s-o fac, rămînea riscul.

Dacă Dester ar muri ucis, prima persoană suspectată de poliție va fi Helen. N-aveam niciun dubiu cum va lucra mintea unui polițist într-un asemenea caz. Ar raționa că Helen a vrut să scape de bărbatul ei ca să pună mîna pe banii de asigurare. Își va imagina că Helen s-a ferit desigur să comită ea însăși crima, și-ar roti deci privirea în jur pentru a găsi pe celălalt om și mă va repera pe mine.

Și pe urmă trebuie să te gîndești și la societatea de asigurare. Nu vor plăti o asemenea sumă cu ochii închiși. Detectivii ei erau mai perseverenți, mai abili și mult mai periculoși decît polițiștii.

Nu, crima era un risc prea mare: adică o crimă directă. Dar ce-ar fi prin acțiune indirectă? Așa cum o plănuia Helen? Era destul de ușor. Dester nu avea decît să scoată mașina cînd era beat și să se avînte în circulații ametoare, cu viteze mari, și cu asta basta. Părea o soluție mai bună, dar să presupunem că nu va ieși cu mașina sau că nu va traversa strada cînd e beat turtă. Cît timp mai aveam pînă la scadența primei de asigurare? Iată chestiunea vitală.

Helen știa probabil că timpul presează. Deci, n-ar fi oare mai înțelept să nu mă amestec, să aștept ca ea să scape de Dester și abia după aceea să intru în joc și s-o oblig să împartă banii cu mine?

Asta mi-a reamintit de tipul ce căzuse pe fereastră. Există oare ceva din trecutul ei cu care aș putea s-o am la mînă? Deodată m-am gîndit la Solly. El avea legături la New York. Dacă l-aș putea convinge să se deplaseze acolo, ar putea să afle ce mă interesa.

M-am uitat la ceas. Tocmai trecuse de șapte. În noaptea asta Dester nu va ieși în oraș. Cu cît vorbeam mai repede cu

Solly, cu atît era mai bine. Am ridicat receptorul și am chemat casa lui.

A răspuns cu oarecare întîrziere.

— Jack, vreau să-ți vorbesc. Ne putem întîlni într-o jumătate de oră la barul lui Sam?

— Nu pot astă-seară. Am o întîlnire importantă. Ce te doare?

— Pe mine nimic. Dar o să te doară pe tine destul de mult dacă nu te grăbești să vii la barul lui Sam.

A urmat o pauză în care s-a luptat cu sine însuși, apoi l-am auzit oftînd:

— Ei bine, în regulă. Dacă n-o lungești, mai apuc și întîlnirea. Mai am o oră pînă atunci.

— În douăzeci de minute sau și mai repede sînt la barul lui Sam, i-am zis și am pus jos receptorul.

M-am schimbat în costum și am pornit-o la trap pe alee. Mi-ar fi plăcut să împrumut una din mașini, dar nu mă încînta să cer și de altfel știam că e periculos.

Cînd am intrat în bar l-am găsit pe Solly așteptîndu-mă impacientat. L-am dus la separeul din fund, lîngă perete, unde puteam vorbi fără să fim auziți și am comandat două pahare mari de whisky cu sifon..

— Despre ce e vorba? m-a întrebat îndată ce chelnerul ne-a pus în față băuturile și s-a îndepărtat.

— Mda. Ascultă: îți mai aduci aminte ce-ai spus de doamna Dester? Despre un tip care s-a aruncat pe fereastră din pricina ei.

Solly se strîmbă.

— Hm! Dar ce-are a face asta cu mine? Ascultă, dacă m-ai adus aici...

— Las-o mai moale, am zis bătîndu-l ușor pe mînă. Cine ți-a vorbit de tipul ăla?

— Habar n-am, răspunse Solly dînd din umeri. Oamenii îmi spun chestii din astea tot timpul, așa că n-aș putea să știu.

— O fi adevărată?

— Presupun. Dar ce te agiți așa? Ce legătură are doamna Dester cu propunerea ta?

— Știi absolut sigur că tipul a căzut pe fereastră afară?

Se uită fix la mine.

— Știe oare cineva ceva precis? Despre ce-i vorba?

M-am lăsat pe spate și, privindu-l țință, am sorbit puțin din whisky.

— Nu ți-ar surîde să pui mîna pe cinci sute de dolari?

Cu unghia lui murdară își scărpină nasul de pasăre de pradă.

— Glumești?

— Nu e momentul. Te așteaptă cinci sute dacă ești gata să-mi fii de folos.

— E vorba de vreun matrapazlîc? întrebă Solly, cu ochii duri. Ascultă, știi ce?...

— Știu, știu. N-ai vrea să mă lași să vorbesc? Îți ofer șansa să intri într-o combinație clasa-ntîi, dar trebuie să riști împreună cu mine și să fii pregătit să faci o treabă oarecare înainte de a putea încasa banii.

— N-am impresia că-mi place cum sună chestiunea, spuse el tărăgănat. Tu nu ești în stare să pui laba nici măcar pe cinci dolari, darmite pe cinci sute. Despre ce dracu e vorba? Am crezut că e vorba de o afacere. Ca să vezi! Pierd o întâlnire plăcută!

— Știu, l-am întrerupt. Poate crezi că-i o nebunie, dar nu-i chiar așa de imposibil de crezut cum s-ar părea. Întrebarea e cît te interesează asta?

Se foi nerăbdător.

— Cît mă interesează? Ei bine, aș vrea să cunosc toată povestea.

L-am privit țintă.

— Ești sigur?

— Ce vrei să afli?

— Cîteva informații despre Helen Dester, am zis cu voce scăzută. Cred că-mi poți obține aceste informații. Cînd le voi avea, îți voi plăti cinci sute de dolari, dar nu înainte de asta. M-am oprit uitîndu-mă din nou stăruitor la el. Acum mai vrei să cunoști întreaga poveste?

Vru să-mi spună ceva, dar deodată îi căzu fisa și fața lui ca din topor se înăspri.

— Ia stai nițel. Genul ăsta de escrocherie e dinamită curată. Ești un șantajist...

— Taci dracului, creier de pasăre! Cine vorbește de șantaj? i-am spus coborînd glasul. Îți ofer cinci sute de dolari să cercetezi trecutul Helenei Dester și să-mi spui ce descoperi. N-am vorbit absolut nimic despre șantaj.

— Am mai avut de-a face cîndva cu poliția, Glyn, și nu-mi convine să risc încă o dată.

— Cine vorbește de poliție? i-am retezat-o. Dar dacă te codești atîta, găsesc eu pe altcineva să-mi facă serviciul.

M-a studiat, apoi a ridicat din umeri.

— În regulă, aș ști eu cum să folosesc cele cinci cente. Ce trebuie să fac ca să-i am în mînă?

— Am nevoie de informații complete despre tipul care a căzut pe fereastră, și cînd spun complete, înțeleg chiar așa. Cine a fost, de ce a căzut, care a fost verdictul coronerului², cine era cu el cînd a picat și ce loc ocupa el în viața Helenei. Înțelegi? Vreau toată povestea. Apoi doresc o descriere amănunțită a trecutului Helenei. Va trebui să pleci la New York și să dezgropi totul, dar fără să-ți mai pierzi timpul degeaba pe-aici.

— Și ce se va întîmpla cu afacerile mele cît voi fi la New York?

— Nu fi îngrijorat. Patsy poate să aibă grijă de ele. Chestia asta e mai importantă. Știi tot atît de bine ca și mine că în afacerile tale ți-ar trebui să muncești ca un sclav timp de o lună ca să câștigi cinci cente. Eu îți ofer suma asta pentru cîteva zile de muncă.

— Da-a, sună frumos, dar cînd îmi pică biștarii?

— Dacă-mi reușește lovitura, îi capeți. Dacă nu, înseamnă că am avut ghinion amîndoi.

— Și între timp trebuie să avansez eu pentru călătoria la New York.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine s-o lăsăm baltă, dacă o iei așa!

Trase din pahar o înghițitură zdravănă.

— Nu-mi prea place. O asemenea combinație ne poate duce pe amîndoi la zdup.

— Ce fel de combinație? am întrebat, fixîndu-l.

— Știi ce vreau să spun. Cu mine să nu umbli pe ocolite.

— Ce dracu te tot frămînți? Nu ți-am cerut decît să-mi obții cîteva informații. În schimbul lor îți voi da cinci cente, plus cheltuielile de transport. Habar n-ai la ce-mi folosesc informațiile sau de unde provin cele cinci cente. Cum să te bag în bucluc?

A răsucit în minte toate astea. Se părea că l-am liniștit.

— Dar cu tine cum rămîne? Ar fi cazul...

— Îmi port și singur de grijă. Primești sau nu afacerea?

Ridică din umeri.

— Bine, e în regulă, am să văd ce pot dezgropa. Dar dacă-ți aduc informațiile, nu vreau să știu cum le folosești. Nu cumva să mă vîri în vreo încurcătură.

— S-a făcut. Vrei să pleci mîine dimineată? Am nevoie repede de material și cînd spun repede, înțeleg repede.

Și-a golit paharul și s-a ridicat în picioare.

— Îl vei căpăta. Am să-ți telefonez. Ce număr ai?

— Nu. Te sun eu. Te sun acasă vineri dimineată la nouă. În regulă?

— M-da, dar bagă de seamă ce faci. N-am impresia că-ți dai seama cât de serioasă poate fi chestiunea pentru tine. Sper că știi ce faci.

I-am zîmbit sarcastic.

DUPĂ PLECAREA LUI SOLLY AM CINAT LA REPEZEALĂ ȘI AM luat autobuzul spre vila lui Dester.

Cadiliacul lipsea. Helen fiind plecată, m-am gândit că n-ar strica să văd ce face Dester.

Zăcea în pat. O sticlă de whisky scoțian și un pahar pe jumătate plin stăteau pe noptieră. Se uită spre mine, cu o față încordată și cu niște ochi injectați. Avea în mână un revolver automat de calibrul 38. L-am văzut clar înainte de a-și ascunde sub cuvertură mîna în care-l ținea, ca să nu fie văzut.

— Ce vrei? Nu poți să bați la ușă înainte de a intra? mi-a zis pe un ton repezit.

Mă descumpănise vederea revolverului și mă întrebam dacă știe că Helen așteaptă ca el să moară. Se temea de ea? Avea la îndemînă revolverul pentru a se apăra de vreun atac?

— Îmi pare rău, domnule, am spus stînd în prag. Mă gîndeam că s-ar putea să dormiți. Voiam numai să știu dacă ieșiți astă-seară.

Am observat că se liniștește.

— Intră, băiete. N-am să ies noaptea asta. Nu mă simt prea bine.

Am închis ușa și m-am dus pînă la picioarele patului. Aveam o senzație stranie privindu-l pe bărbatul acesta care, după cum știam, mort valora trei sferturi de milion de dolari.

— Doamna Dester a ieșit? m-a întrebat brusc, întinzînd mîna după pahar.

— Da, domnule, cel puțin Cadiliacul nu e în garaj.

— N-a spus unde pleacă?

— Nu, domnule.

Își termină whiskyul și-și mai turnă un pahar. Mîna îi tremura atît de tare încît vărsă o parte din băutură pe cuvertură.

— Nu știu dacă ați aflat, dar doamna Dester nu vrea să rămîn aici, am continuat. Mi-a spus de două ori să plec.

A zîmbit: un zîmbet dur, amar.

— Nu mă surprinde, băiete. Numai că ordinele le primești de la mine.

— Da, domnule.

— Orice ți-ar spune, nu-i acorda nicio atenție. Am nevoie de dumneata, vreau să conduci Rollsul.

— Da, domnule.

Se lăsă pe pernă, privindu-mă atent.

— Ești însurat, băiete?

— Nu, domnule.

— Ești deștept. Să nu te căsătorești niciodată. Dacă evitam căsătoria nu ajungeam un bețiv nenorocit. Schiță cu mîna o mișcare. E încîntătoare, nu-i așa? Tot ce-și poate dori un bărbat. Nici n-ai putea crede că o femeie atît de frumoasă ca ea e mai rece ca un sloi de gheață. Dar așa e. Un singur lucru o preocupă tot timpul și anume, banii! Te interesează banii?

Am fost nevoit să-mi umezesc buzele înainte de a răspunde:

— Pe cine nu interesează?!

— Da, numai că sînt diferite grade de interes. Și pe mine mă interesează, dar nu trăiesc numai pentru ei. Ea însă o face. Mai bău puțin whisky. Așteaptă să mor. Crede că va pune mîna pe o mulțime de bani cînd n-o să mai fiu. Rîse, cu un sunet nu prea plăcut. O să primească o lovitură. Tot

ce va obține va fi o groază de datorii. Asta-i tot. Am eu grijă.

Îl ascultam fără să spun nimic. Mi-am zis că nu poate fi vorba decît de prima de asigurare: scadența era aproape și el nu va reînnoi polița.

Deodată păru că-și dă seama de ceea ce vorbise. Fața i se înăspri și se răsti la mine:

— Ce stai și te holbezi la mine? Pleacă! Vreau să fiu singur și nu mai intra fără să bați la ușă!

Bun. Poate că vizita în camera lui n-a rentat, însă cert e că mi-a oferit ceva la ce să mă gîndesc.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, LA ORA ZECE ȘI JUMĂTATE punct, Dester coborî la mașină. Părea treaz, însă era tras la față și cu cearcăne vinete la ochi. Se mișca încet ca și cum n-ar fi fost prea sigur pe picioarele lui.

— Nu merg la studio în dimineța asta, mi-a spus cînd s-a urcat în mașină. Du-mă la aeroport. Ce zici, mai prind avionul de unsprezece și jumătate pentru San Francisco?

— Da, domnule.

De ce merge la San Francisco? mă întrebam în timp ce-l duceam la aeroport. Mi-am amintit că sediul central al societății de asigurare „National Fidelity” era la San Francisco. Ce n-aș fi dat să-l pot întreba direct ce vrea să facă, dar n-aș fi obținut nimic altceva decît concedierea.

Am tras în fața intrării aeroportului, am coborît și i-am deschis portiera.

— Voi fi la studio în jurul orei patru, băiete. Mă iei de acolo. Stătea încă în mașină, uitîndu-se la mine, apoi a continuat: Cum stai cu banii?

Deși am fost surprins, am răspuns destul de repede:

— Adevărul e, domnule, că în momentul de față sînt cam

în aer. Dacă ați putea... M-am oprit, lăsînd restul frazei să plutească în aer.

A zîmbit.

— Cît am zis că-ți voi da?

— Cincizeci, domnule.

A scos din buzunar carnetul de cecuri. Apoi m-a privit și zîmbetul i-a devenit amar.

— E mai bine să încasezi cecul, băiete, cît mai e ceva în cont. Nu mai e mult pînă cînd ceilalți vor căuta să pună mîna pe tot.

A completat un cec și mi l-a dat.

— Poftim! E salariul pe un an. Sper că n-ai să mă lași baltă acum, nu-i așa? Stai cu mine pînă dau faliment. N-o să dureze mult.

M-am uitat la cec și nu-mi venea să cred ochilor. Îl completase, trecînd două mii șase sute de dolari.

— E mai bine să-l încasezi repede, continuă el. Nu-l păstra în buzunar. Primul venit e și primul servit. În cîteva zile nu va mai rămîne niciun gologan.

— Da, domnule, sper însă că asta nu înseamnă... Am lăsat neterminată fraza pentru că nu voiam să mă aleg cu o observație.

— Exact asta înseamnă, a spus zîmbindu-mi. Contractul meu expiră sîmbătă și nu va mai fi reînnoit. Nu citești coloanele de scandal? Nu e niciun secret. Sînt curățat. Sînt un bețiv, băiete, și nimeni n-are nevoie în zilele noastre de un bețiv, ceea ce înseamnă că sîmbătă rămîn acasă. Sînt dator pînă peste cap. Îmi vor vinde casa, automobilele. Totul va dispăre. Cît timp mai sînt șeful producției la „Pacific Picture Corporation”, creditorii mei se abțin, sperînd ca totdeauna într-un miracol, dar la sfîrșitul săptămîinii, cînd voi fi pus pe liber, se vor repezi ca un stol de corbi.

A coborât din mașină și s-a oprit, uitându-se lung la cerul albastru, scăldat de razele soarelui.

— Ce-mi pasă? M-am distrat. Am călătorit. Am avut un Rolls. M-am căsătorit cu cea mai frumoasă femeie din Hollywood. Ce-și mai poate dori un om? Acum e timpul să plătesc nota: e în regulă. Am să plătesc ce-am să fiu în stare și pentru ce rămîne neachitat, n-au decît să fluieră a pagubă.

Îmi puse mîna pe umăr, scuturîndu-se ușor. Privea dincolo de mine și gura i se schimonosise într-un zîmbet dur și amar.

— Și ea va fi una dintre cei ce vor trebui să fluieră în vînt. E singurul mijloc să-i plătesc pentru viața pe care mi-a oferit-o. Aș fi în stare și-acum să mă tîrăsc în mîini și-n genunchi și să-i ling pantofii pentru un singur cuvînt bun. Și-a ridicat ochii și m-a privit drept în față. Un dialog cam desuet, nu-i așa, băiete? Ca-ntr-un film de mîna a doua. Ascultă, niciodată n-am reușit să aprind o scînteie în ea, auzi, nici măcar o dată. Ce-a spus Hemingway? Pămîntul nu s-a învîrtit niciodată pentru noi. Înțelegi ce vreau să spun? S-o iubești era tot atît de scîrbos și îngrozitor ca și cînd ai iubi un cadavru.

S-a întors brusc și a intrat în holul aeroportului.

M-am întors la mașină, am aprins o țigară și am pornit cu viteză redusă spre șoseaua principală. Ca să-mi scot din minte fața lui tristă, disperată, m-am străduit să mă gîndesc la cele trei sute cincizeci de mii de dolari pe care aș pune mîna dacă el ar muri. Nu eram însă în stare să mă bucur cum ar fi fost cazul.

Pînă să ajung în oraș, am reușit să-mi schimb starea sufletească. Cel puțin acum aveam ceva pentru strădania mea. Două mii șase sute de dolari nu era un început rău. Am parcat mașina și am scos cecul să văd la ce bancă era. Țineam să-i ascult sfatul și să încasez imediat gologanii.

Cînd am întins cecul la ghișeu, casierul băncii lui Dester

se arată surprins. S-a dus în fund și l-am văzut verificînd contul. Pînă la urmă s-a convins și mi-a numărat banii. I-am luat și am deschis pe numele meu un cont la o bancă de peste drum.

Era plăcut să posezi din nou un cont la bancă.

M-am întors acasă, m-am schimbat de uniformă și, neavînd ceva mai bun de făcut, am scos mașina cea mare de tuns și m-am apucat de lucru, hotărît să tund toată iarba de pe pajiște.

Abia după ora unu m-am decis să încropesc ceva pentru prînzul meu și atunci am văzut-o pe Helen ieșind din casă.

A venit pînă la marginea pajiștii și s-a oprit așteptînd. Am manevrat mașina în așa fel ca să trec pe lîngă ea și ajungînd aproape am oprit motorul.

— Ați avut cumva nevoie de mine, doamnă?

— Aș vrea să mă conduci astă-seară la „Palm Grove Club” și apoi să vii la ora unu să mă iei. Domnul Dester nu va ieși în oraș.

I-am întîlnit ochii și am avut un șoc. Ostilitatea pe care mă așteptam s-o văd nu exista; în loc de asta, ochii ei verzi mă priveau cu căldură.

— Nu-mi place să conduc noaptea, a continuat ea. Și nu-i nevoie să porți uniforma, Nash. Va trebui să mă aștepți cam mult și poate o să dorești să mergi la un film sau așa ceva.

Am fost atît de surprins încît m-am uitat fix la ea.

— Și, Nash, deoarece înșiști să rămîi aici, ar fi mai amuzant pentru noi amîndoi dacă am deveni mai prietenoși.

Privirea lungă, lascivă pe care mi-a aruncat-o nu putea să însemne decît un singur lucru. Avusesem de-a face în viață cu destule femei și de toate felurile, ca să nu recunosc această privire și invitația ce se ascundea în spatele ei.

— Da, doamnă.

A zîmbit îndată și zîmbetul a făcut-o să arate mai tînăra și chiar mai frumoasă. În timp ce o urmăream cum se îndrepta spre garaj, inima îmi bătea al dracului.

CAPITOLUL 4

Stiu cum să mă port cu femeile: unii bărbați o știu. E un talent. Fie că-l ai, fie că nu, află repede dacă-l ai sau nu. Am descoperit că-l aveam și eu când eram doar un puști de cincisprezece ani. Acum am treizeci și trei, și de-a lungul acestor optsprezece ani poate că n-am strălucit în ceea ce am făcut, dar sigur e că m-am bucurat de mult succes la femei.

Așa că schimbarea asta bruscă în purtarea Helenei n-a fost de fapt, o surpriză; numai că a sosit mai repede decît mă așteptam, însă n-am avut niciun dubiu că mai devreme sau mai târziu tot va veni. Încrederea mea se baza pe experiență. Gîndul că și alte femei, unele tot atît de ostile ca și Helen, au capitulat lesne în cel mai neașteptat moment, m-a determinat să nu fiu suspicios cu această manevră a Helenei.

Pe la trei am plecat cu Rollsul în oraș și l-am parcat, apoi m-am dus la un magazin de confecții unde se găseau niște costume bine croite, la prețuri destul de rezonabile, și m-am îmbrăcat din cap pînă-n picioare. În general îmi vin bine hainele de gata, iar costumul gri cu puncte negre ales pînă la urmă îmi venea ca turnat. Mi-am cumpărat o cămașă albă de nailon, o cravată elegantă, ciorapi și o pereche de pantofi de mocasin. Pînă mi-au împachetat ceea ce cumpărasem, m-am

dus la bancă, am scos bani ca să plătesc nota și m-am întors la magazin s-o achit.

Am pus pachetul în portbagajul Rollsului. Se făcuse aproape patru. M-am îndreptat spre studiouri ca să-l iau pe Dester.

Deși era destul de băut, Dester nu era chiar atît de pilit cît mă așteptasem să fie. N-aveam nicio șansă să ajung pînă la polița de asigurare.

— Intră, băiete, mi-a strigat cînd am bătut la ușa întredeschisă. Uite, am cîteva lucruri pe care aș vrea să le duci în mașină.

Într-un colț zăceau cele două valize și cele cincisprezece mape de piele, legate cu o sfoară.

În timp ce mă duceam să le iau, el s-a întors spre fișier, a deschis al doilea sertar și a scos polița de asigurare. L-am urmărit cu coada ochiului cînd s-a uitat la ea, apoi a pus-o în buzunarul interior al sacoului.

Asta era. Probabil că o va încuia în seiful din perete pe care-l observasem în dormitorul lui. Am avut șansă prima dată reușind s-o văd. Se părea că nu voi mai avea alta s-o pot examina.

Am așezat valizele în portbagaj, lîngă pachetul meu, și m-am întors în birou.

— Asta-i tot, domnule?

— Pentru moment da, mi-a răspuns, deschizînd dulapul cel mare din perete. Pe unul dintre rafturi stăteau vreo trei duzini de sticle pline cu whisky, pe restul rafturilor aliniînduse sticlele goale. Aș fi jurat că erau aproape o sută de sticle.

— Pe cele pline le iau vineri, a continuat el. Pe cele goale le las, ar putea fi epitaful meu. Să mergem.

— După cît am înțeles n-aveți nevoie de mine astă-seară, domnule, am spus deschizîndu-i portiera. Doamna Dester mi-a cerut s-o duc cu mașina la Palm Grove.

S-a uitat fix la mine.

— Ți-a cerut ea? Ce bizar. Mă întreb de ce. Ți place să conducă singură mașina. Acum mă intrigă de ce oare vrea s-o duci dumneata la Palm Grove.

Și eu mă întrebam.

— A zis ceva despre faptul că nu-i place să conducă noaptea.

— A spus ea asta? Bine, bine, n-are a face. Ce importanță are! Nu, n-am nevoie de dumneata astă-seară. Am ceva de scris.

Ajungînd acasă, am cărat valizele în biroul lui. El urcase și cînd traversam vestibulul, Helen ieși din holul cel mare.

— Nash, la ora opt, te rog.

— Da, doamnă.

Privirile noastre se întîlniră și ea zîmbi. Mai văzusem și altă dată genul ăsta de zîmbet și iar am simțit cum inima îmi bate mai repede.

— Sper că n-ai să îmbraci uniforma!?

— Mi-ați spus că nu e nevoie, doamnă.

— Desigur.

La ora opt am tras Cadillacul în fața ușii principale. Pierdusem o oră bărbierindu-mă, făcînd duș și îmbrăcîndu-mi hainele cele noi. Eram destul de mulțumit de rezultat.

În timp ce mă aplecam să opresc motorul, ușa de la intrare se deschise și apărură Helen. Purta o rochie albă, foarte simplă. Nu mă așteptam să se îmbrace așa pentru un local ultraluxos ca Palm Grove și asta m-a surprins. A coborît treptele. Arăta foarte nostimă și s-a urcat în mașină fără să-mi arunce măcar o privire.

Cadillacul avea două locuri în față și unul în spate și ea s-a așezat alături de mine. Am închis ușa, am ocolit mașina și m-am așezat lîngă ea.

— Palm Grove, doamnă?

— Nu. M-am răzgîndit. Clubul Foot-Hills, te rog.

Clubul Foot-Hills era în afara oraşului, pe ruta Mount Wilson şi aveam de parcurs o distanţă bună pînă acolo. Faptul că-şi schimbase intenţia ar fi trebuit să mă pună în gardă că ceva nu e în regulă, însă dracu ştie cum, nu mi-a căzut fisa. Mai tîrziu m-am lămurit, dar în clipa aceea nu. Poate pentru că era atît de aproape de mine şi mîneca rochiei îmi atingea sacoul; parfumul ei, coapsele ei conturîndu-se sub faldurile fustei m-au ameţit; armele puternice şi mute ce le posedă o femeie şi care pot transforma orice bărbat într-un maimuţoi.

Clubul Foot-Hills era frecventat mai ales de iubitorii jazzului. Am fost acolo de mai multe ori cu Solly, care murea după jazz. Clubul ăsta avea avantajul că era ieftin, mîncarea bună, iar orchestra extra. Nu era însă genul de local unde te-ai fi aşteptat să meargă doamna Erle Dester.

— Dansezi, Nash? m-a întrebat ea îndată ce am ieşit pe poartă, luînd-o spre bulevard.

— Da, doamnă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-mi mai spui doamnă.

— Da, doamnă Dester.

— Aşa mai merge. Se răsuci uşor pe banchetă ca să mă privească. În noaptea asta n-aş fi fost în stare să suport Palm Grove, a continuat ea. Vreau ceva mai antrenant. Ai simţit vreodată nevoia de aşa ceva?

— Foarte des.

— M-am gîndit că am putea dansa. Niciunul din prietenii mei snobi n-ar călca în ruptul capului la Foot-Hills Club.

N-am spus nimic.

Am mers un timp în tăcere, apoi mi s-a adresat brusc:

— Povesteşte-mi ceva despre dumneata. De ce-ai primit slujba asta? Un bărbat ca dumneata putea găsi desigur ceva mai bun!

— De ce mi-aș dori ceva mai bun? Sînteți cea mai frumoasă femeie din Hollywood. Am să dansez. Șofez un Cadillac nou și tocmai mi s-a plătit leafa. Ce-aș putea spera mai mult?

Ea rîse, se aplecă înainte și deschise aparatul de radio. Prinse pe Pea Wee Hunt, interpretînd muzică de jazz.

— Nu v-ar interesa, am spus privind drept înainte. N-ați vrea să lăsăm de o parte chestiunile personale? Dumnezeu voastră doriți să dansați și eu la fel. Cam asta e, nu-i așa?

— Da, zise ea, întorcînd capul să urmărească mașinile ce începuseră să treacă pe lîngă noi din toate părțile.

Era o bună dansatoare și avînd-o în brațe, cu sîinii lipiți de pieptul meu, părul mîngîindu-mi fața, picioarele ei lungi atingîndu-mă, am simțit o lovitură care aproape m-a făcut să-mi pierd simțurile.

Restaurantul era plin de puștoaice însoțite de tinerii lor prieteni. Cînd au vazut-o pe Helen, cei mai mulți dintre băieți au uitat cu cine dansează.

Am dansat vreo jumătate de ceas, apoi ea îmi spuse că ar fi timpul să bem ceva.

— Nash, te simți foarte bogat, sau plătesc eu? m-a întrebat, îndreptîndu-se spre bar.

— Sînt destul de bogat să vă pot oferi o băutură. Ce să fie?

— Un coniac. Pînă comanzi, mă duc să mă aranjez. Îmi aruncă iar privirea aceea lungă, îndrăzneță. N-am bănuir că o să-mi placă așa de mult.

— Nu e decît începutul, i-am răspuns. Avem toată noaptea înaintea noastră.

— Da. Degetele ei îmi strînseră brațul. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Am urmărit-o cum se îndrepta de-a lungul pasajului spre toaleta doamnelor și m-am simțit puțin cam amețit.

M-am gîndit că va fi una dintre acele nopți cînd lucrurile merg bine. În trecut am avut destule nopți ce n-au sfîrșit bine. Am o anumită intuiție a lucrurilor astea. Știu cînd nu va merge cum am plănuit, dar în noaptea asta simțeam că toate vor fi în ordine.

Am trecut pe terasă la o masă de unde puteam să văd ușa de la toaleta doamnelor și am făcut semn cu mîna unui chelner. Am comandat un coniac și un whisky dublu.

Abia după vreo douăzeci de minute am început să fiu intrigat. Peste alte zece minute m-am sculat în picioare. Desigur că n-avea nevoie de o jumătate de oră ca să se fardeze.

Am mai așteptat circa cinci minute, apoi am oprit o fată care vindea țigări. I-am dat un dolar și-am rugat-o să se uite în camera de toaletă a doamnelor și să-mi spună dacă o roșcată într-o rochie albă se mai aranja încă.

Asta mi-a mai luat alte cinci minute.

Vînzătoarea de țigări s-a întors și m-a informat că nu mai era nicio roșcată. Fata de la toaletă îi spusese că roșcata ieșise de la toaletă pe ușa din spate aproape imediat după ce-a intrat.

Atunci mi-a căzut fisa și mi-am dat seama că m-a dus.

Ca să ajung la vila lui Dester aveam nevoie de patruzeci de minute, conducînd în viteză mare, dacă aș fi avut o mașină, dar eram aproape sigur că luase Cadillacul. Deși avea un avans bun, nu eram încă bătut.

Am alergat la locul de parcare. Nici urmă de Cadillac.

Am găsit însă un Buick 1945, care tocmai pornea de acolo. N-am ezitat. M-am repezit spre mașină, dînd din mîini.

Șoferul, un tinerel într-o cămașă în carouri verzi cu alb, deschisă la gît, a oprit mașina holbîndu-se la mine.

— Ascultă, e ceva important. Trebuie să ajung rapid la

Hill Crest Avenue. Ți dau cinci dolari dacă mă duci pînă acolo. Ce zici?

— Perfect. Doar mergeam acasă. Întinse mîna și-mi deschise portiera din partea opusă. Urcă-te. Pentru cinci dolari te-aș duce și pînă la Los Angeles și înapoi.

— Ți dau zece dolari, dacă reușești să ajungem într-o jumătate de oră, i-am spus.

Se hlizi la mine.

— Ți-ai pierdut mințile. Ține-ți pălăria! Acum pornim!

Deși Buickul era din 1945, gonea bine, și tinerelel știa să conducă. Era destul de deștept ca să-și dea seama că n-avea nicio șansă să ajungă la timp circulînd pe șoseaua principală cu traficul intens de noapte. A luat-o pe niște scurtături, croindu-și drum în jos spre Hill Crest Avenue, traversînd repede dintr-o stradă laterală într-alta. N-a reușit pînă la urmă să mă aducă la porțile vilei lui Dester în treizeci de minute, dar fiindcă greșise numai cu cinci minute i-am dat cei zece dolari.

Am alergat pe alee spre casă. Cînd am ajuns la colțul aleii am văzut lumină în garaj. M-am oprit brusc și m-am tras după un pom. De acolo puteam să văd tot.

Am așteptat, apoi am zărit-o pe Helen apărînd din fundul garajului în plină lumină.

Ce voia să facă? Rollsul și Buickul erau acolo. Cadillacul stătea parcat afară, pe asfalt. Se opri lîngă Buick, cu spatele la mine. Prudent, am avansat pînă la vreo cincisprezece pași de ea. Atunci l-am văzut pe Dester.

Zăcea pe pardoseala garajului, cu fața în jos; o clipă lungă și înspăimîntătoare am crezut că a fost atît de nebună încît l-a omorît.

S-a dus lîngă el, l-a întors pe spate și am observat că respira. L-a luat în brațe și l-a ridicat în picioare. Îl manevra ca și cînd ar fi cîntărit o nimica toată. Asta m-a cutremurat. Îl

cărasem în dormitorul lui și știam ce greu era. Trebuie să aibă într-adevăr o putere de taur ca să-l poată mânui așa cum o făcea.

Dester se sprijinea de ea. Lumina îi cădea pe față. Ochiul îi erau deschiși și sticloși, iar maxilarul îi atârna în jos.

— De ce nu vrei să mă lași în pace? bombănea el, încercînd s-o împingă în lături. Ia mâinile de pe mine. Vreau să ies în oraș și nimeni nu mă poate opri.

Un zîmbet apărui pe buzele Helenei; un zîmbet ușor, însă îngrozitor, care făcu să mi se înfioare pielea.

— Desigur, iubitule. Nu te opresc. Încerc doar să te ajut. Deschise portiera Buickului, din partea opusă volanului. Nu pierduse nimic din vedere. De ce să facă praf un Rolls cînd putea folosi o mașină mai ieftină? Asta era.

Intenționa să-l ducă în automobil pînă la poartă, să-i așeze mâinile pe volan și apoi să-i dea drumul pe bulevard. La capătul bulevardului, în josul pantei repezi a dealului, ar fi pătruns în șoseaua principală cu o circulație intensă și de mare viteză.

La prima vedere totul părea fără cusur. Dacă una din mașinile ce zburau pe șosea ar fi dat peste Buick cînd ieșea din bulevard, șansele lui Dester de a supraviețui ar fi fost minime. Majoritatea oamenilor din Hollywood știau că e alcoolic. Știau că avea obiceiul să conducă beat. În această înscenare nu era nimic care să trezească suspiciunea societății de asigurare. Sau totuși era ceva?

Mi-am amintit că de dimineață Dester se dusesese la San Francisco. Aranjase oare ceva cu societatea de asigurare? Mi-a străfulgerat prin gînd că nu era totul pus la punct și că nu-ți poți permite să neglijezi nici cel mai neînsemnat lucru cînd ai de-a face cu o societate de asigurare.

Să presupunem că n-ar fi murit pe loc. Buickul era mare și solid. Numai o lovitură zdravănă l-ar fi dat gata. Dester ar fi

putut vorbi, dacă n-o mierlea pînă sosea poliția. Le putea spune că nevasta lui l-a ajutat să se urce la volan și mai târziu s-ar fi aflat desigur că e asigurat pentru trei sferturi de milion de dolari; și atunci chestiunea devenea clară.

Nu i-ar fi trebuit mult timp poliției să descopere că Helen și cu mine am fost la Foot Hills Club. Ce vor gîndi aflînd că ea și cu mine, șoferul soțului ei, am dansat împreună? Asta m-ar implica și pe mine. Tînărul le va spune că am fost lăsat tuț, fără mașină, și că eram atît de dornic să mă întorc acasă încît i-am dat zece dolari ca să mă ducă fulger. Poliția va încerca să știe de ce și va mai dori să afle și de ce o ștersese Helen de acolo. Dacă nu le spuneam adevărul, ar fi tras concluzia că și eu am luat parte la complot. Chiar dacă n-ar înhăța-o pe Helen acuzînd-o de tentativă de omor, și nu vor încerca să mă implice și pe mine în crimă, societatea de asigurare va fi pusă în gardă, și Helen nu va mai avea niciodată curajul să insiste, iar dacă ea nu va mai încerca încă o dată, eu nu voi pune laba pe o parte din bani.

Deodată am fost sigur că nu asta era calea cea mai bună. Dacă Dester trebuia să moară, se putea găsi ceva mai sigur și mai perfect. De moartea lui depindeau prea multe ca să riști; prea mare risc ca să mergi la noroc.

În timp ce Helen ocolea mașina pentru a se așeza la volan, am ieșit din umbră pășind în lumină.

Se vedea că are nervi de oțel. Nici n-a tresărit și nici n-a țipat. Strălucirea crudă a luminii cădea în plin pe fața ei. Expresia nu i s-a schimbat. Și-a strîns doar un pic buzele.

S-a îndreptat încet spre mine.

— O, Nash! Domnul Dester insistă să fie condus la Crescent Club, mi-a spus ea calmă. Tocmai voiam să-l duc, dar fiindcă ești aici, ar fi mai bine s-o faci dumneata.

Minciuna era netedă că o mătase. Aș fi crezut-o dacă n-aș fi cunoscut atît de bine situația.

— Da, doamnă, am zis, dorind să-mi stăpînesc fața la fel de bine ca ea. Dar glasul îmi sunase spart și desigur că dovedea cât eram de descumpănit.

Am trecut pe lângă ea spre Buick, m-am urcat și am pornit motorul. Helen se întoarse și se îndepărtă, dispărînd în întuneric. Deodată Dester se îndreptă de mijloc.

— Nu conduce afară, mi-a poruncit tăios. Vorbea cu glasul lui normal, ceea ce m-a cutremurat.

M-am întors și m-am uitat lung la el.

— A vrut desigur să se descotorosească de tine. Cum de te-ai întors?

Continuam să mă holbez la el, simțind că fața mi se îmbrobonise de o sudoare rece.

Îmi zîmbi cam strîmb.

— Nu mă mai privi de parcă ai fi văzut o fantomă. Cum de te-ai întors?

— M-a luat un individ cu mașina, i-am răspuns cu o voce ca un orăcăit de broască.

— Am bănuir imediat că vrea să-mi facă felul. Aleargă după banii de la asigurare! A rîs. Nici nu-ți vine să crezi că o femeie atît de frumoasă ca ea ar putea fi lipsită total de omenie, nu-i așa? A scos o țigară și a aprins-o. Ei bine, acum știu cum stau. A deschis portiera și a coborît. Cred că după toate emoțiile astea mă voi duce la culcare. Aș vrea ca în noaptea asta, băiete, să dormi în cabinetul meu de toaletă. Niciodată nu poți ști ce te așteaptă, din moment ce și-a dat drumul; poate va încerca să termine povestea. N-aș vrea ca ea să fie tentată să mă sugrume în timp ce dorm.

Știam că trebuie să reacționez ca orice om normal care aude asemenea lucruri.

— Nu vreți să chemați poliția?

— Poliția? A rîs. Nici vorbă! Helen nu umblă decît după

banii asigurării. Dar am avut destulă grijă să nu-i pupe și îndată ce-și va da seama de asta mă va lăsa în pace.

Am avut destulă grijă să nu-i pupe.

Aproape să mă dau de gol.

Ce voia să spună?

— Să mergem în casă, a continuat el și a traversat peronul.

Am stins lumina în garaj, am alergat în sus pe scări, mi-am luat în grabă pijama și aparatul de ras, apoi m-am dus după el.

Am intrat împreună în vila scufundată în tăcere; în timp ce urcam treptele, în pragul dormitorului ei a apărut Helen.

Vederea lui Dester urmat de mine a zdruncinat-o. Și-a pierdut culoarea din obraji și și-a dus mâna la gât.

— Nash doarme în cabinetul meu de toaletă, i-a spus Dester. Are grijă de mine. E bine s-o știi dacă eventual în timpul nopții ai intenția să vezi cum mă simt.

Trecu pe lângă ea și intră în dormitorul lui.

M-am oprit în capul scării s-o privesc.

O clipă ne-am uitat lung unul la altul. În ochii ei citeam deschis ura. Apoi îmi întoarse spatele, închizându-mi ușa dormitorului în nas.

ÎN NOAPTEA ACEEA N-AM DORMIT PEA MULT. M-AM TOT gândit la ceea ce spusese el că a făcut pentru ca Helen să nu ajungă în posesia banilor. Vorbise convingător și asta mă neliniștea. Oare era posibil ca scadența ratei de asigurare să fi expirat? Ar fi fost o glumă sinistră pe socoteala mea și a ei dacă polița de asigurare nu mai valora nimic.

Se părea că nu există nicio cale să aflu ce făcuse Dester. Mă întrebam dacă nu e cazul să mă duc la Helen și să dau cărțile pe față. S-ar putea ca ea să știe mai multe decît mine,

dar pînă la urmă m-am decis că nu e încă momentul să-i arăt ce urmăresc.

Deși îmi petrecusem cea mai mare parte a nopții chinuindu-mi creierul pînă la refuz, nu ajunseseam la niciun rezultat și am fost bucuros cînd m-am putut da jos din pat renunțînd de a mă mai gîndi.

Ca de obicei, l-am condus pe Dester la studiouri. Pe drum n-a vorbit prea mult și n-a scos un cuvînt despre ceea ce se întîmplase în noaptea trecută, însă coborînd din mașină mi-a zis:

— Aș vrea să te muți în casă, băiete. De acum înainte folosește cabinetul meu de toaletă. Du-ți acolo lucrurile. Doresc să stai în preajma mea tot timpul cît sînt acasă. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Toată ziua m-am ținut departe de vilă și la patru m-am înapoiat la studiouri să-l iau.

Am observat că băuse zdravăn și că părea deprimat. S-a urcat în mașină fără să scoată o vorbă și l-am adus înapoi acasă.

Mi-a spus că seara are de gînd să ia masa în oraș și că va trebui să fiu gata la opt.

Vila părea goală. Nici urmă de Helen. Cît am stat lungit în pat, fumînd și așteptînd să se facă opt, singurul zgomot pe care-l puteam auzi era cel făcut de Dester, care se tot împleticea prin dormitor în timp ce se schimba.

Cînd am tras mașina la scară, el a coborît treptele încet, cu pași greoi. Era în haine de seară și cu toate că avea fața buhăită și congestionată, iar ochii îi erau injectați, arăta încă impunător.

— Clubul Crescent, băiete, și rămîi pe aproape. Noaptea asta va fi nevoie să mă cari în pat. Mă duc să sărbătoresc.

Nu l-am întrebat ce vrea să sărbătorească și nici el nu mi-a

spus. Aveam o carte cu mine și am stat în mașină, pe locul de parcare al clubului, și am citit.

După miezul nopții unul dintre portarii aceia închipuiți a ieșit din umbră.

— Vino și ia-ți bețivanul. L-am proptit de perete, dar n-o să stea mult așa.

Am pus deoparte cartea și am tras mașina la o ușă laterală, în timp ce portarul tropăia pe lângă automobil.

Dester era beat-turtă, cum îl mai văzusem, și ne-am chinuit mult, portarul și cu mine, să-l urcăm în mașină.

— Sper că e ultima dată când îl mai văd pe bețivul ăsta, spuse portarul, dîndu-se înapoi și ștergîndu-și fața cu dosul palmei. Aud că a fost dat afară de la „Pacific”.

— De ce îți faci griji? l-am întrebat suindu-mă în mașină. Localul vostru îi dă băutura pe bani, nu-i așa?

L-am condus înapoi la vila întunecată, tăcută. Trecînd pe lângă garaj am observat că Helen ieșise cu Cadillacul. Mă întrebam unde s-o fi dus.

A trebuit să-l car pe Dester pînă sus în dormitor. Cînd l-am pus în pat, a mormăit ceva și apoi a căzut în nesimțire.

Înainte de a mă duce la seiful din perete, m-am asigurat că doarme. Am încercat să trag de mîner, însă era încuiat.

M-am uitat prin sertarele biroului și în toate locurile posibile; i-am scotocit buzunarele după ce l-am dezbrăcat, dar nici urmă de chei.

Am continuat să caut, însă n-am găsit-o și pînă la urmă am stins lumina și m-am dus în cabinetul de toaletă, lăsînd ușa dintre camere deschisă.

M-am dezbrăcat, am stins lumina și mi-am aprins o țigară, stînd culcat și privind luna plină de afară, întrebîndu-mă ce va avea Solly să-mi spună a doua zi dimineată. Întreaga afacere părea că-mi scapă printre degete. De două ori i-am salvat viața lui Dester. Poate am fost nebun că am oprit-o pe Helen

să-l așeze în Buick și să-i dea drumul. Stratagema ar fi putut să reușească, și dacă ar fi fost așa, acum aș fi făcut târgul cu ea pentru partea mea.

Dar îndată mi-am amintit că neglijase câteva lucruri aparent neînsemnate. M-am gândit la poliție, mi-am imaginat cum ne-ar fi descusut și m-am bucurat că am împiedicat-o.

A doua zi m-am sculat pe la șapte și jumătate, m-am uitat în camera lui Dester și am văzut că încă mai dormea. Am ieșit din vila tăcută și m-am dus la locuința mea de deasupra garajului. După ce m-am bărbierit și mi-am făcut o ceașcă de cafea, am telefonat lui Solly acasă.

A răspuns cu oarecare întârziere.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a gemut el. M-ai sculat, ce dracu! A fost vorba de ora nouă.

— Ai dezgropat ceva?

— Parcă ți-am spus că o voi face, nu? Hai să ne întâlnim în cursul zilei. Și ascultă, adă cele cinci sutare că altfel nu-ți spun nimic.

— Vino aici. Nu știi dacă n-are nevoie azi de mine și deci trebuie să stau prin apropiere. Putem vorbi chiar aici.

Mi-a atras atenția că nu va veni înainte de a-și lua micul dejun. I-am spus că aveam ceva de mâncare pentru el, așa că să-și scoată mașina și să pornească imediat. Bombănind, a promis că va veni, și după patruzeci de minute l-am zărit pe alee. Bine că avusese atîta minte să-și lase mașina undeva să nu se vadă.

— Ești un tip norocos, mi-a spus așezîndu-se la masă. Treaba asta mi-ar fi luat o săptămînă, dar noroc că m-am întâlnit cu un gazetar pe care-l cunoscusem cîndva și tipul avea toată povestea în degetul cel mic.

I-am așezat în față ouă cu șuncă. Mie nu mi-era foame, însă mi-am turnat o ceașcă de cafea.

— Hai s-auzim. Ce-ai descoperit?

— Ce-ar fi să-mi dai un aconto dacă n-ai încă alea cinci sutare?

— Poți avea o sută, dacă-ți folosește la ceva.

Nu se aștepta la asta și se uită cu ochi mari la mine.

— N-ai întreprins încă nimic, nu-i așa? m-a întrebat speriat.

— Ce vrei să spui?

— De unde ai banii? Ascultă, frățioare, afacerea mă îngrijorează. Dacă ai de gînd să-ți înfigi dinții în femeia asta...

— N-ai vrea să te liniștești? Mi-a plătit Dester. Mi-a dat un avans. Am scos carnetul de cecuri. Așa că pot să-ți dau un sutar.

— Nu prin cec, spuse el repede. E în regulă. Am încredere în tine. Cînd mă plătești vreau să fie în numerar.

— Cred că n-ai încredere nici în maica-ta.

— Am avut o dată și m-a pungășit cu cincizeci de dolari, a răspuns încruntîndu-se. Habar n-am ce urmărești, dar știu precis că orice gologan luat de la tine mi-l vei da în bancnote mici și nu prin cec.

— În regulă, s-a făcut. Acum povestește-mi ce-ai aflat.

— Am fost norocos. Din întîmplare am dat peste gazetarul ăsta. Îl cheamă Mike Stevens și lucrează la „World Telegram”. E un reporter isteț și m-am gîndit că n-aș avea decît de cîștigat dacă-i povestesc omului ce doresc să aflu, și așa am făcut. Se ocupase chiar el de caz. Tipul care căzuse pe fereastră se numea Herbert Van Tomlin și se îndeletnicea cu negoțul de blănuri; agent sau așa ceva – lucra de unul singur, ca mine, numai că el cîștiga bani. Era burlac, avea un mic apartament pe Park Avenue, conducea un Cadillac, și cînd nu lucra petrecea cît se poate de bine. La anchetă a reieșit că a întîlnit-o pe doamna Dester la Clubul Fi-Fi; era acolo vînzătoare de țigări. Ea a reușit să-l facă pe Van Tomlin s-o remarce și tipul i-a făcut propunerii! I-a promis s-o instaleze

într-un apartament în schimbul favorurilor obișnuite. Ea a acceptat și el i-a luat un apartament la etajul opt pe Riverside Drive.

Van Tomlin nu mai era un pușor. Se apropia de șaizeci de ani și, după spusele lui Stevens, îi sfîrșiau călcîiele după fată. Pe vremea aceea era cunoscută ca Helen Lawson. Îl costa aproape toți banii lui de cheltuială.

Solly făcu o pauză pentru a-și termina șunca, apoi împinse la o parte farfuria, și-și aprinse o țigară.

— Van Tomlin o vedea pe Helen aproape în fiecare seară, a continuat el. Hoinăreau împreună prin localuri și tipul ajunsese să cheltuiască mai mult decît cîștiga. Într-o noapte, în timp ce se afla în apartamentul Helenei, a avut un atac de cord. O vreme a zăcut între viață și moarte. Ea a adus un medic și mai târziu, la anchetă, doctorul ăsta a depus ca martor în fața comisiei. Oricine putea să vadă că medicul se bucurase de toate favorurile ei, așa zicea Stevens. La anchetă, medicul n-a putut spune atît cît ar fi vrut în favoarea ei. Mărturia lui a avut rezultatul dorit de ea, numai că s-au dat cărțile pe față. Criza trecînd și Tomlin însănătoșindu-se, acesta a făcut o poliță de asigurare în favoarea Helenei pentru douăzeci de mii de dolari.

Cînd a spus asta am simțit cum îmi fuge sîngele din obraji și m-am ridicat ducîndu-mă la capătul celălalt al camerei, stînd cu spatele la el, în timp ce-mi turnam cafea în ceașcă. Nu voiam să vadă că informația m-a zdruncinat pînă-n rărunchi.

Așadar ea fusese deja amestecată într-o problemă de asigurare. Asta o punea direct pe jar. Societățile de asigurare se înștiințează reciproc. Puteai paria la sigur că societatea unde era asigurat Dester știa de pe acum că soția lui a fost implicată într-o anchetă mai veche privind tot o asigurare.

Solly continuă:

— Van Tomlin nu voia ca ea să rămînă pe drumuri dacă i s-ar fi întîmplat ceva. Nu prea avea bani disponibili, însă atîta timp cît lucra se menținea la suprafață. N-a fost niciun secret cu privire la asigurare. L-au atras pe agentul de asigurare în apartamentul Helenei și se pare că ea s-a ocupat și de acest tip. Van Tomlin i-a comunicat agentului că ține să-i asigure Helenei protecția financiară și, date fiind antecedentele lui medicale, i-a fixat o primă de asigurare destul de ridicată. O lună mai târziu, în timp ce era în apartamentul Helenei, Van Tomlin a căzut afară pe fereastră.

M-am întors cu cafeaua și m-am așezat.

— Cum a căzut afară? am întrebat cu o voce pe care cu greu mi-am recunoscut-o.

— Tipul o aștepta în timp ce ea făcea baie. La anchetă, ea a declarat că l-a auzit țipînd. Goală și cu apa șiroind pe ea, a alergat în cameră apucînd doar să-l vadă cu mîinile încleștate în jurul gîtului, în fața ferestrei deschise. Van Tomlin s-a clătinat și a căzut afară înainte ca ea să poată interveni.

Am inspirat adînc și lung. Era mai rău decît îmi imaginasem.

— Și ce-a crezut coronerul?

Solly și-a terminat cafeaua, și și-a împins scaunul înapoi.

— Nu importă ce-a crezut. Ea n-a avut decît să-și vînture picioarele prin fața ochilor lui și el a fost bucuros să ia fiecare cuvînt spus de ea drept literă de Evanghelie. Important e ce a gîndit societatea de asigurare. Stevens a smuls informațiile astea direct de la agentul de asigurare, un tip pe nume Ed Billings, care a obținut ca Van Tomlin să semneze polița de asigurare. Billings i-a povestit lui Stevens că atît el cît și societatea de asigurare erau convinși că ceva nu era în regulă. Van Tomlin tocmai plătise întîia rată înainte de a cădea pe fereastră. Billings s-a dus s-o vadă pe Helen crezînd că o va speria și ea nu va mai reclama asigurarea. Nu s-a purtat cu

mănuși. A prevenit-o că persistînd să reclame suma, ei o vor înfrunta. I-a spus că dacă societatea de asigurare va ridica obiecțiuni în fața comisiei de anchetă, ea are toate șansele să se pomenească în fața unei acuzații de omucidere. A crezut că o va speria de moarte, dar n-a fost așa. Helen a acuzat societatea că încearcă să nu-și respecte obligațiile și a amenințat că-i va da în judecată. S-a întîmplat ca societatea să n-aibă o situație financiară prea solidă. O publicitate de acest fel nu i-ar fi adus niciun folos.

Problema era cine poseda probe mai puternice. De partea Helenei era faptul că poliția avea convingerea că Van Tomlin a murit în urma unui accident. Doctorul era dispus să declare sub prestare de jurămint că inima lui Van Tomlin abia mai funcționa. Împotriva acestora, societatea de asigurare putea arăta că Van Tomlin plătise numai o singură rată de asigurare și că Helen avea toate motivele să-l împrîncească pe fereastră. Billings sublinia faptul că societatea de asigurare refuzînd să plătească, poliția va continua cercetările și s-ar putea să descopere ceva. Pînă la urmă au ajuns la un compromis. Helen a acceptat șapte mii de dolari în loc de douăzeci de mii și societatea de asigurare a fost de acord să informeze pe coroner că ei onorează cererea și o dată ce societatea de asigurare se arătase dispusă să plătească, coronerul a încetat să mai pună întrebări incomode. În fața comisiei, doctorul și-a arătat convingerea că Van Tomlin și-a pierdut echilibrul în timpul unui atac de inimă și a căzut pe fereastră. Societatea de asigurare a declarat că vor plăti polița de asigurare. Helen i-a făcut ochi dulci coronerului și totul a decurs agreabil și amical.

Ea a rămas încă trei sau patru luni în apartament și cînd banii erau aproape pe terminate, a privit în jur după un alt bărbat bogat. L-a întîlnit pe Dester, care a fost destul de nebun să se însoare cu ea și restul îl cunoști.

Am aprins o țigară în timp ce gândurile mi-o luaseră razna.

Helen trebuie să fie idioată pentru a încerca să facă încă o figură de același gen. Societatea „National Fidelity” din California era cea mai mare și mai puternică societate de asigurare de pe coasta Pacificului. Puteai paria că o asemenea firmă nu riscase trei sferturi de milion de dolari. S-ar putea să fie implicate și alte societăți. Una era să ameninți o societate mică, așa cum o făcuse ea, și alta să ai de-a face cu societatea „National Fidelity”.

Mi s-a făcut deodată rău.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat Solly privindu-mă fix.

— Nimic. Mă gîndeam. M-am ridicat în picioare. Bun, mulțumesc, Jack, pentru informație. S-ar putea să-mi folosească. Am să-ți aduc o sută de dolari cînd am drum pe la tine. Restul va veni dacă voi ști să folosesc informația.

— Nu-mi spune mai mult, zise el repede. Nu vreau să știu. Dă-mi banii cînd poți.

CAPITOLUL 5

După ce a plecat Solly, am coborât să spăl mașina și în timp ce lucram am reflectat la cele spuse de el.

Dacă ea își închipuie că ar putea duce de nas „National Fidelity” cum făcuse cu cealaltă societate, va avea parte de o surpriză. Societatea „National Fidelity” are s-o dea cu capul de pereți.

Îmi făcea impresia că riscul e prea mare și va trebui să mă mulțumesc cu cei două mii șase sute de dolari pe care mi-i dăduse Dester. Era cazul să-mi iau gândul de la banii de asigurare.

Răsuțeam încă în minte problema asta când am tras mașina în fața vilei.

Dester coborî treptele. Înainte de a se sui în automobil s-a oprit să-și aprindă o țigară.

— Ei bine, băiete, asta e. Nu amîna pe mîine ce poți face astăzi. E ultimul drum.

N-am spus nimic: nu era nimic de spus. S-a urcat în mașină.

— Lasă capota jos. Vom intra acolo cu steagul fluturînd. La urma urmei le pot arăta că puțin îmi pasă.

Am lăsat capota.

În timp ce conduceam mașina de-a lungul străzilor aglomerate spre studiouri, oamenii holbau ochii la Dester. Rollsul bleu cu bej era cunoscut și ei știau cine se află în mașină. Mai știau că aceasta era ultima lui zi la studiouri. Coloanele de știri mondene din ziare comentaseră din plin evenimentul. Îl puteam vedea în oglindă cum ședea în spate; ce să zic, jos pălăria: se uita țintă la cei care-l fixau.

Poate că și portarul și-o fi dat seama de importanța evenimentului. În orice caz, când am sosit a deschis larg porțile și văzându-l pe Dester, l-a salutat.

— Azi tragi la intrarea principală și diseară mă iei tot de acolo, zise Dester.

L-am dus la intrarea principală și am tras acolo.

Coborînd din mașină mi-a spus:

— Când vii să mă iei adu cu tine două valize. Vor fi de mutat câteva sticle.

— Da, domnule.

L-am urmărit cu privirea cum urca treptele ca și când locul îi aparținea și i-am admirat curajul.

Ușierul a ezitat, apoi a deschis ușa, a ezitat din nou și, în sfîrșit, a dus mîna la șapcă.

Am întors și m-am înapoiat la vilă.

Cînd am băgat Rollsul în garaj, am văzut Cadiliacul acolo, ceea ce însemna că Helen se afla pe undeva prin casă. M-am decis brusc că ar fi timpul să am o discuție cu ea.

M-am dus în locuința de deasupra garajului și m-am schimbat în costumul meu cel nou. Nu intenționez să vorbesc cu ea în calitate de șofer; această dispută matinală avea să fie ținută de pe poziții egale.

Am intrat în casă.

M-am oprit în vestibul și am ascultat, dar n-am auzit niciun sunet care să-mi fi spus unde ar putea fi. Am intrat în hol. Mucurile de țigări din scrumiere și paharul murdar de

whisky de pe bar mi-au dovedit că ea încă nu trecuse pe acolo. Ceasul, arăta unsprezece fără douăzeci. Se prea putea ca ea să fie încă sus. Am părăsit holul și am urcat scările, avînd grijă să nu fac vreun zgomot. În fața ușii dormitorului ei m-am oprit și am ascultat, apoi, neauzind niciun sunet, am apăsat clanța ușor și am împins ușa, deschizînd-o.

Așternuturile erau date peste cap. Lîngă masa ei de toaletă, pe un scaun stăteau aruncate desuurile ei de nailon, ciorapii de mătase și port-jartierul. Ușa de la baie era întredeschisă. Puteam auzi dușul. Am intrat în dormitor, am închis ușa și am mers pînă la unul dintre fotolii, în care m-am așezat. Mi-am aprins o țigară, gîndindu-mă că în urmă cu doi ani un tip bolnav de inimă a stat și el în dormitorul ei așteptînd-o, în timp ce ea făcea duș. Acum însă va afla că e ceva mai greu să mă arunce și pe mine pe fereastră, dacă i-ar trece cumva această idee prin drăgălașu-i cap.

După vreo cinci sau șase minute de așteptare am auzit închizîndu-se robinetul dușului și pe ea mișcîndu-se prin baie. Alte cinci minute s-au mai scurs, apoi a ieșit din baie, înfășurată într-un prosop mare galben, turcesc.

Ne-am uitat unul la altul.

A rămas nemișcată, cu o mîină pe clanță, iar cu cealaltă ținîndu-și prosopul. Fața ei nefardată era palidă, dar frumoasă. Ochii ei mă priveau aspri și reci ca două ace de gheață.

— Hello, am zis și i-am zîmbit.

— Ce cauți aici?

— Voiam să-ți vorbesc. E timpul să avem o discuție.

— Ieși afară!

— Pun pariu că nu asta i-ai spus lui Van Tomlin cînd ai venit din baie.

Expresia feței nu i s-a schimbat; și-a strîns doar buzele, ceea ce mi-a dovedit că am nimerit în plin.

A intrat în cameră, s-a dus la masa de toaletă și s-a așezat.

— Ai auzit ce ți-am spus: ieși afară!

A luat un pieptene și a început să-și pieptene părul, cu spatele pe jumătate întors spre mine.

— Nu înainte de a-ți vorbi. Avem o mulțime de discutat despre soțul dumitale, despre cealaltă noapte, planurile dumitale de viitor și alte lucruri din astea.

— Dacă n-o ștergi, telefonez la poliție.

— Perfect. Dă-i drumul, și telefonează-le. Vor fi interesați să afle cum ai încercat să-l omori pe Dester acum două seri. Au o mare satisfacție când aud asemenea lucruri.

A lăsat pieptenele jos, s-a întors și m-a privit. Avea fața albă ca varul. În spatele trupului ei cu pielea albă se afla ceva pe jumătate ascuns care a făcut să-mi treacă un fior prin șira spinării.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit. A fost o încercare stupidă. Ar trebui să-mi fi recunoscătoare că te-am oprit, chiar foarte recunoscătoare.

— Ești beat? Ce vrei să spui?

— Știi bine ce vreau să spun! Doar nu-ți închipui că te-aș fi împiedicat dacă eram convins că e o crimă perfectă! Dar nu era perfectă.

Ea continua să se holbeze la mine.

— Trebuie să fii beat. Ieși afară de aici!

— Știi că Dester și-a asigurat viața pentru trei sferturi de milion de dolari și că dumneata vrei să pui mâna pe bani. Dorești acei bani atît de mult încît ai încercat acum două nopți să-l dai gata.

Asta a zguduit-o. A înțepenit și fața i-a devenit și mai albă.

— Nu-i adevărat! a rostit cu o voce abia șoptită.

— Știi bine că-i adevărat, am zis urmărind-o cu privirea.

Alaltăieri seară te-ai decis să scapi de el, însă eu îți stăteam în cale, ca și toți ceilalți servitori pe care i-ai avut. Să nu-ți

închipui că m-ai dus. Știu cum te-ai descotorosit de ei ca să poți fi singură cu Dester. Te-ai gândit să mai faci încă o încercare ca să-l achiți, dar trebuia să fii sigură că eu nu-ți voi sta în cale. M-ai plantat la clubul Foot-Hills, așa cum plănuiseși, te-ai întors aici și l-ai găsit, cum bănuiai, pe Dester beat turtă. Aveai de gând să lansezi mașina cu el în mijlocul circulației, sperînd că totul va merge strună. Numai că eu n-am rămas chiar în pană și Dester nu era beat și, în afară de asta, ideea nu era fără fisuri.

Și-a întors privirea, a întins iar mîna după pieptene și a început să-l plimbe prin părul ei arămiu, mătăsos.

— Am știut că vei fi o pacoste, a rostit, parcă vorbind cu ea înșăși. Am știut din momentul în care te-am văzut. Ei bine, ce ai de gând să faci? Să anunți poliția?

— Nu, n-am să le spun. Sînt de partea dumatăle. Dacă n-aș fi fost, te-aș fi lăsat să-l conduci cu mașina pînă la poartă. Nu știam că el se prefăce. Dacă era beat și l-ar fi ciocnit cineva, acum ai fi la închisoare.

— Crezi?

Se privi în oglindă, puse jos pieptenul, deschise o cutie de argint așezată pe masa de toaletă și-și scoase o țigară.

— De ce?

— N-aveai garanția că el ar fi murit. Putea să fie rănit; putea să scape fără nicio zgîrietură. Presupune că ar fi spus la poliție că dumneata l-ai așezat în mașină. Chiar dacă nu te-ar fi acuzat de tentativă de asasinat, poliția ar fi pus în gardă societatea de asigurare și totul s-ar fi sfîrșit.

— Tot nu știi despre ce vorbești, a zis ea suflînd fumul spre imaginea ei din oglindă.

— Pe mine nu mă duci, i-am răspuns strivind mukul țigării în scrumieră și aprinzînd alta. Dar, foarte bine, dacă dorești așa. Într-un cuvînt, asta e: cînd va muri, Dester va valora trei sferturi de milion. Ești soția lui. Bani iți vor reveni, în afară

de cazul în care i-a lăsat prin testament altcuiva. N-ai vrea să aștepți pînă ce va muri de moarte naturală. Ți-ai dat seama că s-ar putea să-ți supraviețuiască și te-ai decis să-l ajuți să intre în groapă. E foarte bine dacă reușești s-o faci, dar am impresia că nu realizezi cît de încurcată e treaba. Ajunge un singur pas greșit și poți să-ți iei adio pentru totdeauna de la bani. Ai de înfruntat cea mai mare și cea mai puternică societate de asigurare din țară. Ai și făcut un pas greșit. Ți-ai arătat cărțile soțului dumitale.

— Cum am făcut asta?

— Nu era beat. Îndată ce ai plecat din garaj și-a revenit. N-a vrut decît să se convingă dacă l-ai ucide sau nu pentru banii de asigurare și s-a lămurit. Zicea că va avea grijă să nu primești banii niciodată.

A ridicat sprîncenele.

— A spus el asta?

— Da.

Se gîndi o clipă, apoi înălță din umeri:

— Bine. Așa să fie. Se uită la mine. E foarte emoționant că mi-ai povestit toate astea. De ce nu te duci la poliție să le spui lor și nu mie?

— Nu fi proastă. Ți-am spus o dată că-s de partea dumitale.

— De ce ești de partea mea?

Am zîmbit sarcastic.

— Uită-te în oglindă și ai să afli. În afară de asta mi-am făcut socoteala să iau jumătate din suma pe care o primești de la societatea de asigurare.

Mă studia cu o față inexpresivă.

— Ce te face să crezi că ai putea-o obține?

— Nu ești proastă. Îți poți imagina că e mai bine să ai o jumătate de chiflă decît nimic. Dacă n-ai împărți cu mine, aș da în vileag întreaga escrocherie.

— N-ai putea dovedi nimic.

— Nu, dar aş putea trezi suspiciuni. Ți-am dezgropat trecutul. După ce am văzut cum te-ai purtat cu Dester când se prefăcea că-i beat, pot să-mi dau seama ce ușor ți-a fost să-l îmbrînțești pe Van Tomlin pe fereastră.

— A căzut singur. Nu l-am atins.

Privirea ei circumspectă mi-a dovedit că iar am descumpănit-o.

— Asta e varianta dumitale. Dar dacă m-aș duce la „National Fidelity” și le-aș povesti ce-am văzut în garaj miercuri noaptea și le-aș împrăști memoria despre Van Tomlin, n-ai mai avea nicio speranță că vei încasa vreodată asigurarea lui Dester. Cei mai buni detectivi ai lor nu te vor pierde din ochi. Vor cerceta împrejurările în care a murit Van Tomlin și te-ar obliga să-i dai în judecată pentru asigurarea lui Dester. Vor stârni atâtea îndoieli și-ți vor descrie în așa fel caracterul încât niciun judecător nu se va pronunța în favoarea dumitale, s-ar putea chiar să te învinuiască de tentativă de omor. Am avut ceva experiență cu societățile de asigurare și vei fi surprinsă la ce bazaconii se pretează ca să nu plătească despăgubiri.

Helen continua să se uite fix la mine.

— Deci îți închipui că ești pe o poziție destul de tare ca să mă șantajezi?

Am râs.

— Am fost într-o situație care-mi permitea să te șantajez, însă ai manevrat atât de nedibaci încât banii de la asigurare nu vor fi nici pentru dumneata, nici pentru mine. Dester te-a mirosit și va lua toate măsurile să nu capeți banii. Trebuie să-ți dai seama de asta.

— Ai terminat? m-a întrebat, strivind țigara în scrumieră.

— Da, am terminat. Voiam doar să știi cum stai. Nu-ți face planuri să-l ucizi pe Dester. Singura dumitale șansă e să

aștepți pînă va muri din cauza băuturii. Poate că se va răzgîndi și-ți va lăsa banii prin testament, cu condiția să fii drăguță cu el. Și în fond de ce n-ai încerca? Nu-ți poate face rău. Fii cinstită cu el. Recîștigă-l. Nu mai are de trăit mult după cum toarnă el.

— Cînd o să am nevoie de sfatul tău, ți-l voi cere. Acum, șterge-o!

S-a sculat în picioare, înfruntîndu-mă.

— Mi-a spus că ești rece ca un sloi de gheață, am replicat ridicîndu-mă. Nu cred. Sînt tentat să aflu cît de rece ești.

Nu s-a mișcat, doar culoarea ochilor ei s-a întunecat.

— Cum vezi, sîntem singuri, am continuat înaintînd spre ea. Găsești vreun motiv să nu profităm de ocazia asta?

Eram la un pas de ea. Am întins brațele și mi-am pus mîinile pe umerii ei. Ea a ridicat fulgerător palma spre obrazul meu, dar mă așteptam la o asemenea reacție. Am apucat-o de încheietura mîinii smucind-o spre mine, i-am răsucit brațul la spate și mi-am strivit gura de-a ei. O vreme a rămas nemișcată, fără a schița vreun gest de împotrivire, dar buzele ei strînse nu cedau; apoi brusc, s-a lăsat pe mine, încolăcindu-mi gîtul cu brațele.

PE LA UNU ȘI DOUĂZECI M-AM DUS ÎN CAMERA DE BAIE ȘI AM făcut un duș. Mă simțeam foarte bine. Previziunea mea fusese exactă: nu era de loc un sloi de gheață. Trebuia să fi făcut pariu cu Solly cînd i-am spus că o pot dezgheța.

M-am îmbrăcat în baie și m-am întors în dormitor. Învelită cu prosopul galben, Helen stătea întinsă pe pat cu ochii închiși, cu părul împrăștiat pe pernă, respirînd ușor și regulat. Avea fața îmbujorată și arăta mai tînără și mai fermecătoare ca oricînd. Ședeam la picioarele patului privind-

o. Se întinse, mulțumită ca o pisică, deschise ochii și-și aținti privirea asupra mea.

— Așadar crezi într-adevăr că nu mai pot avea nicio speranță să pun mîna pe bani?

— E singurul lucru la care te poți gîndi? am întrebat-o, iritat brusc că primele cuvinte pe care mi le-a adresat erau despre bani. De cînd o luasem în brațe pînă în clipa aceea nu scosese niciun cuvînt.

— De ce nu!? Nu ți se pare că e important? Trei sferturi de milion! Gîndește-te ce-am putea face cu toți banii ăștia!

Perfect! Cel puțin acum mă includea și pe mine în combinația financiară. M-am așezat pe pat, aproape de ea.

— Mi-a spus că va lua toate măsurile să nu-i primești. Ieri a fost cu avionul la San Francisco. Pariez că a discutat cu cei de la societatea de asigurare. Deci, presupun că poți să-ți iei adio de la ei.

— Contractul lui expiră astăzi, zise ea întînzîndu-se după o țigară.

A pus-o între buzele ei roșii și a așteptat să i-o aprind. A continuat:

— Va sta aici zi și noapte bînd. Nu va mai avea credit. Vor lua totul. Acum pot foarte bine să-mi fac bagajele și să plec.

— Și unde te gîndești să te duci?

A ridicat din umeri.

— Am ceva bani puși deoparte. Voi găsi pe altul. Oricînd poți găsi un prost cu bani. Cred că o să merg la Miami.

— Nu fi atît de repezită, i-am spus aprinzîndu-mi o țigară. Stai cu el pînă la faliment. Nu se știe niciodată. Avînd polița de asigurare, s-ar putea împrumuta să-și plătească datoriile. Trei sferturi de milion sînt bani, nu glumă.

— N-o să-mi dea din ăștia nimic. Nu, o șterg. Deja am pierdut prea mult timp. Mă pot descurca și singură.

— Nu sînt prea sigur că ești în stare, i-am răspuns privind-

o țintă. Poate că te pricepi să prinzi în laț un bărbat, dar nu ești prea isteată când e vorba să profiți de el. În combinația cu Van Tomlin ai pierdut treisprezece mii de dolari. Iar în afacerea Dester ai încurcat-o rău. Ia spune-mi, l-ai îmbrâncit pe fereastră pe Van Tomlin?

Ochii ei verzi mă priveau absenți.

— Nu. A căzut. Poate că l-aș fi putut salva dacă puneam mâna pe el, însă n-am făcut-o. Dar nici nu l-am îmbrâncit.

Aveam impresia că minte și știam că mi-aș pierde vremea insistînd. Nu intenționa de loc să-mi povestească ce s-a întîmplat în realitate.

— Ei bine, nu te pripri. Nu pleca azi. Așteaptă și vezi ce intenții are când se întoarce. Nu se știe niciodată. De ce nu-ți schimbi comportarea? Fii amabilă cu el. S-ar putea să-ți dea ceva. Merită să încerci.

S-a strîmbat.

— Acum e prea târziu. Nu suport să mă atingă. Nu, am s-o șterg de îndată.

— Așteaptă pînă vine acasă.

Ridică din umeri.

— Bine, dar mîine plec.

— Singură?

Mă privi.

— Desigur. Doar nu-ți închipui că doresc să vii cu mine!

— S-ar putea s-o nimerești mai prost. Împreună am putea face o afacere mai bună. Nu spun că am înhăța trei sferturi de milion: asta e o ocazie cu care te întîlnești numai o dată în viață, dar am putea pune mâna pe o groază de mărunțiș. Ai nevoie de un tip ca mine, care să se ocupe de partea financiară a afacerii. Cu frumusețea ta și cu creierul meu am putea face o mulțime de bani.

A zîmbit.

— Ai ceva minte?

— S-ar putea să te surprindă. Ascultă, să presupunem că mergem amîndoi la Miami. Treaba ta ar fi să arăți bine și să-i manevrezi pe nătărăi, iar a mea să apar la momentul potrivit și să-i storc de bani. Tu nu poți face asta. Ai impresia că ești în stare, dar nu ești. Îți trebuie un bărbat care s-o facă.

Se uita pe fereastră cu o expresie gînditoare.

— Am să mă gîndesc, mi-a zis.

M-am ridicat.

— Bine, nu pleca azi. Mîine am să vorbesc cu tine din nou. Mă duc să iau dejunul. Vrei să vii cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

O priveam țintă. Devenise iar distantă și rece, gheața reapăruse. Nu-mi păsa. De ce m-aș neliniști cum e între timp, din moment ce știam că o pot dezgheța cînd am chef?

— Pe Dester îl iau în jurul orei patru. Înainte de șase vom fi înapoi.

— Da.

Se uita dincolo de mine. Mă întrebam la ce s-o fi gîndind. M-am aplecat spre ea pregătindu-mă să o sărut, dar și-a întors capul cu o strîmbătură.

— Lasă-mă în pace. Pleacă! zise ea aspru.

— Ce-mi place la tine este firea ta afectuoasă, am replicat îndepărtîndu-mă. Bine, e-n regulă, fă cum îți place. Puțin îmi pasă!

— Hai, pleacă! a spus nerăbdătoare. Nu e nevoie să fii plictisitor, nu-i așa?

Am vrut s-o plesnesc. Mi-am dat seama în clipa aceea că am făcut asupra ei tot atîta impresie cît un ciocan de cauciuc asupra unei stînci.

Am ieșit din cameră trîntind ușa după mine.

. . .

LA PATRU FIX AM BĂTUT LA UȘA BIROULUI LUI DETER, AM apăsas pe clantă și am intrat.

Scia la masa lui. Și-a ridicat privirea și m-a salutat cu o ușoară înclinare din cap. Pentru prima dată de cînd intram în camera asta era treaz.

— Împachetează sticlele, băiete, mi-a zis arătînd spre dulap. Mai am treabă un minut.

Adusesem cu mine două valize. Cît am strîns eu sticlele în valize, a terminat și el scrisoarea. A scos un plic, a băgat-o înăuntru și a sigilat-o. Și-a pus-o în portvizit.

— Cred că asta-i cam tot, a spus sculîndu-se în picioare. În regulă, hai să plecăm de aici!

Ne îndreptam spre ușă cînd s-a auzit un ciocănit și ușa s-a deschis.

În prag stătea o fată înaltă, slabă și plată ca o scîndură. Purta părul strîns la spate și ochelari cu ramă de bagă. Era una dintre fetele acelea care nu se mărită niciodată și-și sfîrșesc viața într-o cameră dosnică, în tovărășia a două pisici.

Ținea în mîna cu stîngăcie un buchet de trandafiri roșii, cu cozi lungi, înfășurați într-o foiță, pe care-i oferi lui Deter.

— Eu... eu am vrut numai să vă spun că-mi pare rău că plecați, domnule Deter. Mulți dintre noi vă vor simți lipsa. Eu și ceilalți vă urăm noroc!

Deter se uită lung la ea. Am observat cum sub pielea lui aspră, roșie apăruseră pete albe, ceea ce îl făcea să arate bălțat, oribil. A luat trandafirii și i-a strîns la piept. S-a pregătit să spună ceva, dar nu-i veneau cuvintele. Pentru o clipă fata și el se uitară unul la altul, apoi ea-și duse mîinile la ochi și începu să plîngă.

Se îndreptă spre ușă, trecînd pe lîngă ea și încă ținînd trandafirii la piept. N-am să uit niciodată cum arăta la față. M-am dus după el. Am luat-o în jos pe coridor, am trecut prin

holul de recepție, unde toți se zgâiau la noi, și am coborât la mașină.

S-a urcat și a pus trandafirii lângă el.

— Du-mă acasă, dar mai întâi ridică afurisita asta de capotă, mi-a zis cu voce răgușită.

Am ridicat capota.

Deși mai avea fața pătată, se părea că și-a revenit pînă am ajuns la vilă. Coborî din mașină luînd trandafirii și-mi zîmbi forțat, crispat.

— E caraghios, dar tocmai persoanele cele mai neașteptate își aduc aminte de tine. Fata aceea are la studiouri o slujbă mărunță, oarecare. Nici măcar nu-mi pot aminti numele ei. Se uită la trandafiri. Drăguț din partea ei.

Rămase cîtva timp uitîndu-se lung la flori, apoi, cu un efort, se scutură de tristețe.

— Du băuturile sus în dormitorul meu. Astă-seară pe la opt aș vrea să vii la mine. Am o treabă pentru tine și probabil că e ultima, băiete.

I-am spus că voi veni, întrebîndu-mă despre ce o fi vorba. S-a îndepărtat, apoi s-a oprit ducîndu-și mîna la buzunarul de la piept.

— Ah, afurisită treabă! Intenționez să oprești mașina ca să arunc scrisoarea asta la cutie. Scoase plicul din portvizit. Vrei să fii băiat bun și s-o pui în locul meu? Ia chiar acum mașina. E important.

— Da, domnule, am răspuns luînd scrisoarea. Am băgat-o în buzunar. Apoi am ridicat valizele și le-am cărat sus, tot întrebîndu-mă de ce vrea să mă vadă la opt seara.

În valize erau vreo treizeci de sticle de whisky scoțian. Le-am așezat pe trei rînduri în primul raft din dulapul său de haine. După aceea am coborât și uitînd complet de scrisoarea pe care mă rugase s-o arunc la cutie, am băgat Rollsul în garaj. Am dat de ea numai cînd mi-am schimbat hainele. Am privit-

o curios. Era adresată: d-lui Edwin Burnett, Holt & Burnett, avocați, 28-th Street, Los Angeles. Cea mai apropiată cutie era la vreo patru sute de metri mai jos și mi-am zis: „Ducă-se la dracu”. Aveam de gînd să ies și s-o pun după întrevvedere de diseară cu Dester.

La opt fără cinci am mers la vilă. Ceasul din hol bătea ora opt cînd am ciocănit la ușa lui Dester.

— Intră, a strigat.

Am deschis ușa și am intrat.

Stătea la biroul lui cel mare, cu o sticlă de whisky scoțian și cu un pahar umplut pe jumătate în fața sa. Scrumiera era plină cu mucuri. Băuse. Se putea observa după fața lui îmbrobonată de sudoare și strălucirea stranie a ochilor.

— Vino și stai jos. Ia scaunul de colo.

Mă întrebam ce înseamnă toate astea. M-am dus la scaun și m-am așezat.

Mi-a arătat cu capul o cutie de țigări de pe birou.

— Servește-te! Vrei un păhărel?

— Nu, mulțumesc, am răspuns luînd o țigară.

— Ai pus scrisoarea la cutie?

— Da, domnule, am spus fără să clilesc.

— Mulțumesc.

A tras o înghițitură bună și și-a mai turnat un pahar de whisky înainte de a continua.

— Și-acum să-ți spun de ce te-am chemat aici, băiete. Aș vrea să fii martor la discuția pe care-o voi avea cu soția mea. S-ar putea să fie necesar să depui mărturie în fața instanței despre această convorbire, așa că fii atent și încearcă să ții minte ce se vorbește.

Asta m-a neliniștit. M-am uitat fix la el.

— Stai calm și nu-mi spune nimic, a continuat sculîndu-se în picioare. A mers la ușa, clătinîndu-se ușor, a deschis-o și ridicînd vocea a strigat: Helen! Vrei să vii jos, te rog?

S-a întors la scaun și s-a așezat.

A urmat o tăcere lungă, apăsătoare, apoi am auzit-o pe Helen coborînd scările. O clipă mai târziu a intrat. S-a uitat la Dester, apoi la mine și s-a oprit.

— Ce este? a interpelat ea aspru.

— Intră și stai jos! a zis Dester și s-a ridicat. Vreau să-ți vorbesc.

— Ce caută el aici? a întrebat Helen fără să se miște.

— Helen, te rog, intră și stai jos! L-am rugat să asiste ca martor imparțial la ceea ce am să-ți spun.

Ea a ridicat din umeri, s-a dus la un scaun de lângă birou și s-a așezat. Dester a împins cutia cu țigări spre ea.

— Te rog să fumezi dacă vrei.

— Nu vreau, i-a retezat-o Helen scurt. Ce e asta?

El s-a așezat jos, a studiat-o o vreme, apoi și-a aprins o țigară. Femeia l-a privit cu dispreț, apoi, ostentativ s-a uitat în altă parte. Dester s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău că am să te pun într-o situație jenantă, băiete, dar sînt cîteva amănunte pe care trebuie să le auzi înainte de a putea urmări ce vine după asta.

Vorbea repede și vedeam că face un efort ca să-și mențină vocea fermă.

— M-am însurat acum un an. Cînd am întîlnit-o pentru prima oară, am crezut că e cea mai minunată femeie din lume. Eram nebun după ea. Mă îngrijora faptul că s-ar putea să mi se întîmple ceva și ea ar rămîne fără bani. Mă prostisem în așa hal, încît mi-am asigurat viața pentru trei sferturi de milion de dolari și i-am lăsat prin testament ei. I-am spus ce-am făcut. Voiam să știu că dacă mi se întîmplă ceva, ea va fi totuși în siguranță. Parcă o văd și-acum, cînd i-am comunicat asta. Din clipa în care i-a intrat în cap că pentru ea valoram mai mult mort decît viu, n-a fost în stare să-și ascundă adevăratele sentimente pentru mine. A devenit frigidă. N-am să insist

asupra acestui fapt. O îmbolnăvea atît de mult gîndul că între ea și tot acest bănet nu eram decît eu, încît nu mai putea suporta nici măcar s-o ating. N-ai decît să te uiți la ea și să te pui în locul meu: gîndește-te ce înseamnă ca o femeie ca ea să devină frigidă și-ți poți închipui cum m-am simțit. Am fost îndeajuns de nebun să mă apuc de băutură și o dată ce-am pornit nu m-am mai putut opri. Am început să dau serios înapoi în munca mea. Nu eram în stare să mă concentrez. Beat fiind, cheltuiam fără socoteală. Din cauza ei m-am ruinat.

— Biet nebun, a intervenit Helen. Poate-ți închipui că îl interesează toată trăncăneala asta? Pentru Dumnezeu, treci la obiect, dacă există așa ceva.

— Da, am să trec la obiect, dar n-o să-ți convină cînd am s-o fac. N-are importanță. Ți-ai jucat rolul și acum trebuie să te aștepți să încasezi ceea ce ți se cuvine.

Se uită spre mine.

— Dorea atît de mult banii încît s-a decis să scape de mine. Nu e necesar să intru în amănunte, dar m-am convins că e gata oricînd să mă ucidă pentru banii ăștia. A și făcut trei încercări zadarnice: la una dintre ele ai fost martor miercuri noaptea. Credea să sînt îndeajuns de beat să scot Buickul și spera că mă voi prăpădi într-un accident. Nu e o ucigașă deșteaptă, încercările ei n-au avut succes.

— Ești beat, i-a zis Helen disprețuitoare. Nu știi ce vorbești.

— Poate că sînt beat, dar știu ce spun. A sorbit din pahar și a continuat: Dar n-o să ne certăm. Nash a văzut ce s-a întîmplat miercuri noaptea; e destul de inteligent ca să judece singur. S-a întors și s-a adresat Helenei: încercările tale de a scăpa de mine au fost curios de neinspirate. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că cea mai sigură și simplă cale era să aștepți pînă adorm și apoi să-mi tragi un glonte în cap și să

lași revolverul lângă mine? Te-ar surprinde să afli că jumătate din oamenii de la cinematografie se așteaptă să mă sinucid? Am toate motivele să termin cu viața. Sînt un bețiv. Mariajul meu e nefericit. Nu am bani și sînt dator vîndut. N-ar fi nicio surpriză dacă m-aș împușca. De ce nu te-ai gîndit la asta?

Helen își aținti privirea asupra lui.

— Ei da, mă interesau banii, dar dacă ajungeau la concluzia că te-ai împușcat singur, nu mi-ar fi plătit despăgubirea.

— Ce proastă ești, draga mea fată! Ai avut ocazia să citești polița de asigurare. Doar ții minte că ți-am dat-o în mînă. Dacă asiguratorul moare de mîna lui după ce polița a fost onorată timp de un an, societatea plătește despăgubirea.

Privirea plină de ură ce i-a aruncat-o Helen m-a înfiorat pînă în măduva oaselor.

— Dar să nu-ți închipui că mai ai vreo șansă cu asta, a continuat Dester, lăsîndu-se pe spate în fotoliu. Am aranjat în așa fel încît ei nu vor plăti în cazul în care m-aș sinucide. Ieri am fost cu avionul la San Francisco și m-am întîlnit cu omul care conduce la „National Fidelity”, departamentul cererilor de despăgubiri: îl cheamă Maddux. Trebuie să recunosc că mi-a făcut o impresie formidabilă. E renumit în lumea asigurărilor. E inteligent, dur și extrem de priceput. Se spune despre el că știe instinctiv cînd o cerere de despăgubire e o escrocherie sau nu. Lucrează la „National Fidelity” de cincisprezece ani și în acest timp a trimis la închisoare un mare număr de oameni și alți optsprezece în celula morții.

A făcut o pauză cît a sorbit o înghițitură. Și-a umplut din nou paharul cu whisky.

— M-am dus să-l văd pe omul acela cu intenția de a anula polița de asigurare. Dar pe drum mi-a venit o idee. Probabil că sînt răzbunător, însă la urma urmei tu mi-ai ruinat viața. Combinația la care m-am gîndit e bună pentru subiectul unui

film – nu trebuie să uiți că am fost un bun producător de filme pe vremea mea. Fiindcă ai încercat să mă ucizi și niciodată n-ai dat dovadă de bunăvoință, mi-a trecut prin minte că trebuie să fii pedepsită.

Helen înlemni cu pumnii strînși.

— Nu te alarma, i-a zis privind-o cu luare-aminte. Chiar să fi vrut, n-aveam cum să pun poliția pe urmele tale. N-am dovezi. Și, de altfel, n-am intenția să te pedepsesc eu însumi. M-am gândit la o cale care să-ți ofere ocazia să te pedepsești singură.

— Nu mai ascult prostii de genul ăsta, spuse ea furioasă.

— Ar trebui să ascuți, pentru că nu mai ai decît o șansă, una nu prea mare, dar totuși o șansă, ca să pui drăguțele tale gheare pe bani.

Acum era rîndul meu să ascult nemișcat.

— Lasă-mă să-ți relatez discuția mea cu Maddux, a continuat Dester. Cînd mi-a venit ideea că ar fi bine să te pedepsești singură, mi-am dat seama că nu-i puteam spune adevărul. Eram nerăbdător să modific clauza de sinucidere pentru că altfel ar fi fost prea ușor pentru tine. I-am spus deci să sînt un alcoolic capabil oricînd de sinucidere și deoarece voiam foarte mult ca tu să capeți banii de la asigurare, iar treaz fiind n-aveam niciun chef să mă sinucid, m-am gândit că anulînd clauza de despăgubire în caz de sinucidere, aș fi mai atent să nu-mi pun capăt zilelor. Nu sînt convins că a crezut această explicație, dar s-a grăbit să anuleze imediat clauza.

A făcut o pauză ca să mai soarbă o înghițitură și am observat că mîna îi era foarte nesigură.

— Așa că în prezent situația se prezintă așa: dacă mă sinucid sau dacă mă ucizi tu și o potrivești în așa fel ca să dea impresia că-i o sinucidere, societatea nu va mai plăti. Înțelegi?

Helen n-a răspuns nimic. Asculta încruntată, cu privirea ațintită la peretele din fața ei.

— Acum cîteva săptămîni m-am decis să mă sinucid cînd contractul meu va expira, a reluat el.

Ea a reacţionat ca şi mine la cuvintele acestea. L-a străfulgerat cu privirea.

— Mi-am dat seama că din clipa cînd îmi expiră contractul, nu voi mai avea niciun viitor, a continuat el calm. Voi fi lefter şi înglodat în datorii. Ideea falimentului mă scîrbea. Ei bine, contractul a expirat, nu mai am un ban şi sînt încă înglodat în datorii, aşa că mă voi sinucide la o oră oarecare în noaptea asta.

— Nu te cred. În orice caz, îţi închipui oare că-mi pasă ce faci? l-a întrebat Helen cu o voce dură.

— Nu. Ştiu că nu-ţi pasă, i-a răspuns el. Nu asta e problema. Foarte curînd mă voi împuşca în această cameră. E puţin probabil ca în afară de tine şi de Nash să mai audă cineva împuşcătura. Ascultă! Fii atentă la ce-ţi spun: vei avea cîteva ore, nu mai mult, să transformi sinuciderea mea în crimă. Nu va fi posibil s-o prezinţi ca un accident: oamenii nu se împuşcă accidental în cap.

Ea se holba la el ca şi cum credea că a înnebunit.

— Societatea de asigurare nu va plăti nimic în caz că poliţia va spune că m-am sinucis. Dar dacă poliţia va constata că am fost omorît, atunci societatea de asigurare va fi obligată să plătească. Urmăreşti bine toate astea? Poţi vedea cursa ce ţi-o întind? Acum vezi ce înţelegeam cînd ţi-am spus că-ţi dau ocazia să te pedepseşti singură? Momeala din cursă valorează trei sferturi de milion. Trebuie numai să falsifici indiciile, să torni destule minciuni ca să transformi sinuciderea mea în crimă şi apoi, dacă te vei dovedi foarte deşteaptă şi nu vei comite nicio greşală, ai să obţii banii.

Ceva rece îmi căzu pe mînă. Am descoperit că eram ud learcă de transpiraţie. Uitîndu-mă la Helen, am văzut că împietrise ca o statuie şi era albă la faţă.

— Nu știu ce se întâmplă când cineva moare, însă lucruri ciudate pot avea loc. S-ar putea să am posibilitatea, după ce am murit, să urmăresc ce faci. Sper asta, pentru că va fi amuzant.

Dester aprinse o altă țigară uitându-se țintă la Helen.

— După mine, n-ai să fii în stare să rezști la momeală. Vei încerca să transformi sinuciderea mea în crimă. Nu cred că ești suficient de deșteaptă să reușești, mai ales cu un om cu creierul lui Maddux. Cînstă e să te previn că e un om excepțional. Poți comite ușor o greșală și să te trezești că ești învinuită de uciderea mea, ceea ce va fi destul de nostim, ținînd seama că ai mai încercat să mă omori, nu-i așa? Cerîndu-i lui Nash să asculte toate acestea, am complicat lucrurile și mai mult. S-ar putea ca el să nu fie chiar atît de dificil. Ai un mod de a trata cu bărbatii încît e posibil să-l convingi și pe el să-și țină gura, sau chiar să te ajute. La urma urmei trei sferturi de milion de dolari e o sumă frumușică și, în schimbul unei părți din ea, Nash ar putea fi convins să te ajute.

Helen sări în picioare.

— Nu te ascult mai mult! exclamă ea. Bețiv nebun! Nu vei avea curajul să te sinucizi! Ține-ți banii ăștia afurisiți! N-am nevoie de ei! Nu ești singurul, mai sînt și alți pești în mare. Du-te la dracu și rămîi acolo!

Trînti ușa și ieși în coridor ca o furtună. Am urmărit cum urca scările în fugă și un moment mai tîrziu s-a auzit o ușă trîntită cu violență.

M-am ridicat. Eram transpirat și tremuram.

— Cred că nici eu nu rezist s-aud mai mult, am rostit fără să-l privesc. Am trecut în vestibul, am tras ușa de la intrare și am coborît scara.

Eram la jumătatea dintre vilă și garaj cînd am auzit zgomotul unei împușcături. Împușcătura a făcut să zbîrnie

ferestrele vilei și m-a ținut în loc, parcă m-aș fi lovit de un zid.

Cîteva clipe am stat nemișcat, apoi m-am întors, am alergat spre casă și pe trepte în sus, și am intrat în vestibul. În capul scărilor era Helen, albă la față și cu ochii larg deschiși.

M-am uitat la ea.

— Du-te și vezi! mi-a șoptit răgușit.

Mi-am luat inima în dinți, am traversat vestibulul și am deschis ușa biroului.

CAPITOLUL 6

Dester căzuse cu fața peste birou. Sângele din capul lui zdrobit făcuse o baltă ce se întindea din ce în ce pe sugativă, care absorbea cea mai mare parte din el. Revolverul automat, calibrul 38 cu care-l văzusem zăcea pe parchet la picioarele lui.

Nu mai era nevoie să-l pipăi ca să-mi dau seama că murise. Cu o rană atât de îngrozitoare la cap trebuia să fie mort. Stăteam holbându-mă la el și din cauza spaimei mi se golise creierul. Nu-mi venea să cred că a făcut isprava asta, apoi, luându-mi privirea de la el, am mers spre ușă și am ieșit în vestibul.

Helen coborîse scările. Stătea nemișcată, uitîndu-se fix la mine.

— E mort? m-a întrebat.

— Da.

Vocea mea era tot atât de tremurătoare ca și a ei.

— Smintitul, nebunul ăsta de bețiv! Credeam că n-o să aibă curajul s-o facă.

A trecut pe lângă mine și a intrat în biroul lui. Am simțit cum o sudoare rece se prelinge pe fața mea și mi-am băgat mîna în buzunar după batistă. Degetele mele au atins plicul

cu scrisoarea lui, pe care mă rugase s-o pun la cutie. Am scos-o și am privit-o îndelung, apoi am deschis plicul și am tras afară o foaie de hîrtie. Am citit scrisoarea, dar n-am înțeles decît pe jumătate cuprinsul ei. Am recitit-o:

19 iunie

DIN PARTEA LUI ERLE DESTER

236 Hill Crest Avenue,
Hollywood

DRAGUL MEU BURNETT,

Presupun că nu te va șoca prea mult ceea ce sînt pe cale să-ți scriu, avînd în vedere anii tăi de experiență ca avocat. Am ajuns la capătul drumului și în noaptea asta intenționez să mă sinucid. Cunoști îndeajuns situația mea ca să-ți dai seama, ca și mine, că nu mai am niciun fel de viitor.

Știi de asemenea, cît de urît s-a purtat Helen cu mine. Nu am intenția s-o las să profite de pe urma morții mele. Am fost la Maddux de la societatea de asigurare «National Fidelity» și am aranjat cu el să anuleze clauza poliței de asigurare ce garanta plata în cazul sinuciderii. Noua clauză e atașată poliței de asigurare pe care o vei găsi în biroul meu, sus în sertarul din dreapta.

Situația stă deci așa: întrucît mă împușc singur, asigurarea va fi anulată. Totuși, Helen e moartă după bani și trei sferturi de milion reprezintă o sumă tentantă. S-ar putea ca ea să fie atît de disperată încît să încerce să înșele societatea de asigurare. Ar putea să facă asta aranjînd ca sinuciderea mea să apară ca o crimă. Sună cam

neverosimil, nu-i așa? Dar o cunosc pe Helen mai bine decît tine. Am în serviciul meu un tînăr: numele lui e Glyn Nash, și nu-i exclus ca Helen să aranjeze ca sinuciderea mea să pară ca și cînd m-ar fi omorît el sau altă persoană necunoscută. Dacă o face, țin foarte mult ca să nu intervii. Nu mă îndoiesc că Maddux va descoperi totul, dar dacă Helen reușește totuși sau face o greșală care-i pune în primejdie viața, atunci tu vei acționa desigur și vei arăta această scrisoare poliției.

Sînt convins că nu i-ar strica o detenție scurtă pentru încercare de fraudă. Crezi că sînt răzbunător? Poate că da, însă am o scuză.

Pentru a satisface cerințele legale o voi ruga pe domnișoara Lennox să-mi certifice semnătura. Repet deci că mă sinucid și, indiferent ce ar zice Helen, nu e vorba de crimă, ci de sinucidere.

Domnișoara Lennox n-are, desigur, cunoștință despre conținutul acestei scrisori.

*Cu bine,
Erle Dester*

MARTOR: MAY LENNOX, SECRETARĂ.

1145-A MARTIN AVENUE
Hollywood

— CE FACI? M-A ÎNTREBAT TĂIOS HELEN.

M-am întors și am privit-o. Stătea palidă uitîndu-se cu luare-aminte la mine. Am împăturit scrisoarea și am băgat-o în buzunar.

— Ce citești?

De-abia o auzeam. Îmi aminteam cuvintele lui: *Trebuie numai să falsifici indiciile, să torni destule minciuni ca să transformi sinuciderea mea în crimă și apoi, dacă te vei dovedi foarte deșteaptă și nu vei comite nicio greșală, ai să obții banii.*

Trei sferturi de milion!

Mi-am dat seama că scrisoarea lui Dester mă apăra în cazul în care Helen ar fi putut născoci un plan pentru a transforma sinuciderea lui în crimă. Dacă făceam o greșală, și eram descoperit, n-aveam decît să arăt scrisoarea ca să ies din bucluc.

— Glyn!

Era pentru prima dată că mă striga pe nume.

— Așteaptă! Nu face nimic, i-am spus. Lasă-mă să mă gîndesc.

— Trebuie să aducem un doctor și să chemăm poliția. Voi telefona de sus.

— Așteaptă! am repetat.

Ceva din tonul meu a făcut-o să se oprească nemișcată. M-a privit țintă.

— Încă nu-l chema. Nu face nimic. Du-te sus și așteaptă-mă.

— Dar trebuie să...

M-am dus la ea și-am apucat-o de braț, scuturînd-o ușor, dar plin de furie:

— Fă ce-ți spun! Așteaptă-mă sus!

Trebuie să fi văzut după fața mea că nu era momentul să discute.

Am intrat în biroul lui Dester și am rămas cu ochii țintă la el. Dacă aș putea să dau ceasul înapoi; dacă aș avea timp să mă gîndesc la un plan pentru o crimă perfectă; dacă aș fi știut că nerodul intenționa să se sinucidă, ca să fi putut elabora planul!

Trei sferturi de milion!

Merita orice risc, în afară de acela de a fi acuzat de crimă, dar personal nu aveam de ce să-mi fac griji. Dacă m-aș fi încurcat și poliția ar fi crezut că eu l-am omorât, scrisoarea lui mă apăra.

Numai de-ar rămîne Dester în starea în care era pînă ce voi avea timp să pun la punct planul unei crime perfecte! În scurt timp va surveni *rigor mortis*¹. Un medic legist va cunoaște, cu o aproximație de o oră, la cît a murit. Atunci poliția va descoperi că atît eu, cît și Helen eram în casă cînd a sucombat. Dacă ascundeam revolverul ca să pară că-i vorba de crimă, vor crede că am trucat omorul, ori că noi l-am omorât: în ambele cazuri nu vom obține banii. Aveam nevoie de alibiuri perfecte. Trebuia să dovedim că eram la o depărtare de cîtiva kilometri în timp ce a murit el.

Timpul era totul și unicul lucru de care nu dispuneam.

Stăteam acolo și vedeam cum i se scurgea sîngele, bătîndu-mi capul să găsesc o soluție.

Casa era cufundată într-o liniște adîncă. Singurele sunete pe care le auzeam erau tic-tac-urile slabe ale ceasului de birou și bătăile permanente ale inimii mele. Peste acestea se distingea huruitul domol al motorului frigiderului. Îl puteam înregistra numai stînd nemișcat.

Acest sunet mi-a dezmoțit creierul. Am întrevăzut atunci cum puteam întoarce timpul. Lucrasem doi ani ca vînzător de aparate de congelare învățînd în orice caz ce se poate face cu o asemenea instalație. Înainte de a fi trimis pe teren, am urmat un curs de șase săptămîni în legătură cu principiile congelării. Între lucrurile aflate a fost și acela despre folosirea congelatoarelor la morgă precum și efectele lor asupra unui cadavru.

Mi-am dat seama că aveam la îndemînă mijlocul ca Dester să rămînă în starea în care se afla pînă ce voi elabora un plan perfect.

Cu puțin noroc știam că eram la un pas numai de a pune mîna pe cei șapte sute cincizeci de mii de dolari.

PESTE VREUN CEAS AM URCAT ÎN CAMERA HELENEI.

Trăsese draperiile. Aprinsese lampa de pe noptieră ce desena umbre în jur. Era lungită pe pat, înfășurată într-un șal de mătase sidefie, trasă la față și palidă, cu o țigară arzînd între degete.

M-am sprijinit de ușă și am privit-o. Îmi întoarse privirea fără să se miște.

— De ce ai stat atîta timp? Ai chemat poliția? m-a întrebat ea.

Am traversat dormitorul pînă la unul din fotolii, am pus pe măsută două pahare, o sticlă cu whisky și una cu apă minerală și m-am așezat.

— Nu, nu i-am chemat.

— Ce dracu vrei să faci? m-a întrebat ea tăios și s-a ridicat în capul oaselor. Trebuie să-i chemi!

Am preparat două pahare mari cu whisky, i-am dus unul ei punîndu-i-l pe noptieră, apoi m-am înapoiat la fotoliu, m-am așezat și am sorbit adînc din paharul meu.

— Glyn! De ce n-ai chemat poliția? a țipat Helen cu o voce stridentă.

— Ai auzit ce a spus el. Repet: a spus că dacă sîntem foarte deștepți și nu vom comite nicio greșală, am putea obține banii. Vrei banii, nu-i așa?

Ea își dădu picioarele jos din pat și se ridică. Ochii verzi îi străluceau ca smaraldele.

— Ce vrei să spui? Ne-a întins o cursă. Doar nu-ți închipui că voi fi atît de proastă încît să încerc să obțin banii acum cînd știi că există o capcană?

— Ascultă! Putem obține banii ăia. Societatea „National

Fidelity” va trebui să plătească dacă le putem dovedi că Dester a fost omorât.

— Adică exact ce a vrut el să facem. Dar n-o vom face. Nu putem să dovedim că a fost omorât decît acuzîndu-ne pe noi. Ce-ți închipui că am făcut eu aici tot timpul? M-am gîndit la asta. Dacă ascundem revolverul și spunem că a fost omorât, ei se vor agăța de noi. Dacă am avea timp să ne gîndim la ceva și să aranjăm un alibi, am putea s-o facem, dar n-avem timp. E mort și vor ști cînd a murit. Trebuie să chemăm imediat poliția!

— Dar avem timpul necesar.

Se uită țintă la mine.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-ai auzit! Avem acest timp. Avem tot timpul din lume.

— Nu-l avem. Cadavrul nu va rămîne așa multă vreme. Trebuie să știi. Un medic poate stabili cînd a murit...

— L-am pus în refrigerator.

— Ce zici?

A sărit în picioare.

— L-am pus în refrigerator.

— Trebuie să fii nebun!

— Taci și ascultă-mă, i-am spus calm. Nu sînt nebun. Știu ce fac. N-ai de unde să știi că sînt un fel de expert în congelare. Pe vremuri vindeam congelatoare. Înainte de a mi se da drumul să prostesc clienții, am urmat un curs foarte serios despre problema asta, pentru că trebuia să știu să răspund clienților cînd încercau să facă pe deștepții. Știi de ce a fost Dester așa de sigur că ne-a întins o cursă perfectă? Era convins că nu vom mai avea timp să contrafacem un alibi și nici să concepem un plan inteligent. Se sprijinea pe faptul că un medic poate să stabilească, cu o aproximație de o oră sau două, cînd a decedat un om. Dester a murit la opt și patruzeci

de minute și, fără îndoială, poliția va putea dovedi că amîndoi am fost acasă la ora aceea. Pe asta se baza Dester. Punîndu-l în refrigerator, am fost însă mai tare decît el. La o temperatură foarte scăzută procesul normal de descompunere e oprit. Sîngerarea va înceta, *rigor mortis* nu va surveni. Îl putem ține în refrigerator șase săptămîni sau șase luni și numai cînd îl vom scoate va începe descompunerea.

Urmărești ce-ți spun? M-am aplecat înainte și mi-am ațintit privirea asupra ei! După ce îl scoatem, la cîteva ore va începe să sîngereze din nou și mai tîrziu va surveni *rigor mortis*. Uite, lasă-mă să-ți explic mai clar: să presupunem că-l lăsăm în refrigerator pînă sîmbăta viitoare; atunci îl scoatem și-i azvîrlim trupul undeva. Să presupunem că poliția îl găsește a doua zi. Medicul legist va fi gata să depună jurămint că a sucombat sîmbătă, pe cînd în realitate el a murit cu vreo cincisprezece zile înainte. Nu vezi cum se simplifică lucrurile pentru noi!

Stătea neclintită, cu pumnii strînși. Am crezut la un moment dat că aud bătăile slabe ale inimii ei, dar sunetul se putea tot atît de bine să fie al inimii mele, ce-mi zvîcnea al dracului în piept.

— Nu! a exclamat ea deodată. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. E prea primejdios. Au să descopere.

— Ce s-a întîmplat cu tine? Cînd i-ai dat brînci lui Van Tomlin pe fereastră nu ți-ai făcut griji, nu-i așa?

— Nu l-am îmbrîncit!

— Așa spui tu, acum ești într-o situație mult mai sigură.

— Nu. Vor bănuî imediat că eu l-am omorît. Sînt sigură.

— Nu fi proastă! Avem șansa să obținem banii. Crezi oare că m-aș mai ocupa un singur minut de asta dacă aș ști că putem da greș? Știi ce vorbesc. Dacă nu putem concepe o crimă perfectă, atunci nu mergem mai departe. Tot ce avem de făcut este să-l scoatem din refrigerator, să-l aruncăm

undeva cu revolverul în mână și să informăm societatea de asigurare că s-a sinucis. Nici ei nu vor dori să se dovedească altceva. Dacă vom putea găsi o idee strălucită vor fi de partea noastră și îndată ce băieții ăștia sînt de partea ta, te afli în siguranță.

Ea ridică paharul cu whisky și luă o înghițitură serioasă. Îi tremura mîna.

— Mă înspăimîntă omul ăsta, Maddux.

— Ei și ce-i? Sîntem preveniți, nu-i așa? În regulă. Să presupunem că e chiar atît de dur și abil cum se spune. Avem tot timpul. Timpul reprezintă totul. O să fie vreme să ne aranjăm cîte un alibi perfect. Nu vom încerca nimic pînă nu-l vom pune la punct și-l vom reconstitui de mii de ori; vom face repetiții o dată și încă o dată pînă îl vom cunoaște de-a fir-a-păr. Nu e o treabă de făcut în grabă. Putem să așteptăm și șase luni.

— Dar dacă vor crede că noi l-am omorît? Să admitem că vom aranja totul atît de perfect încît vor dovedi că noi l-am omorît?

— Chiar și la întrebarea asta am răspuns, i-am zis scoțînd din buzunar scrisoarea lui Dester. O vezi? E o scrisoare pe care mi-a dat-o Dester s-o bag la cutie. E adresată avocatului lui. Din fericire pentru noi, am uitat s-o pun. Ți-o voi citi acum.

Cît i-am citit-o a stat nemișcată, foarte palidă și cu ochii ei mari verzi, reci ca piatra. Cînd am terminat, a respirat adînc și pe îndelete.

— Ah, diavolul! a murmurat cu glas stins. Așadar era o cursă. N-a avut niciodată intenția să ajung în posesia banilor. Diavolul!

— Nu te sinchisi. A fost deștept, dar nu suficient, am spus împăturind scrisoarea și punînd-o înapoi în portvizit. Dacă se încurcă lucrurile, dacă facem vreo greșeală – dar n-o să facem

— și poliția crede că noi l-am omorât, scrisoarea lui ne va salva de scaunul electric. Singurul lucru care mă îngrijorează e o acuzație de omor. Pentru trei sferturi de milion de dolari sînt gata să-mi asum riscul unei învinuiri de fraudă, dar nu de crimă.

Helen întinse mîna.

— Dă-mi scrisoarea!

Am clătinat din cap.

— Regret, dar n-o vei avea. O păstrez eu. Arăți splendid, dar n-am încredere în tine nici cît negru sub unghie.

Scrisoarea e o garanție pentru mine că nu voi fi tras pe sfoară. Dacă amîndoi vom pune în aplicare acest plan, nu vreau să-ți las nici cea mai mică șansă să mă arunci pe fereastră după ce ai pus mîna pe bani sau să-mi atîrni de gît o învinuire de crimă. Nu, voi păstra scrisoarea. Voi avea grijă de ea ca de ochii din cap. Cît timp e la mine, va trebui să te reții, și în felul ăsta, cînd va veni timpul să împărțim banii, voi fi sigur că am să obțin partea mea.

Mă studia cu o față inexpresivă.

— Glyn, cred că ai face mai bine să-mi dai mie scrisoarea. Glasul ei aproape mă dezmierda.

— Ai auzit ce ți-am spus.

— O vreau. Vocea i se ascuți. Trebuie s-o am!

— O păstrez eu. Nu e cazul să te neliniștești! Voi avea eu grijă de ea!

Dădu din umeri, se ridică încet și trecu la masa de toaletă. A luat un pieptene și și la trecut prin păr.

— Acum cînd cunoști planul, i-am zis urmărindu-i cu atenție mișcările, vrei să încerci?

— Cred totuși că e primejdios și că Maddux ăsta va descoperi combinația, spuse ea, punînd jos pieptenele.

Trase un sertar al mesei de toaletă. Tocmai această mișcare o așteptam. Eram în picioare și am ajuns la ea din doi

pași. I-am lipit brațele de trup, îndepărtînd-o de masă. Abia am avut timp să văd în sertar un revolver automat de calibrul 25, cînd ea s-a cambrat aproape trîntindu-mă. Știam că e puternică, după ușurința cu care l-a ridicat pe Dester, însă nu m-am așteptat să fie chiar așa. S-a smuls din strînsoarea mea, și-a eliberat o mîină și și-a apropiat unghiile ei ca niște gheare de ochii mei. Am apucat-o de încheieturile brațelor la timp. S-a agățat de mine, căutînd să-mi pună piedică cu piciorul. Am încercat să-mi păstrez echilibrul, dar am căzut pe spate, cu un bufnet care a zguduit casa. S-a aruncat peste mine, înfigîndu-și degetele în gîtul meu. Mă strîngea ca într-un clește de oțel. Cu un rînj, s-a aplecat peste mine apăsîndu-și genunchiul în piept. Expresia ei m-a înghețat. Am lovit-o cu pumnul în plex. Am citit în ochii ei că-i vine rău de durere și am simțit cum își slăbea strînsoarea. Am lovit-o din nou. Nu putea rezista unui astfel de tratament. Mi-a dat brusc drumul, s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare și s-a repezit orbește iar la masa de toaletă. Am întins mîna și am apucat-o de gleznă, trîntind-o. S-a zbătut și cu pantoful de casă m-a izbit atît de tare în cap încît m-a amețit. Și-a smucit piciorul prins și s-a ridicat în patru labe, în timp ce eu mă rostogoleam spre ea, încleștîndu-mi brațele în jurul mijlocului ei și trăgînd-o în jos. Luptam corp la corp și mîinile ei îmi căutau gîtul. De data asta însă mi-am ținut bărbia în jos. Am imobilizat-o sub mine, cu greutatea trupului, dar ea a reușit nu știu cum să-mi pună din nou genunchiul în piept și m-a aruncat de-o parte. A fost rîndul meu să mă reped la masa de toaletă. Am ajuns în același timp. Am îmbrîncit-o cu umărul, izbind-o de perete, am băgat mîna în sertar și am înșfăcat revolverul. M-am întors, îndreptîndu-l spre ea:

— Nu vreau să te împușc, i-am spus gîfîind, dar dacă te miști, o voi face.

— Dă-mi scrisoarea, mi-a zis cu o voce încordată, sugrumată.

— Am spus nu, și așa rămîne. Și-acum dă-te la o parte din calea mea.

— Vei regreta...

— Dar nici pe jumătate cît aş regreta dacă ți-aş da-o ție. Am înaintat încet. S-a dat înapoi, tot dîndu-mi tîrcoale pînă ce am ajuns la uşă. Am deschis-o fără s-o scap din ochi.

— Mîine vom sta iar de vorbă. Linişteşte-te! Eu conduc afacerea asta! Singurul cuvînt ce-l ai de zis e Amin!

Am trecut apoi în coridor trîntind uşa. M-am întors şi am coborît scările în fugă, îndreptîndu-mă spre garaj.

M-am năpustit în Rolls şi am pornit motorul, conducînd pe alee cu viteză.

Nu m-am liniştit pînă ce n-am depus scrisoarea lui Dester şi revolverul într-un seif al unui birou de depozitare deschis zi şi noapte. Am băgat cheia seifului într-un plic, am mîzgălit cîteva cuvinte pentru directorul băncii mele, rugîndu-l să păstreze cheia pînă ce i-o voi cere. Am aruncat plicul cu cheia în cutia de scrisori a băncii mele. Apoi m-am întors în vilă.

ÎN NOAPTEA ACEEA AM DORMIT DOAR CÎTEVA CEASURI. Aveam de reflectat la o groază de lucruri. Erau multe de aranjat. N-am încercat să mă gîndesc cum să transform sinuciderea lui Dester în crimă. Pentru asta aveam timp, însă trebuia să găsesc un mod verosimil de a explica absenţa lui Dester oricui va întreba de el. Asta pînă aş găsi ceva care să justifice lipsa lui. Trebuie neapărat să țin în loc creditorii, acum, cînd ştiau că Dester şi-a pierdut postul şi să-i opresc să ia vila şi deci refrigeratorul.

Mă întrebam dacă aş putea găsi vreo colibă într-un loc izolat, s-o închiriez şi să mut refrigeratorul acolo. Gîndindu-

mă mai bine mi-am zis că riscul ar fi prea mare. Helen și cu mine n-am fi în stare să-l mutăm singuri. Era mult prea greu. Aflându-se că l-am mutat, poliția sau Maddux ar putea să-mi ghicească planul. Refrigeratorul trebuia să rămână pe loc, la vederea oricui, și să mă rog Domnului să nu-i treacă cuiva prin minte să se uite înăuntru.

Pînă la răsăritul soarelui am decis ce trebuie făcut în primul rînd. După ora șase m-am sculat și am trecut dincolo, în vilă.

Am urcat în dormitorul Helenei, am apăsat pe clanță și împingînd ușa am deschis-o.

Primele raze ale soarelui răzbeau prin jaluzele. Era lungită pe spate cu un braț ridicat deasupra capului și cu părul ei arămiu și lucios împrăștiat pe pernă. Fuma și cînd am intrat m-a privit cu o față inexpresivă.

Am închis ușa, m-am dus la pat și m-am așezat lîngă ea.

— Hello! Tot mă mai urăști?

— Ce-ai făcut cu scrisoarea? m-a întrebat uitîndu-se țintă la mine.

— E într-un seif la care pot umbla numai eu. Uit-o! Nu are niciun rost să ne războim. Avem împreună o afacere de trei sferturi de milion. De ce să luptăm unul împotriva altuia?

N-a răspuns nimic, dar și-a întors privirea, mișcîndu-și nervoasă picioarele ei lungi sub cuvertură.

— Ei bine, ai avut cîteva ore să te gîndești la asta, am continuat. Ce-ai decis? Vrei să încerc să pun mîna pe bani sau nu?

— Cum o să faci?

— Nu știu încă. Nici nu vreau să mă gîndesc pînă ce nu sînt sigur că ești alături de mine. Un lucru însă știu: avem nouăzeci și nouă la sută șanse să reușim. N-aș spune-o dacă n-aș fi convins și nici nu m-aș apuca de treabă dacă m-aș gîndi

chiar și numai o clipă că am putea da greș. Ești sau nu alături de mine?

A aprobat din cap.

— Da sînt alături de tine.

M-am aplecat și am sărutat-o. M-am așteptat să se ferească, dar n-a făcut-o. A rămas nemișcată uitîndu-se la plafon, dar tot așa de bine aș fi putut săruta dosul mîinii mele. Era genul de sărutare de care trebuie să se fi bucurat Dester de nenumărate ori pînă cînd nefericitul s-a apucat de băutură; numai că pentru mine un astfel de sărut frigid ar fi fost prea puțin ca să mă transforme într-un bețiv.

Am rînjit la ea.

— Nici asta nu-mi face vreo impresie.

S-a uitat cu multă indiferență la mine. Mi-am amintit ce spusese Dester despre iubirea unui lucru fără viață.

— În regulă, rămîi în sloiul tău de gheață. Sînt lucruri mai importante pentru care să ne frămîntăm. Trebuie să facem rost de ceva bani. E esențial. Am nevoie de bijuteriile tale și de orice lucru ce se poate schimba în bani.

Auzind asta, se trezi brusc.

— N-ai să capeți nimic de la mine!

— Nu fi atît de stupidă! Avem nevoie de fonduri ca să putem duce totul la capăt. Eu pun două mii de dolari la bătaie. Tu trebuie să dai tot ce ai. Mă duc direct la San Francisco să vînd Cadillacul.

— E mașina mea! N-ai să te atingi de ea!

I-am dat drumul și m-am ridicat.

— Oare trebuie să-ți explic cuvînt cu cuvînt? Azi e sîmbătă. Poate că azi nu se va întîmpla nimic, nici mîine, dar luni creditorii vor ști deja că Dester a plecat de la studiouri și vor sosi pe jos, cu mașina, cu bicicleta și cu taxiul. Vor veni roiuri-roiuri. Trebuie să fim pregătiți pentru ei. E nevoie să-i facem să creadă că Dester are bani. Vom alege doi sau trei din

cei mai îndârjiți creditori și-i vom plăti. Ei vor difuza povestea și, cu puțin noroc, ceilalți se vor abține. De acum înainte eu voi fi secretarul lui Dester. I s-a oferit un post în televiziunea comercială: o situație de prim rang. Chiar acum e la New York tratînd condițiile de salarizare și probabil acestea vor depăși sumele primite vreodată de cineva în televiziune. Eu mă ocup aici de afacerile lui pînă se întoarce.

Se ridică în capul oaselor, cu ochii holbați.

— Nu te vor crede!

— O, ba da! Nu m-ai văzut la lucru. Sînt un vînzător.

Dacă-mi dau osteneala, sînt în stare să vînd zăpadă unui eschimos, și am de gînd să perseverez în problema noastră. Dar e nevoie ca bluful să fie sprijinit de bani. Nu trebuie decît să plătesc facturile la unul sau doi dintre ei și ceilalți mă vor ruga să mențină mai departe creditul. Cunosoc asta. Băieții ăștia, în fond, sînt niște papă-lapte, înghit orice. Le voi prezenta situația în așa fel încît ei vor afla că Dester va cumpăra de la alții dacă pretind să le fie achitat creditul imediat. Trebuie însă să dispun de cel puțin șase mii de dolari pe care să-i manevrez. Cu puțin noroc, voi obține două mii cinci sute de dolari pe Cadillac. Eu am două mii de dolari. Trebuie să dai și tu partea ta.

Helen coborî din pat.

— Ce garanție pot avea că nu vei lua banii și nu vei fugi cu ei?

— Asta n-o poți ști, dar ai să-ți schimbi părerea aflînd că nu sînt atît de nărod ca pentru o mîna de bijuterii să renunț la partea mea, adică jumătate din cele trei sferturi de milion de dolari.

Pînă la urmă am obținut de la ea bijuteriile. Parcă i-aș fi scos dinții, însă lucrurile la care a renunțat în cele din urmă erau valoroase și nu mă îndoiam că voi obține circa trei mii de dolari pe ele, dîndu-mi osteneala.

Am plecat pe la șapte fără un sfert. Aveam de făcut un drum de peste șase sute de kilometri. Trebuia să mă duc la San Francisco, să vînd mașina. Dacă încercam s-o vînd la Los Angeles s-ar fi aflat că Dester își vinde lucrurile și atunci intram în bucluc.

Cadiliacul prindea viteză bună și am ținut-o numai așa. Primele două ore am fost aproape singur pe șosea și am atins în unele locuri o sută cincizeci kilometri pe oră. Dar mai târziu șoselele au devenit mai aglomerate și am cam pierdut timp. Am ajuns la San Francisco târziu după-amiază. Ca să pot obține prețul pe care-l doream a trebuit să umblu pe la trei negustori de automobile de ocazie, însă pînă la urmă am reușit. Nu-mi rămăsese vreme prea multă să colind și pe la bijutieri și de altfel, fiind sfîrșitul săptămîinii, cea mai mare parte din magazine erau închise. Am găsit însă o casă de amanet, și le-am amanetat pentru o mie cinci sute de dolari. Nu era suma pe care speram s-o capăt, dar cel puțin mai târziu le puteam răscumpăra.

Aveam acum un capital de rulment de cinci mii șase sute dolari, inclusiv cele două mii ale mele. Mi-ar fi trebuit mai mult, însă a fost tot ce-am reușit să obțin într-un timp atît de scurt.

Am avut norocul, după o jumătate de oră de așteptare, să prind un avion înapoi spre Los Angeles. Pînă acasă am luat un taxi.

Am intrat în holul cel mare cînd ceasul bătea orele nouă. Credeam că o s-o găsesc pe Helen aici, dar mă aștepta o surpriză: într-unul din fotolii ședea un individ scund și gras, care fuma o țigară de foi. Avea vreo cincizeci de ani și o burtă cam umflată. Purta un costum de stofă scumpă, pantofi de comandă, un ac cu perlă, înfipt în cravata-i de mătase neagră.

Mi-am dat seama dintr-un ochi că e creditor. Se putea

ghici din privirea lui dură. Zîmbetul larg și agreabil ce mi l-a adresat era tot atît de fals ca și genele unei dansatoare.

— Îl așteptam pe domnul Dester, mi-a zis ridicîndu-se în picioare. Doamna Dester m-a înștiințat că se va întoarce foarte curînd.

— Domnul Dester se înapoiază abia peste cîteva zile. Eu sînt Glyn Nash, secretarul lui particular, și mă ocup de afacerile domnului Dester cînd e plecat. Cu ce aș putea să vă fiu de folos?

Grăsunul se încruntă.

— Ei bine, voiam să stau de vorbă cu domnul Dester în persoană, răspunse el cu o voce plîngăreață.

— Foarte bine, am rostit ridicînd din umeri. Lăsați-mi numele și adresa și am să i le comunic domnului Dester cînd se va înapoia. Dacă va avea timp, voi aranja o întîlnire și vă voi comunica.

— Spuneți că se întoarce miercuri?

— N-am spus miercuri. De fapt nu știu exact cînd se va înapoia. E extrem de ocupat. Tocmai am fost la San Francisco să-l conduc. A plecat la New York. Nu v-aș putea spune dacă se înapoiază miercuri.

— New York? Sprîncenele grăsunului se ridicară. Poate că ar fi mai nimerit să mă prezint. Mă numesc Hammerstock. Își arată dinții lui falși, de un alb strălucitor, într-un zîmbet artificial: Hammerstock și Judd, vinuri și băuturi spirtoase. Am venit pentru facturile domnului Dester.

Știam că trebuie să fie unul dintre creditorii cei mai importanți, iar dacă nu chiar cel mai important, atunci cel mai plicticos. Dacă reușeam să-l duc pe el, îi puteam duce pe toți.

— Contul domnului Dester? am întrebat privindu-l mirat. Ce-i cu el?

— E debitor de prea multă vreme, spuse Hammerstock

scotocindu-și buzunarele. I-am scris domnului Dester de nenumărate ori.

— Domnul Dester a fost mult prea ocupat în ultimul timp ca să dea atenție unor conturi mărunte, i-am zis trecînd la masă și luînd din cutie o țigară. Ce s-a întîmplat?

Întreprinderea dumneavoastră duce lipsă de bani?

Deveni stacojiu.

— Lipsă de bani? N-aș vrea să înțelegeți...

— În regulă, în regulă, atunci de ce atîta tevatură?

Afacerea pe care o tratează domnul Dester acum îi ia tot timpul. Tocmai de asta m-a și însărcinat să mă ocup de chestiunile sale personale. Vă voi trimite un cec dacă-mi spuneți cît vă datorăm și îl voi încunoștința pe domnul Dester că doriți să-și lichideze contul la dumneavoastră.

— Domnul Dester tratează o afacere? întrebă Hammerstock privindu-mă deodată cu interes.

— Sigur. Acum cînd a părăsit studiourile „Pacific” are multă căutare. La urma urmei e cel mai cunoscut șef de producție de la Hollywood și în scurtă vreme va fi probabil cel mai important și în televiziunea comercială. E nevoie numai de timp pentru a cădea de acord asupra condițiilor.

— Televiziunea comercială?

— Mda, însă asta nu v-ar putea interesa. La cît se ridică contul?

— Patru mii de dolari.

Ei bine, m-a dat gata. M-am așteptat să fie o datorie serioasă, dar nu chiar atît. Cum reușise cineva să dea pe gît whisky în valoare de patru mii de dolari și să supraviețuiască, nu puteam înțelege.

— De peste un an n-a plătit, a continuat Hammerstock prezentînd contul.

— Lăsați-l pe masă. Îi voi aduce la cunoștință. Mi-am aprins o țigară și am privit gînditor la Hammerstock. Abia

acum m-am gîndit că domnului Dester nu-i va face plăcere să afle că ați fost aici. Sînt unii granguri care se înfurie teribil la cel mai mic lucru. Înțeleg că mai sînteți interesat să mențină contul dumneavoastră, sau poate nu?

Ochii lui Hammerstock se măriră. Dar înainte de a putea răspunde ceva, am continuat:

— Noul plan la care lucrează e bazat pe ideea de a înființa studiouri de televiziune chiar aici la Hollywood. Fie vorba între noi – dar asta nu trebuie să răsufle – un grup puternic, în care domnul Dester va fi șeful producției, tratează cumpărarea uneia din cele mai mari case de filme și preluarea studiourilor ei. Afacerea e pe cale de a fi încheiată și cînd se va face, domnul Dester va da recepții și mai fastuoase decît înainte. Contul său se va ridica la sume frumoșele pentru firma care-i va furniza băuturile.

Hammerstock înghiți în sec.

— Păi, nu știam...

Vru să vîre contul în buzunar, dar am întins mîna și i l-am luat.

— La urma urmei aș putea achita contul chiar acum. Suma nu e prea mare. Cred că pot să vă dau numerar.

Dacă lua banii, intram la apă, însă aveam destulă experiență cu oamenii ca să știu că era prea puțin probabil.

Cînd am scos teancul de bancnote aproape că i-au ieșit ochii din cap; arăta suficient de gros ca să poți asfixia un cal cu el.

Îmi trase din mînă contul și spuse că e bucuros să aștepte. Nu cunoscuse situația. Circulau atîtea zvonuri. Acum își dădea seama că nu are ce căuta aici. Ascultînd zvonurile nu fusese la curent cu asta. Era foarte bucuros să-i pună la dispoziție orice credit dorește. Îmi cerea să-i fac o favoare personală și să nu menționez domnului Dester vizita lui.

Spera că acest mic incident nu mă va determina să am ceva împotriva firmei sale.

Ar fi continuat să turuie la nesfârșit dacă nu l-aș fi condus binișor afară din cameră pînă în vestibul și apoi la ușa principală.

L-am asigurat că n-am să-i vorbesc domnului Dester despre vizită, dar îi voi cere un cec ca să acoperim datoria. Hammerstock m-a avertizat că nici nu vrea să audă de așa ceva. Nu trebuia să pomenesc nimic de cont. Domnul Dester va putea achita contul cînd va dori.

După ce am închis ușa în urma lui, m-am rezemat de ea și am rîs.

Încă mai rîdeam cînd Helen a apărut în capul treptelor și a privit în jos la mine.

CAPITOLUL 7

Helen a coborât scările cu ochi strălucitori și cu un ușor zîmbet pe buze. A traversat vestibulul venind spre mine.

— Așadar, ai avut succes! M-am gândit că ar fi mai bine să-l las în seama ta. Tot aveai multă încredere în tine.

— L-ai auzit cum mă ruga să nu-i trimit cecul?

— Cu ceilalți s-ar putea să nu-ți meargă chiar așa de ușor.

— Îi voi duce și pe ei. Vino în holul cel mare. Mai sînt încă multe de făcut.

Mergînd cu mine spre hol m-a întrebat:

— Ai obținut banii?

— Am strîns cinci mii șase sute. Nu e atît cît aș fi dorit, dar cu puțin noroc vor ajunge.

M-am dus la bar și am preparat două whiskyuri, apoi m-am așezat în fața ei.

— Cît de mult poți să te bazezi pe nervii tăi? am întrebat-o.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce-i, ceea ce plănuim să facem cere mult sînge rece. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-l scoatem din

refrigerator și să-l aruncăm undeva. Nu voi fi în stare să fac asta singur. Va fi nevoie să mă ajuți. Nu e o treabă ușoară. Când îi vor dibui trupul și începe vînătoarea după criminali, prima persoană suspectă de poliție vei fi tu. Te vor suspecta pentru faptul că primești banii de asigurare. Vei avea poate de suportat o anchetă a-ntîia. Vreun detectiv abil va încerca poate să te pună față în față cu ceva la care nu te aștepți. Dacă-ți păstrezi calmul, totul va fi în regulă. Vom aranja lucrurile astfel încît ei vor fi convinși că tu nu l-ai fi putut uide, deși aveai interes s-o faci. Dar pînă cînd se vor convinge, s-ar putea să treci prin momente grele.

— Am nervi foarte buni, răspunse ea liniștită. Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

— Poate că-i așa, dar nu strică să știi ce ne așteaptă. Putem intra într-o încurcătură care să nu miroasă a bine. Nu spun că vom intra, ci că s-ar putea. Și abia atunci e momentul ca sîngele rece să dea roade. Dacă intrăm în panică, dacă ne pierdem capul, putem foarte ușor să ne dăm bătăuți înainte de a fi nevoiți s-o facem. Nu trebuie să uiți că avem șansa să mergem pînă la punctul limită, pentru că în cazul cînd lucrurile merg prost, mai există scrisoarea care-o să ne scoată din încurcătură.

Ochii ei verzi mă priviră cercetători.

— Nervii tăi sînt atît de buni?

— Cu un stimulent de trei sferturi de milion pot înfrunta orice. Trebuie să avem clar în minte că nu noi l-am omorît. În cel mai rău caz ne putem alege cu zece ani de închisoare pentru fraudă. Dacă ținem minte lucrul ăsta, nu ne pot speria. În regulă? Și acum va trebui s-o pornim mai departe. Există cineva dornic să știe unde e Dester? Are ceva prieteni?

— Nu. Cîndva, firește, mișunau destui oameni pe-aici, dar după ce a început el să bea s-au retras.

— Dar Burnett?

— Avocatul lui Erle? Nu, nu se vizitau. Erle îi scria sau îi telefona. Burnett nu-l agrea.

— Atunci nu există nimeni? Ești absolut sigură? Nici rude care ar putea să apară pe neașteptate și să pună întrebări?

— Nu, nimeni.

Părea prea frumos ca să fie adevărat, însă trebuia s-o cred pe cuvînt. A fost într-adevăr singurul lucru care mă neliniștise.

— Trebuie să fim prudenți. Individul ăsta, Hammerstock, va răspîndi zvonul că Dester tratează o mare afacere. Deși ne convine să facă asta, totuși nu prea dorim ca zvonul să fie controlat. S-ar putea ca Burnett să audă ceva și să se intereseze. E necesar să avem pregătită o poveste și pentru el. Cînd lucrurile se vor da pe față trebuie să putem convinge poliția că nu noi am pus în circulație zvonul. Pe Burnett urmează să-l convingem că am avea nevoie de un răgaz pentru a strînge banii necesari să plătim datoriile lui Dester, și numai din acest motiv n-am dezmințit zvonul. Deci trebuie să-l vezi pe Burnett și să-i spui că nimic nu-i adevărat din zvonurile care circulă despre trecerea lui Dester la televiziune.

Ea încuviință din cap.

— Dar va dori să știe unde se află el.

— De latura asta mă îngrijesc eu. Cum te ai cu Burnett?

Ea zîmbi.

— Foarte bine. Mă place. Lucru firesc.

— Uite ce trebuie să faci: telefonează-i luni și cheamă-l aici. Povestește-i că Dester a avut un atac de *delirum tremens* și că l-ai convins să se trateze. Îndată ce vei putea aranja, el va intra într-un sanatoriu. Spune-i lui Burnett că circulă un zvon, chipurile că Dester intră la televiziune. Trebuie să-i explici că zvonul e lipsit de temei, însă Dester fiind înglodat pînă peste

cap de datorii tu n-ai de ce să-l dezminți, în felul acesta ținând pe loc creditorii. Ești încredințată că dacă-și face cura, va reuși să câștige din nou bani și va fi în stare să-și achite datoriile. Dar nu ții să se afle nimic despre intrarea lui în sanatoriu.

Asculta atentă, uitându-se țință la mine.

— Burnett va vrea să știe unde-l voi interna.

— Poți să-i spui. Există un sanatoriu pentru alcoolici imediat după Santa Barbara. Am să-ți aflui și numele. Trebuie să verific în cartea de telefon.

— Ar putea verifica.

Am zîmbit.

— N-o să aibă posibilitatea s-o facă. Vom lua lucrurile pe rînd. Întîi aranjăm cu Burnett. Vom vedea cum reacționează. Planul nostru trebuie să fie maleabil. O să mergem mai departe numai atunci cînd vom ști că fiecare pas ce-l facem va fi sigur. Dacă Burnett pare convins și dispus să nu pună prea multe întrebări, atunci poți să-i vorbești și de mine. Povestește-i că Dester mă simpatizează. M-a angajat ca șofer și acum a lăsat în seama mea problemele lui personale. Mă pune să-i rezolv corespondența, să am grijă de impozite și mă folosește drept tampon între el și creditorii lui. Apoi mă chemi înăuntru și mă prezinți.

— E necesar să-l amestecăm și pe Burnett în povestea asta?

— Da. Dacă n-o facem, va fi primul care ne bagă în bucluc. Poliția va voi să stea de vorbă cu el și e bine ca Burnett să cunoască fondul problemei. E necesar să mă accepte. E foarte important să-l avem de partea noastră cînd se vor da cărțile pe față.

— În regulă. Luni îi voi telefona. Dar dacă poliția descoperă că Erle n-a fost la sanatoriu? Sînt absolut sigură că vor verifica.

— Nu te îngriji de asta. Lasa-mă pe mine să aranjez. Mai e încă un lucru. Mîine trebuie să angajezi o servitoare. Pe 35th Street există o agenție care procură la cerere. Telefonează-le mîine să trimită o fată care să te ajute la treburile casei.

M-a privit lung.

— Pot să îngrijesc singură de casă. Nu vreau pe nimeni.

— Pune-ți creierul la contribuție. Poți să-ți imaginezi ce va crede poliția descoperind că noi doi, singuri, locuim sub același acoperiș? Vor bănuî că sîntem amănți și tocmai asta nu trebuie ei să știe. Cînd vor începe cercetările vor afla că tu, Dester și o servitoare dormiți aici, pe cînd eu dorm în locuința de deasupra garajului. Că vin numai în timpul zilei, cît timp servitoarea se învîrtește prin casă. Nu închidem niciodată vreo ușă. Nu avem niciodată ocazia să facem dragoste. Ai înțeles? Trebuie să procedăm așa, fiindcă altfel dăm de bucluc.

— Glyn, nu-mi place. E periculos.

— Neavînd-o e și mai periculos. Cînd vine, e necesar să-i faci confidențe. O să-i spui că Dester e bolnav, că stă în camera lui și nu trebuie deranjat. Tu sperî să-l duci într-o zi sau două undeva să schimbe aerul. Miercuri se va duce la sanatoriu – dar asta numai în cazul cînd voi fi convins că putem merge mai departe. Servitoarea trebuie să-l vadă urcîndu-se în mașină și astfel să depună jurămînt că l-a văzut cînd a plecat de acasă.

— Vrei să spui că o vei lăsa să vadă cadavrul? m-a întrebat Helen ridicînd vocea.

— Nu. Pentru numele, lui Dumnezeu, nu fi atît de mărginită! O să mă vadă pe mine coborînd scările, purtînd pălăria și pardesiul lui. Vom pune la cale totul cînd lumina e mai slabă. O să vadă un bărbat coborînd. Nu l-a cunoscut vreodată pe Dester, așa că nu-și va da seama de diferență.

— E prea periculos.

— Nu e de loc. Am să aranjez eu asta. Și nu mai ridică obiecțiuni. Angajează fata. E tot ce vreau să faci. De rest mă ocup eu.

— Sper că știi ce faci, spuse ea neliniștită. Dacă servitoarea e în casă, cum o să-l scoatem din refrigerator?

— E o problemă pe care va trebui s-o rezolv. Fiecare lucru la timpul său.

— Ar putea să se uite în refrigerator.

— Da, ar putea s-o facă, însă n-o va face. O să aranjez ceva în această privință mâine, înainte ca ea să sosească. În momentul de față trebuie să mă gândesc la o groază de lucruri. Am avut o zi grea. Mai bine ai mai dormi puțin.

— Te culci aici?

— Nu. Chiar de acum trebuie să începem așa cum o să fie necesar să continuăm.

— Mă lași singură?

M-am îndreptat spre ușă.

— Nu trebuie să te îngrijoreze el. N-o să se scoale să te tulbure în timpul nopții.

Am trecut în vestibul, am deschis ușa de la intrare și am ieșit în noaptea rece, sumbră.

Îndată ce am ajuns în locuința de deasupra garajului, m-am încuiat, m-am dezbrăcat și m-am suit în pat. Mi-am aprins o țigară și am început să mă lupt cu problema mea principală: planul crimei perfecte, în afara oricărei primejdii.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să scot corpul din refrigerator și să-l arunc într-un loc unde să-l găsească poliția. Avînd în casă o servitoare, lucrurile se complică, însă știam că e absolut necesar. O să fie o adevărată performanță dacă reușesc să scot cadavrul din vilă și să-l car într-un loc oarecare fără să mă vadă cineva. Cadavrul putea fi ascuns sub un maldăr de cuverturi în Buick. Nu putea fi vorba de Rolls: mașina era prea cunoscută.

Bine că aveam timp să născocesc un plan. Trebuia de asemenea să pregătesc un alibi care să stea în picioare pentru timpul cît vom arunca cadavrul.

Era necesar să mă gîndesc și la Helen, asigurîndu-i și ei acoperirea. Nu puteam să mă mint singur, spunîndu-mi că ea va accepta situația în care s-ar afla dacă s-ar da de gol și ar fi prinsă. În mod cert mă va trage după ea. De asta eram sigur.

Așa că dezbăteam problemele.

A DOUA ZI DIMINEAȚA, DUPĂ ORA NOUĂ, M-AM DUS dincolo în casă și am urcat scările în dormitorul lui Dester. Cînd am ajuns la ușă, Helen a apărut în pragul camerei ei. Era încă în cămașă de noapte, peste care-și aruncase șalul sidefiu.

Mă simțeam tentat să flirtez cu ea: așa cum era îmbrăcată, arăta într-adevăr fermecătoare, însă aveam mult de lucru. M-am ferit de ispită.

— Ai face mai bine să te îmbraci. Avem o mulțime de treburi, i-am spus intrînd în camera lui Dester. Am scos din fundul șifonierului cele două valize în care adusesem sticlele de whisky, le-am pus pe pat și apoi dînd jos sticlele de deasupra dulapului, le-am așezat în valize. Helen a apărut în ușă.

— Ce faci acum?

— Blochez refrigeratorul.

— Ce faci?

M-am întors și m-am uitat la ea.

— Îți demonstrez că am puțină minte. Refrigeratorul e bine să stea închis, în același timp însă, nu trebuie să fie încuiat. În ordine. Mijlocul cel mai sigur ca să nu i se ridice capacul este să punem ceva pe el, care, pentru a fi dat jos, să necesite un efort. Toate sticlele astea le așez pe capac astfel încît va rămîne închis.

— Nu e chiar așa de greu să dai jos sticlele alea.

— Da. Nu e prea dificil, dar cineva cu scaun la cap n-o va face. Îi vei spune fetei că nu ai nimic în refrigerator. Spune-i-o în treacăt. N-o să se apuce să mute toate sticlele ca să se convingă că ești mincinoasă. Nimeni nu poate fi atît de stupid.

— Ar fi mai sigur să-l încuiem.

— Așa crezi tu! Asta i-ar stîrni curiozitatea. Ai auzit vreodată de cutia Pandorei? E același aranjament. De ce să încui un refrigerator gol? Așa trebuie făcut și așa vom face.

Cît am cărat sticlele în bucătărie și le-am așezat deasupra refrigeratorului, Helen s-a îmbrăcat în pantaloni și pulover și a venit lîngă mine. S-a tot uitat la rîndurile de sticle și la refrigerator. Vedeam cum de pe fața ei dispărea încordarea. În sfîrșit realiza că avusesem dreptate.

— Te-ai uitat înăuntru? m-a întreat.

— Da. E perfect. Nu e cazul să fii îngrijorată în privința lui. Și-acum, hai! Avem treabă, nu glumă. Trebuie să facem ordine în casă. Cînd vine fata, e bine să găsească o gospodărie normală, în plină activitate.

Pînă la prînz am muncit ca niște sclavi. Am curățat, lustruit și aerisit camerele. M-am dus în grădină și am tăiat un braț de flori. Le-am lăsat în grija Helenei și m-am dus în casă, unde am pregătit o cameră pentru fată. Intenționez să instalez în camera de la celălalt capăt al coridorului, fiind mai îndepărtată de cea a Helenei, și avînd fereastra spre partea de răsărit a grădinii, deci spre partea opusă a garajului. În timp ce făceam patul am auzit telefonul sunînd. M-am dus pînă la capătul scării, cu inima bătînd. Helen ieși din sufragerie și-și ridică ochii spre mine, palidă la față și încordată.

— Du-te și răspunde, i-am spus eu.

A intrat în holul cel mare.

Am aprins o țigară și am așteptat. O auzeam vorbind, însă

nu puteam înțelege ce spune. Am început să cobor scările și ea tocmai punea receptorul în furcă. A ieșit din cameră.

— Era ziarul „Hollywood Records”, mi-a spus când m-am apropiat de ea. Voia o confirmare despre slujba de la televiziune. Le-am spus că e plecat din oraș și că nu știu nimic despre afacerile lui.

— Bun. Am reflectat un moment. Hammerstock și-a dat drumul la gură ca o mitralieră, dar n-are importanță atîta timp cît noi știm. Să nu-ți închipui că se vor mulțumi cu asta. Vor veni aici. Toată presa va veni. Nu vreau să mă găsească și pe mine. Va trebui să-i primești tu. Eu iau Buickul și dispar pentru restul zilei. Am treburi. Ia legătura chiar acum cu agenția, să-ți trimită o fată. Cheamă-l pe Brunett și stabilește o oră pentru mîine. Cheamă sanatoriul Belle View și întreabă-i dacă-l pot primi pe soțul tău. Dacă-ți vor spune că-l pot primi imediat, amîină. Nu vreau să începem nimic înainte de sfîrșitul săptămîinii. Vrei să faci așa?

Mi-a răspuns că da.

— Atunci am luat-o din loc. Mă întorc în cursul nopții. Totul e clar, nu?

— Tu ce-o să faci?

— N-are importanță. Tu te ocupi de partea ta, eu de a mea. Dacă ți se trimite o fată, spune-i că Dester e în dormitorul lui. Fă-i confidențe. Povestește-i că e bolnav și că nimeni nu trebuie să afle, fiindcă altfel s-ar da peste cap o afacere care e în curs de perfectare.

— Probabil o să povestească toate astea prietenelor ei, zise Helen tăios. Nu e bine ce facem.

— Prietenele ei nu contează. Atîta timp cît nu o spune presei sau creditorilor, n-are importanță. În orice caz, cu puțin noroc, nu va avea ocazia să povestească toate astea înainte ca noi să facem următorul pas și atunci nu mai are

importanță. Ea trebuie oricum să știe că Dester e sus în camera lui și e bolnav. Negreșit trebuie să creadă așa.

— De ce nu-mi spui ce planuri ai? m-a întrebat neliniștită. De ce ești atît de afurisit de misterios?

— Nu fac pe misteriosul. Înaintez numai pas cu pas. Nici eu singur nu știu cum va trebui să lucrăm, dar pînă mă întorc o să știm cum să procedăm.

Am lăsat-o, m-am dus la garaj, am scos Buickul și am ieșit în șosea. M-am îndreptat spre Glendale și apoi mai departe spre Highwaylol. Nu mă grăbeam. Era o zi caldă, luminoasă și fără urmă de smog¹. La ora aceea pe șosea mașinile circulau intens. Pentru dejun m-am oprit la Ventura și apoi, pe la orele trei, am întins-o mai departe prin Benham spre Santa Barbara. Am aruncat o privire la sanatoriul Belle View, ascuns în spatele unui gard de peste trei metri înălțime. Avea și o plajă. Mi-a dat impresia, uitîndu-mă la zidurile acelea, că o dată ce un alcoolic intră acolo e greu să mai iasă.

Am întors mașina și m-am plimbat prin district ca orice om de afaceri singuratic ce într-o după-amiază de duminică iese să ia aer, însă urmăream atent totul, mă familiarizam cu localitatea, reperînd astfel două puncte de control ale poliției, cam la șase kilometri unul de altul, în fața cărora stăteau polițiști călare pe motocicletele lor, urmărind circulația cu ochi atenți și aspri. Dincolo de Santa Barbara la vreo douăzeci și cinci de kilometri, imediat după Garpinteria, mi-a atras atenția un drum îngust, prăfuit, ce pornea din șosea. Am apucat-o pe el și după vreun kilometru și jumătate am ieșit la o stație forestieră. Erau acolo trei barăci mari de lemn și circa zece hectare de cultură de pini și brazi. Am parcat Buickul, am împins poarta de sîrmă ghimpată și am dat o raită de jur-împrejur. Locul era pustiu. M-am uitat prin ferestrele barăcilor: una era un laborator, iar celelalte două, birouri. Mi-

am imaginat că în cursul săptămînii sînt pline de oameni, dar duminica făcea impresia că e tocmai locul pe care-l căutam.

Aproape că mă lămurisem: stația forestieră era cheia.

Trecuse de nouă jumătate cînd am intrat cu mașina pe poartă și am parcat-o în fața garajului. Privind peste drum la vilă am văzut lumină în holul cel mare. Mă întrebam cum s-o fi descurcat Helen în lipsa mea și dacă venise fata de serviciu și ce-o fi făcut cu presa. Am coborît din mașină și m-am dus spre casă. Am deschis ușa de la intrare și am intrat în vestibul.

O clipă, m-am oprit să ascult; mi se părea că cineva întoarce paginile unei cărți. M-am dus spre holul cel mare și m-am oprit în pragul ușii.

Pe unul din fotolii ședea o fată cu o carte în mînă. Lumina unei lămpi cădea drept pe fața ei. Era brunetă; părul ei negru și lucios avea tente castanii, revărsîndu-i-se pe umeri în bucle, natural. Să fi avut vreo douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Era drăguță. Își ridică privirea și am văzut că avea ochi albaștri, culoarea porțelanurilor de Wedgwood.

Toate femeile pe care le cunosc sau le-am cunoscut intrau în categoriile: femei de stradă, șmechere, venale și fete ce-ți fac cu ochiul. Toate știau cum să procedeze. Dacă se menționa cuvîntul „virgină” credeau că e vorba de cineva sau de ceva din Virginia. Am observat o mulțime de fete de condiție bună, eleve de liceu, pe la cinematografe și plimbîndu-se pe stradă, însă niciodată nu mi-am bătut capul cu ele. Eram sigur că nu voi obține ceea ce voiam de la ele și deci însemna pierdere de vreme. Așa că le lăsam în pace.

Fata asta, așezată în fotoliu, care se uita la mine, intra în categoria fetelor cumsecade. O puteam spune nu numai după expresia deschisă, naturală, dar și după rochia și pantofii pe care-i purta și după felul în care-și pieptănase părul.

— Hello! Bănuiesc că trebuie să fii un ajutor nou. Am

coborât cele trei trepte pînă în cameră și m-am dus la bar. Sînt Glyn Nash. Ți-a pomenit doamna Dester de mine, nu?

— O, da, domnule Nash, zise fata punînd cartea jos. S-a ridicat în picioare. Mă cheamă Marion Temple.

— Îmi pare bine că te cunosc. Am turnat whisky într-un pahar. Vrei să bei ceva, domnișoară Temple?

Ea zîmbi și răspunse că nu bea. Avea un zîmbet fermecător, luminos și prietenos: niciun ascunziș, nicio invitație, nimic senzual.

Am îndoit whiskyul cu apă am scos un cub de gheață și după ce am amestecat băutura am sorbit adînc.

— Doamna Dester e pe-aici? am întrebat.

— E cu domnul Dester.

Am aprins o țigară și am luat cu mine paharul, ducîndu-mă spre un fotoliu de lîngă al ei.

— Stai jos, domnișoară Temple. N-am avut intenția să te întrerup din lectură. Citești ceva interesant?

S-a așezat.

— Sînt la al treilea volum al lui Gibbon: *Declinul și căderea*. L-ai citit?

— Volumul trei nu, am răspuns grav. Vorbește despre povestea imperiului roman?

Îmi confirmă că despre asta era vorba.

— Nu-i prea greoaie? Eu sînt amator de reviste literare populare. Nu trec de Raymond Chandler².

Rîse.

— Intenționez să plec la Roma toamna viitoare. Am vrut să cunosc atmosfera locală.

— Chiar te duci? De ce Roma?

— O, de mult aș vrea să merg acolo și la Florența.

— Dar Parisul e rău? La Paris găsești mai multe senzații, după cîte mi s-a spus..

— M-am fixat pentru Roma.

Mi-am terminat băutura și încă țineam paharul, privind-o. Mi-a trecut prin minte că nu arăta cum mi-am închipuit că trebuie să fie o servitoare. Copilul ăsta arăta de parcă ieșise din liceu.

— Pentru asta ai intrat în slujbă? Să strângi bani pentru Roma?

M-a aprobat din cap.

— Am să fiu arhitectă. Am de dat ultimul examen la sfîrșitul anului viitor. Mă gîndeam că pînă-mi termin studiile, slujba îmi va completa ceea ce-mi lipsește.

— Mda. Nu prea știam cum să privesc toate astea. Nu eram sigur dacă Helen făcuse sau nu o greșeală. Aș fi preferat să am de-a face cu o gîscă fără minte decît cu o fată ca asta, care, fără îndoială, nu era ușor de păcălit. Ei bine, nu-mi închipui că doamna Dester te va omorî cu munca.

A dat din cap și a rîs.

— E pur și simplu superbă. Mi-a spus că pot să mă folosesc de camera asta cînd nu are nevoie de ea. Mă simt ca la mine acasă.

Mi-am întins picioarele.

— Ți-a vorbit despre domnul Dester?

— Da. Nu-i păcat? Am văzut toate filmele lui. Cred că, dintre toți, e cel mai bun regizor.

— Asta-i adevărat. L-ai văzut vreodată?

A clătinat din cap.

— Numai fotografii de-ale lui. De ce mă întrebi?

M-am strîmbat.

— Ei bine, știi, a muncit prea mult. S-a schimbat enorm. Nervii îi sînt zdruncinați. Ți-a spus că o să intre într-un sanatoriu de îndată ce-l vor putea primi?

— Da.

Am privit-o cu coada ochiului. M-a fermecat. Vorbeam de

vreo șase sau șapte minute și nu încercase nici măcar o dată să-mi arate genunchii sau să-și fluture genele.

— În regulă, am continuat ridicându-mă în picioare. Cred că urc să văd ce mai face domnul Dester înainte de a mă înapoia în locuința mea. Stau deasupra garajului.

— Știu. Mi-a spus doamna Dester.

S-a uitat la mine, cu ochii ei mari albaștri, plini de interes.

— Iartă-mă că te-am reținut de la Gibbon.

— O, n-are importanță. Sînt obligată să-l studiez: nu e prea ușor de citit.

— Îmi imaginez.

Mi-a zîmbit, apoi, cînd am pornit de-a lungul holului, și-a deschis iar cartea și și-a plecat capul lucios peste ea. M-am oprit în prag s-o privesc. Mi-a trecut prin minte că între ea și Helen era o deosebire ca între o perlă și un diamant. Helen avea toată fascinația grea, strălucitoare a unui diamant; copila avea frumusețea dulce, mîngîietoare a unei perle.

Și-a ridicat privirea și surprinzîndu-mă că o fixează, s-a înroșit. Asta m-a dat gata. Nicio fată pe care am cunoscut-o nu știa să roșească. I-am zîmbit, m-am întors și am urcat scările, cîte trei trepte o dată.

HELEN ERA ÎN DORMITORUL EI, FUMÎND ȘI CERCETÎND UN maldăr de documente, facturi și scrisori pe care le întinsese pe pat. Cînd am intrat și-a ridicat ochii.

— Treci în revistă scrisori vechi de dragoste? am întrebat-o închizînd ușa și rezemîndu-mă de ea.

— Parcă spuneai că nu trebuie să fim singuri amîndoi cînd e și ea în casă?

— E adevărat, dar în momentul de față Gibbon îi ține companie și i-am spus că mă duc să stau cu Dester. Ce sînt toate vechiturile astea?

— Tu ce crezi? Încerc să aflu cît datorează.

— E o muncă plăcută. Ai început lista cu cei patru mii de dolari ai lui Hammerstock?

— Am ajuns la douăzeci și două de mii și mai sînt încă.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Dacă punem mîna pe banii de asigurare tot ne mai rămîne ceva. Ce s-a mai întîmplat?

— Burnett vine mîine după masă la trei să mă vadă. Au fost pe aici patru reporteri. Noroc că Marion a venit înaintea lor și-am lăsat-o pe ea să se descurce cu ei.

— Ai lăsat-o să se ocupe de ei?

— Da. Le-a spus că Dester e plecat din oraș și că eu nu sînt acasă. N-au putut afla nimic de la ea. Am ascultat din cameră. S-a descurcat bine.

— Nu prea sînt sigur că ai ales-o pe cea mai potrivită. Fata asta e deșteaptă.

— N-aveam încotro. A fost singura pe care a trimis-o agenția. Trebuia s-o angajez. În orice caz, se poate să fie deșteaptă, dar nu e decît o copilă.

M-am trîntit într-un fotoliu.

— Ce se aude cu sanatoriul?

— Oricînd pot să-l primească. Le-am comunicat că voi reveni.

— Spune-le că Dester va sosi acolo duminica viitoare, noaptea, în jurul orei unsprezece.

M-a privit țintă.

— Duminică noaptea? De ce nu mai devreme?

— Nu voi fi gata mai repede.

— Ce ai de gînd să faci?

— Ar fi poate mai bine să nu vorbim aici. Mi-am consultat ceasul de mînă. Vino dincolo la mine după ce se duce ea la culcare. Acum e trecut de zece jumătate. N-o să mai stea mult jos. Ai vreo hartă turistică bună a ținutului în care e și Santa Barbara?

— Cred că da.

— Adu-o cu tine. Înainte de a merge la culcare, nu uita să duci ceva de mâncare sus în camera lui Dester. Trebuie să mănânce, altfel fata va începe să se mire de toate astea.

— Am și făcut-o.

Un lucru avea importanță și anume că nu era proastă.

— Ce-ai făcut? Ai mâncat-o singură?

— Am aruncat-o în closet.

— Bun, e în regulă atîta timp cît ea nu crede că-l lași să moară de foame. M-am îndreptat spre ușă. I-ai vorbit ceva de refrigerator?

— Încă nu. O să-i vorbesc mîine cînd îi arăt bucătăria.

— Te aștept.

Am întredeschis ușa, am ascultat și apoi, neauzind niciun zgomot, am ieșit pe coridor și m-am dus pînă în capul scărilor. Cînd am început să cobor, Marion a ieșit din holul cel mare. S-a uitat în sus la mine.

— Doamna Dester s-a dus la culcare. Te duci și dumneata?

— Da.

Am coborît și m-am oprit lîngă ea.

— Dumneata și Gibbon?

S-a înroșit nițel, apoi a zîmbit.

— Ei bine, nu cred că am să citesc în pat.

— Sting eu luminile. Noapte bună!

Mi-a spus și ea „noapte bună” și a fugit în sus pe scări. M-am întors, și am urmărit-o cu privirea. Avea picioare fine și frumoase, șolduri băiețești și umeri drepți. Nu s-a uitat înapoi traversînd coridorul spre camera ei. Încă stăteam acolo, păstrînd-o în minte, cînd am auzit închizîndu-se ușa ei.

Am intrat în holul cel mare, am luat o sticlă de whisky scoțian de pe raftul din spatele barului, am stins luminile și

am plecat dincolo, în locuința de deasupra garajului. Ce mai copilă! mă gîndeam eu. Ea și Gibbon. Ce mai copilă!

Pe la douăsprezece și jumătate Helen a sosit în dormitorul meu. Îmi pusesem pijamaua și stăteam lungit pe pat, fumînd. A venit pînă la picioarele patului.

— Acum spune-mi, mi-a cerut.

Am privit-o. Sînt momente cînd un diamant poate să arate mult mai excitant decît o perlă. Acesta era unul din ele.

— Vino aici, i-am spus și am întins mîna. Helen a înconjurat patul și s-a așezat lîngă mine.

— În regulă. Acum lasă-mă să-ți explic totul. Pînă duminică zvonul că Dester intră din nou în bani se va intensifica. Ziariștii nu vor sta cu mîinile la piept. Chiar dacă nu obțin nicio confirmare, vor face aluzii că Dester are în perspectivă o slujbă importantă. E tocmai ceea ce dorim. Nimeni nu știe unde e, însă ei își închipuie că iar are bani. În caz că planul ăsta nu reușește, va trebui să ațîțăm puțin focul. Două sînt motivele pentru care e bine să creăm impresia că Dester e din nou într-o bună situație financiară: unul, pentru a ține la distanță pe creditori, și celălalt, că va fi răpit.

Ea a înlemnit.

— Răpit?

— Asta e. Nimeni nu l-ar răpi dacă n-ar fi iar într-o situație financiară prosperă.

— Nu înțeleg ce vorbești!

— Liniștește-te! Am să-ți explic totul. Trebuie să creăm impresia că Dester mai trăiește. Trebuie ca atunci cînd se descoperă ceva, să se știe că Dester a plecat cu tine din casa asta duminica viitoare, noaptea, în jurul orei zece, pentru o cură la sanatoriul Belle View. Aici intră în joc Marion: ea va fi martorul nostru. Va crede că l-a văzut pe Dester părăsind casa, dar nu va fi Dester, ci eu, întruchipîndu-l pe Dester. Voi purta pardesiul din păr de cămilă și pălăria cu boruri largi pe

care o are în şifonier. Vom trece la detalii mai târziu, dar ăsta e planul. Marion trebuie să mă vadă cînd cobor spre Rolls. E necesar să aranjăm lucrurile așa fel ca fata să nu mă vadă decît din spate. Mergem cu mașina pînă la poartă. Tu oprești și eu îmi scot pălăria și pardesiul. Mă aștepti acolo pînă dau o fugă în casă, pretinzînd față de Marion că am venit exact cu cîteva minute prea târziu ca să-mi iau rămas bun de la Dester. Voi sta de vorbă cu ea puțin și apoi o anunț că mă înapoiez la locuința mea. Tu trebuie să-i spui că te vei întoarce după miezul nopții. Să nu te aștepte. Mă voi duce la mine, voi aprinde luminile și voi da drumul la radio destul de tare ca să-l audă din dormitorul ei. Apoi voi părăsi locuința și voi veni la tine. Vom merge împreună într-un loc pe care l-am descoperit eu. Ideea pe care vreau s-o rețină poliția și Maddux e că în timp ce-l conduceai pe Dester la sanatoriu, doi bandiți au oprit mașina, v-au dus pe amîndoi în locul acela, pe tine te-au legat, iar pe Dester l-au răpit.

Helen mă privea țintă.

— Să mă lege – ce vrei să spui?

— Exact ce-ți spun, i-am răspuns nerăbdător. Cît de clar trebuie să-ți explic pînă să-ți cadă fisa? Nu poți aștepta să pui mîna pe trei sferturi de milion și să nu muncești pentru asta.

— Tot nu-mi dau seama ce vrei să spui? Unde e locul despre care vorbești?

— Ai adus harta?

Mi-a dat-o. Am găsit stația forestieră și i-am arătat-o.

— E locul ideal. Duminica nu e nici țipenie de om pe acolo. Poți să rămii într-una din barăci și vei fi găsită luni la prima oră. O să petreci o noapte cam neplăcută, dar ce importanță are asta?

— Dar de ce s-o fac? m-a întrebat morocănoasă.

— Pentru numele sfîntului Sisoe! Trebuie să dăm impresia că Dester a fost răpit, am exclamat ridicînd vocea. Nu poate

să-ți intre asta în căpățîna ta proastă? Ascultă! De ani de zile n-a mai fost nicio răpire mai importantă la Hollywood. Cînd se va afla, toți polițiștii se vor alarma. Va începe goana. Acum închipuie-ți că într-adevăr ar fi fost răpit de doi gangsteri. Aceștia își dau seama că polițiștii sînt pe urmele lor. Ce fac ei atunci? Îi dau oare drumul lui Dester ca să-i poată descrie poliției? Nu! Își pierd capul, îl omoară și, după ce-l aruncă undeva, dispar. E singura formulă pe care am găsit-o ca uciderea să aibă un sens. Altfel, poliția va căuta un motiv, și tu cu mine sîntem singurii care-am avea interes să moară. Ca noi să fim în siguranță, crima trebuie să fie, în ce ne privește, fără motiv, iar răpirea e singura soluție.

Helen trase aer în piept încet și adînc.

— Lasă-mă să mă gîndesc la toate astea. Mi se pare prea complicat.

— Nu e. Va merge.

— E atît de complicat încît foarte ușor putem face o greșeală!

— Avem la dispoziție întreagă săptămînă ca să punem la punct toate amănuntele. Dacă nu sîntem mulțumiți cu planul ăsta, pînă la sfîrșitul săptămînii renunțăm la el. Putem să facem asta pas cu pas, observînd fiecare mișcare, așteptînd să vedem cum reacționează poliția înainte de a mai da o carte pe față. Apoi, în cazul în care cărțile cad bine, aruncăm cadavrul și încasăm banii de asigurare. Vom reuși. Simt că așa va fi.

— Aș vrea să mă mai gîndesc totuși.

— Sigur, gîndește-te, însă ăsta-i planul. Nu putem pierde prea multă vreme. Mai devreme sau mai tîrziu cineva va insista să afle unde e Dester. Avem timp, dar nu la infinit.

Hellen a dat să se ridice.

— Unde vrei să te duci? am întrebato privind-o lung. S-a sculat în picioare, fixîndu-mă cu ochii ei verzi, inexpressivi.

— Înapoi în camera mea.

Am clătinat din cap.

— Nu chiar acum.

Am apucat-o de braț, dar s-a smuls din mîna mea și s-a îndepărtat.

— Nu sînt sclava ta, mi-a zis cu o voce surdă, furioasă. Ia laba de pe mine!

A ieșit din cameră trîntind ușa.

Automat, am întins mîna să iau sticla de whisky, dar cînd am apucat-o mi-am dat seama ce făceam și mi-am retras-o repede. Un singur lucru nu va reuși să facă: n-o să mă transforme ca pe Dester, într-un bețiv.

CAPITOLUL 8

Luni după-amiază sosi Edwin Burnett. Era scund, plinuț, suav și neprihănit.

Helen îl manevra de toată frumusețea. Din capătul scării, unde era locul meu de observație, o puteam auzi, abia reținându-și plînsul, povestindu-i că lui Dester îi e din ce în ce mai rău și că are halucinații.

Burnett părea destul de speriat.

— Nu poți rămîne în aceeași casă cu el dacă e în asemenea stare. Ar trebui internat.

Asta i-a dat ocazia să intre în temă. I-a povestit că Dester a acceptat să meargă la sanatoriul Belle View. Îi era așa de rușine de el însuși încît o rugase să nu spună nimănui că se duce acolo. Apoi trecu la zvonuri și la creditorii lui.

Am rămas în admirație. Aproape că m-a convins și pe mine. Burnett se arătă de acord: n-are rost să se afle că Dester intră într-un sanatoriu. Dacă erau atît de nebuni încît să creadă zvonurile, treaba lor. Dar, în continuare, a avertizat-o pe Helen că nu prea sînt șanse ca Dester să-și mai poată plăti vreodată datoriile.

— Înainte de a surveni falimentul, ar fi poate posibil să se

aranjeze depunerea unei sume pe numele dumitale, a continuat el. Bineînțeles, dacă ești dispusă să divorțezi de el. Trebuie să fi rămas totuși câteva mii de dolari și cred că am să-i pot obține pentru dumneata.

— Nu l-aș putea părăsi, Edwin, spuse Helen. De-abia acum are într-adevăr nevoie de mine. Știu că nu ne înțelegeam prea bine în trecut. Se poartă atît de exasperant, însă acum, cînd e într-adevăr la pămînt, nu-l pot părăsi.

Au continuat în felul ăsta încă o jumătate de oră, apoi Helen a adus vorba de mine. I-a povestit lui Burnett cum i-am salvat viața lui Dester, cum m-a angajat ca șofer și cum am avut grijă de el.

— E într-adevăr util, Edwin. De fapt nu știu ce m-aș face fără el. Erle este cîteodată violent și Nash se descurcă de minune cu el.

M-a chemat jos și cînd am intrat în hol, Burnett m-a măsurat de sus pînă jos. Ochii lui cenușii, de culoarea oțelului, își pierduseră expresia de încîntare și compătimire și-am surprins numai niște ochi ca de om care vede un criminal așezat în banca acuzaților.

Helen făcu prezentările și m-am purtat destul de respectuos.

Am vorbit cîteva minute de una și de alta, apoi Helen, parcă străină de toată situația, rosti:

— Domnul Nash doarme în locuința de deasupra garajului. Eu o am pe Marion cu mine în casă. Dacă se întîmplă ca noaptea să-l aud pe Erle, îi telefonez domnului Nash. Nu-ți pot spune cît de recunoscătoare îi sînt că are grijă de Erle, dar nu se poate să-l scol încontinuu noaptea. E timpul ca Erle să intre într-un sanatoriu.

— Nu mă supără, am răspuns eu. Țin la dînsul. Ne și înțelegem foarte bine.

— Ei bine, aș putea să te ajut cu ceva? Vrei să mă duc sus

să-i vorbesc? a întrebat Burnett, aruncînd pe furiș o privire la ceasul lui.

— Nu cred că e dispus să vadă pe cineva, a zis Helen. Duminica viitoare îl duc la sanatoriul Belle View. Sper că atunci cînd va ieși va fi iar sănătos. Nu-mi vine să cred că n-o să mai facă niciodată filme. I-am sugerat să plecăm la New York. Ar putea reîncepe acolo.

Burnett a dat din umeri.

— Nu te baza pe asta, Helen. Cred că e mai înțelept să divorțezi. De-acum încolo o să aibă numai încurcături.

— Dumneata cunoști situația lui mai bine decît mine, i-a spus Helen, în timp ce eu mă îndepărtam ca să-i las să vorbească în voie. Au mai rămas într-adevăr ceva bani, Edwin?

— Mă tem că nu prea mulți, cîteva mii, dar îndată ce se vor năpusti creditorii, nu vor lăsa nimic. Va trebui să vîndă totul la licitație. Ai vreo idee cam cît datorează?

— Probabil că domnul Nash știe. Se întoarce spre mine. Ești în măsură să-i spui domnului Burnett cît datorează?

— Nu am cifrele exacte, dar trebuie să fie în jurul sumei de douăzeci și cinci de mii.

Burnett ridică din umeri.

— Ei bine, dacă nu va fi în stare să plătească, trebuie să dea faliment. Și nu e prea plăcut pentru tine, Helen.

În clipa aceea Helen a rostit ceva ce m-a înghețat. A zis:

— Presupun că nu e asigurat, nu? Nimic pe care s-ar putea împrumuta bani?

— Cred că există o poliță de asigurare, răspunse Burnett. După cîte știu, a menționat că a făcut una imediat după ce s-a căsătorit cu dumneata, însă nu mi-a spus ce valoare conține. Desigur, dacă e o sumă substanțială, ar putea face un împrumut pe baza ei.

— Ei bine, e ceva. Helen zîmbi. Va trebui să-i vorbesc

despre asta. Mai bine să facă un împrumut pe baza ei decît să dea faliment.

— Nu prea știu. Burnett își scarpină vârful nasului său gros. La urma urmei, în ritmul în care merge, nu va mai rezista mult. N-aș vrea să te întristez, însă bînd în halul ăsta o să termine mai repede decît îți închipui. Atunci banii îți vor reveni dumatle. Împrumutînd pe polița de asigurare nu va mai rămîne prea mult cînd o să moară și nu strică să te gîndești un pic și la dumneata.

— O, nu. Eu pot oricînd să am grijă de mine. Ridică mîndră capul. Era un joc reușit și mi-am dat seama abia acum de ce adusesese în discuție polița de asigurare. Mai curînd aș prefera ca el să împrumute pe poliță decît să dea faliment.

Burnett se uită aprobator la ea.

— Îți face cinste, Helen. Al dracului să fiu dacă nu-ți face cinste. Ei bine, s-ar putea să nu se ajungă atît de departe. Informează-mă cum o mai duce și dacă-i pot fi de folos. N-ai decît să-mi telefonezi.

Mi-a strîns mîna destul de cordial, apoi Helen l-a condus pînă la ușă. Au mai stat de vorbă cîteva minute, după care Burnett s-a urcat în mașină și a pornit.

Helen se întoarce și ne uitarăm unul la altul.

— Foarte iscusit! Nevasta atotiubitoare, gata să se sacrifice. O clipă, era să-mi provoci un atac de inimă cînd ai adus vorba despre polița de asigurare.

Ea ridică din umeri.

— Așa trebuia procedat.

— Da. E bine, am trecut primul obstacol. Acum e de partea noastră și o să avem nevoie de el. Unde-i Marion?

— În grădină.

— În regulă. Mă duc înapoi la garaj. Nu-i recomandabil să fim singuri.

Buzele ei pline și roșii se strîmbară batjocoritor.

— Închipuie-ți, plivește stratul de trandafiri. Află că nu mă duci pe mine. Am văzut cum te-ai holbat la ea. Nu poți să lași în pace nicio femeie?

Am simțit cum mi se urcă sîngele în obraz. M-am stăpînit să nu traversez camera și s-o plesnesc.

— Asta-i numai mintea ta vicioasă, am zis înfuriat. Nu umblu după copii ca ea.

— Să i-o spui lui mut, spuse ea trecînd pe lîngă mine și urcînd scările.

Ca să mă răcoresc, m-am plimbat prin grădină. N-aveam intenții rele cu Marion. Desigur, copila mă interesa. Îmi era drag s-o privesc. Era tînră, grațioasă, ageră și drăguță. Îmi plăcea să vorbesc cu ea. Avea mult mai mult în cap decît oricare altă fată întîlnită pînă acum. În dimineața asta nu erau prea multe de făcut în casă și am găsit timp să stăm de vorbă. Nu mă interesa decît copila din ea. Insinuarea perfidă a Helenei m-a dezgustat.

A doua zi, cîteva ziare publicară tot soiul de povești despre Dester, strecurînd ideea că va trece la televiziune. Un redactor care, fără îndoială, vorbise cu Hammerstock, afirma că Dester se va număra curînd printre cei mai bine plătiți producători de televiziune. Adică exact ceea ce voiam să văd tipărit.

Eram atît de entuziasmat încît am luat ziarul ca să-l duc în casă, cu intenția să-l arăt Helenei, dar ea era în baie, așa că am pornit-o de-a lungul coridorului ajungînd la bucătărie, unde Marion ședea pe un scaun la masă și lustruia argintăria.

Arăta nostim în halatul ei alb-albastru și cînd am intrat și-a ridicat privirea, zîmbindu-mi.

În viața mea am avut multă experiență cu femeile, însă acest zîmbet mi-a mers la inimă. Nu era un zîmbet de „vino-încoa”; nimic în genul ăsta, ci un zîmbet cu o umbră de timiditate nemaivăzut de mine și care mi-a arătat că eu o

interesam tot atît de mult cît mă interesa ea pe mine și, spre surprinderea mea, am simțit o mare bucurie.

— Hello, am spus așezîndu-mă pe marginea mesei. Lasă-mă să te ajut. Mă pricep la argintărie.

Îmi dădu cîrpa de lustruit. Am vorbit vreo douăzeci de minute de una, de alta, în timp ce lustruiam argintăria, apoi am adus vorba de noul film ce rula în seara aceea la „Cazino”.

— M-ar tenta să-l văd, i-am spus. Îmi place Bogart. Ce-ar fi să vii cu mine? Ea m-a privit cu interes.

— Mi-ar face plăcere, dar poate că doamna Dester are nevoie de mine.

— Doar nu trebuie să lucrezi douăzeci și patru de ore pe zi. Sînt sigur. Va fi în ordine. Îi spun eu. Ne întîlnim la poartă la șapte. În regulă?

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere. Și eu îl admir pe Bogart. Ești sigur că...?

M-am trezit uitîndu-mă dincolo de ea la refrigeratorul de lîngă perete. Am avut brusc o senzație de greață, amintindu-mi cum arăta Dester ultima oară cînd am ridicat capacul. M-am uitat la sticlele aranjate pe capac și mi-am întors privirea.

Ceva însă nu era în regulă. Dar nu-mi puteam da seama ce anume.

Apoi, pe neașteptate, m-am lămurit. Știam ce nu era în ordine. M-a izbit cu puterea unui baros: motorul refrigeratorului nu mai funcționa!

— S-A ÎNTÎMPLAT CEVA?

Vocea Marionei ajungea la mine parcă venind dintr-un tunel lung și întunecat. Nu știu cum mi-am luat ochii de la refrigerator și am privit-o.

— Ce-ai spus? am întrebat-o prosteste.

A împins scaunul înapoi și s-a ridicat în picioare. Arăta surprinsă și în ochii ei apăru frica.

— Ce e?

Mi-am revenit. Fusesem într-o asemenea panică încît puțin a lipsit să nu vomit.

— Ce s-a întîmplat, domnule Nash? Vă e rău?

I-am zîmbit. Gura mi-era încheștată.

— Nu-mi dau seama. Mă simt destul de prost. Poate că nu mi-a priit ceva. Nu te speria așa. Îmi voi reveni.

Se apropie repede și-mi puse mîna rece pe frunte. Brusc am dorit s-o las să mă țină în brațe, să mă descătușeze de îngrozitorul vis legat de Dester, de refrigerator și de toate lucrurile în care mă vîrîsem.

— Mai bine te-ai culca.

Am făcut un efort deosebit, m-am îndepărtat de ea și am batut-o ușor pe umăr.

— Mi-e mai bine. Ești bună să te duci în holul cel mare să-mi aduci un pahar cu whisky? După ce voi bea, o să mă simt perfect.

Fata ieși repede din bucătărie și am auzit-o alergînd prin culoar către hol. M-am îndreptat încet spre refrigerator. Avea șaltărul ce acționa motorul fixat direct în perete lîngă el. Cineva oprise motorul. Ușurel, cu mîna tremurînd, am apăsât în jos șaltărul și am auzit pornind huruitul motorului. Cît timp a fost oprit? Ce efect a avut asupra lui Dester? Temperatura din refrigerator era astfel reglată încît dacă motorul înceta să funcționeze sau era oprit, nu survenea nicio modificare cel puțin patru ore. Oare fusese oprit mai mult decît atît? Oprirea misterioasă a motorului îmi dăduse planul peste cap?

Am dat șaltărul iar în sus și tocmai mă îndreptam de refrigerator cînd se întoarse Marion, avînd în mînă un pahar

de whisky simplu. L-am luat și l-am dat pe gît. Apoi am pus paharul jos și i-am zîmbit.

— Acum sînt bine. Îmi pare rău că te-am speriat. Probabil că am mîncat ceva...

Am lăsat fraza neterminată.

— Ești sigur că te simți bine?

Stătea aproape de mine, privindu-mă îngrijorată, cu ochii ei albaștri de porțelan. Cred că atunci a fost momentul cînd m-am îndrăgostit de ea, deși clipa asta se pregătea de cîteva ore, sau poate abia atunci mi-am dat seama. Nu voiam să fac dragoste cu ea: nu era o iubire de genul ăsta. Doream numai ca ea să-și pună brațele în jurul gîtului meu și să mă facă să simt că cineva are grijă de mine și că sînt în siguranță.

— Mă simt excelent, i-am spus îndepărtîndu-mă de ea, pentru că nu eram sigur de mine stînd atît de aproape.

Era ceva ce nu mi se întîmplase – să mă îndepărtez de o fată, și asta m-a dat gata.

— Nu știu ce m-a apucat. M-am uitat din nou la refrigerator. S-ar părea că s-a oprit motorul, nu?

— Eu l-am oprit. Nu trebuia?

Mi-am umezit cu limba buzele uscate.

— Cînd l-ai oprit?

— O, acum vreo douăzeci de minute. Doamna Dester mi-a spus că e gol. Mi-am zis că n-are rost să meargă motorul. Așa sînt eu, nu-mi place risipa. A zîmbit: așa că l-am oprit.

Am traversat camera și am lăsat șaltărul în jos.

— Poate că n-ai văzut niciodată interiorul unui aparat de acest fel. După ce funcționează un timp oarecare, în el se face un strat gros de gheață. Oprind motorul, gheața se topește și se formează un strat de apă și nu-i bine pentru el. Așa că ținem motorul în funcțiune, pentru că nu știm niciodată cînd vom avea ceva de pus în el.

Vocea îmi suna cam straniu în urechi, însă povestea mea se părea că a fost crezută pe de-a-ntregul.

— Îmi pare rău. N-am știut. N-o să mă mai ating de el.

— Nu s-a întâmplat nimic grav. Gheața rămîne așa aproape patru ore după ce motorul a fost oprit. M-am îndreptat spre ușă. Ei bine, trebuie s-o iau din loc. Te văd diseară. N-o să uiți?

Îmi confirmă că nu va uita.

Mi-a trebuit cea mai mare parte din zi ca să-mi revin, însă am reușit și nu i-am suflat nimic Helenei.

În seara aceea ne-am dus la cinema. Miercuri seara am mers să dansăm. Ne-am înțeles s-o duc joi seara la clubul Foot-Hills.

În timp ce continuam toată această activitate de noapte cu Marion, ziua Helen și cu mine lucram la planul nostru. Ea îi găsea lui Marion cîte o treabă care o ținea ocupată, apoi venea dincolo la locuința mea și studiam împreună amănuntele planului. Erau multe de pus la punct: trebuia să avem poveștile noastre bine ticluite. Am constatat că era la fel de inventivă ca și mine.

În seara de joi Helen stătuse cu mine începînd de la trei după-amiază. Aproape că eram gata cu schema planului. Mai erau numai douăzeci de minute pînă la șapte și îi promisesem Marionei că ne vom întîlni la șapte la poartă, dar Helen nu dădea niciun semn de plecare și devenisem nerăbdător.

— Ei bine, e în regulă, nu-i nevoie s-o tocim pînă la scoarță. Avem aproape totul pus la punct și mai e încă timp pînă duminică. Acum am să mă schimb. Mă duc în oraș.

Stătea în fotoliu, uitîndu-se la mine batjocoritor.

— Glyn, mă gîndeam că în seara asta am putea ieși împreună. Te-am cam neglijat.

Am privit-o și cînd mi-am dat seama ce mult mi s-au schimbat sentimentele față de ea, am avut un șoc. Într-o

vreme numai văzînd acest trup de o frumusețe voluptoasă și ochii duri și strălucitori, m-aș fi transformat în gelatină, acum însă puteam privi dincolo de frumusețe. Știam bine ce se ascundea sub masca rece și încîntătoare a feței. Mă lămurisem.

— Nu e prudent să fim văzuți împreună, Helen. Știi prea bine.

— În regulă. Hai atunci să petrecem noaptea aici. Acum sînt dispusă pentru așa ceva.

— Îmi pare rău. Am o întîlnire.

Își puse picioarele perfecte unul peste celălalt și-mi zîmbi.

— Pot să te întreb cu cine?

— Mă privește personal.

— Sper că nu cu Marion, pentru că are ceva de făcut pentru mine și e ocupată pînă se va duce să se culce.

M-am uitat la ea, simțind cum mi se urcă sîngele în obraz.

— Astă-seară ea iese cu mine.

— I-am atras atenția că nu poate să plece de acasă. Glyn, la urma urmei eu am angajat-o. E servitoarea mea și de la mine primește ordinele. S-a ridicat încet în picioare. Nu trebuie să uiți că nici tu nu ești decît un ajutor plătit: infirmier neoficial al unui bărbat mort. Nu uita asta, Glyn.

— Marion și cu mine ieșim în oraș astă-seară, i-am spus calm. Spune-i că nu ai nevoie de ea. M-ai auzit?

A rîs.

— Nu fi prost. O fată ca ea nu ți-e de niciun folos și nici tu nu-i ești de folos. Mai bine te-ai opri înainte de a merge prea departe. Noi doi sîntem legați, nu tu și cu ea.

— Astă-seară Marion iese cu mine în oraș.

— În regulă. Dacă vrei să te faci de rîs du-te și spune-i. Ea nu va merge cu tine și se va mira cum un servitor plătit crede că poate contramanda un ordin dat de mine.

Mi-a închis gura.

— În regulă. Atunci pleacă de aici.

S-a uitat la mine, ridicându-și sprâncenele frumoase.

— Glyn, am spus că am chef.

— Ieși dracului afară de aici, am spus fixînd-o. La dracu. Nu-mi pasă în ce dispoziție ești.

— Deci o iubești, biet nebun! N-aș fi crezut.

Îmi întoarse spatele, ieși din cameră și coborî scările. O uram cum nu urisem nici o altă femeie pînă atunci.

Am petrecut restul serii într-un fotoliu, cu o sticlă de whisky scoțian la îndemînă, înjurînd-o, gîndindu-mă ce aș fi putut face dacă Helen nu mi-ar fi pus bețe în roate.

Mă întrebam ce simțea Marion și îmi spuneam că deși va fi decepționată, n-are de ce să fie prea surprinsă, în fiecare seară cînd ieșise cu mine părea mirată că Helen nu are nevoie de ea.

Pe la zece jumătate m-am plictisit de propria mea societate. M-am sculat, am stins lumina și m-am dus dincolo, la vilă. Luminile din holul cel mare erau aprinse. N-am intrat, ci am ocolit aleea pînă ce am putut privi prin fereastră.

Helen fuma și citea. Marion stătea mai încolo cosînd preocupată la ceva de mătase albă, un lucru dat de Helen. Se auzea picupul. Am stat în întuneric privind-o pe Marion, ascultînd muzica pînă s-a terminat placa, și apoi cînd ea s-a ridicat să oprească picupul, m-am întors la locuința mea, m-am dezbrăcat și m-am așezat în pat. Am aprins o țigară și m-am întins pe spate, uitîndu-mă în tavan.

Acum știam că sînt îndrăgostit de Marion. Mai știam că vreau să mă însor cu ea. Era pentru prima oară în viața mea cînd voiam să mă însor cu o fată și gîndul ăsta îmi dădea o senzație curioasă de excitare. „Ea și cu mine, amîndoi, mi-am zis, putem pleca la Roma. Putea să-și urmeze studiile, iar eu voi sta lîngă ea s-o iubesc și s-o ascult vorbind, să privim împreună lucrurile pe care dorea să le vadă la Roma.

Și deodată m-am întrebat dacă mai era cazul să merg mai departe cu planul meu de a pune mîna pe banii de asigurare. Să presupunem că Marion ar descoperi ce urmăream. Nu era nevoie să mă mai gîndesc cum va reacționa. Totul s-ar sfîrși între noi doi. Dar dacă nu mergeam mai departe, de unde bani pentru căsătorie și pentru voiajul la Roma?

Am tot stat reflectînd și fumînd pînă după două, fără să ajung la vreo hotărîre. Eram pe jumătate gata să renunț la plan, însă mă tot gîndeam la dolari. Asta era singura mea șansă de a pune mîna pe bani grei. Dacă nu continuam, va trebui să încep din nou să lucrez și știam ce înseamnă asta. Treizeci de dolari pe săptămînă, băutură, vorbărie și alergătură de la un birou la altul; nu era felul de viață pe care aș fi vrut să-l împart cu Marion.

Dezgustat de gîndurile mele, mi-am dat jos picioarele din pat și m-am sculat. M-am hotărît să fac o baie, sperînd că voi adormi cînd mă voi băga din nou în pat și am trecut spre camera de baie. Întîmplător m-am uitat pe fereastra ce domina partea de vest a vilei. M-am oprit, rămînînd nemișcat, simțînd cum bătăile inimii mi s-au oprit pentru o clipă. Puteam vedea fereastra bucătăriei în care se reflecta lumina lunii. Am zărit o licărire de lumină venind din spatele ferestrei ca și cînd cineva ar fi aprins pentru un moment o lanternă electrică și apoi ar fi stins-o.

Cu mîinile tremurînde, am deschis fereastra și m-am aplecat în afară, cu privirea ațintită la geamul bucătăriei. Am văzut din nou lumina și îndată becurile din bucătărie s-au aprins.

Ce s-a întîmplat? Cine era în bucătărie? Helen, Marion sau vreun hoț?

M-am întors, am înhățat halatul de casă, l-am aruncat pe mine și am ieșit din locuință, coborînd scara cît am putut de repede. Am alergat de-a curmezișul pajiștii pe iarba tunsă și

am ajuns la fereastra bucătăriei, abia răsuflînd, cu dinții încheștați și cu inima bătînd năvalnic.

Prevăzător, m-am uitat pe geamul fără perdele și ceea ce-am văzut înăuntru mi-a ridicat părul în cap.

Marion stătea lîngă refrigerator. Era într-o pijama de nailon bleu-pal și în picioarele goale. Dădea jos sticlele de whisky de pe capac. Urmărind-o, mi-am dat seama că fata trebuie să fi fost în bucătărie de mai mult timp, deoarece nu mai erau decît șase sticle de luat de pe capac pentru a fi complet liber.

Din locul unde stăteam pînă la ușa din dos ce dădea în coridorul scurt dinspre bucătărie erau vreo treisprezece metri. Am părăsit fereastra și am țîșnit spre ușă, am apăsat pe clanță și am împins, însă ușa era încuiată. Am pierdut trei minute prețioase încercînd să forțez ușa cu umărul, împingînd-o cu toată puterea. Dacă aș fi încercat să dau peste cap Empire State Building¹ aș fi avut tot atîta succes.

Nu fusesem niciodată într-o panică atît de mare ca acum: mă speriasem într-atît încît nu mai eram în stare să gîndesc. Pînă la urmă, trecîndu-mi prin minte că nu pot intra pe ușă, m-am întors, poticnindu-mă, la fereastră, cu intenția să bat în geam pentru a o opri să deschidă refrigeratorul, însă ajungînd iar la geam am văzut că era prea tîrziu. Dăduse jos ultima sticlă și chiar în timp ce mă uitam pe geam, cu sufletul la gură, cu inima bătînd în galop, am văzut cum ridicase capacul și se uita înăuntru.

Fiind cu spatele la mine, nu-i puteam zări fața. M-am așteptat să dea drumul capacului și să înceapă să țipe atît de tare încît să se ridice acoperișul, însă n-a făcut-o. Stătea absolut nemișcată, cu mîinile ținînd capacul în sus, cu capul acoperit de părul ei negru și lucios aplecat în față, privind în refrigerator.

Abia atunci a început să-mi funcționeze din nou creierul,

și am observat că nu era pus cîrligul la fereastră. Mi-am vîrît unghiile sub lemnul geamului și l-am ridicat. În timp ce făceam asta, Marion a lăsat încet capacul în jos. Apoi s-a întors și, pentru prima oară de cînd ajunsesem la fereastră, i-am putut zări fața. Era complet inexpressivă, iar ochii ei mari, albaștri priveau în gol, ca bulbii unui mort.

Mi-am dat seama, cutremurîndu-mă din cap pînă în picioare, că umbla în somn.

Apoi, tocmai cînd începusem să-mi revin din șoc, am intrat într-altul, căci uitîndu-mă spre ușa întredeschisă a bucătăriei am vazut-o pe Helen stînd în prag, cu frumoasa ei față albă încruntată, cu ochii verzi strălucind. În mîna avea un revolver automat de calibru 0,25 îndreptat spre Marion.

— Așteaptă, i-am șuierat în șoaptă. Nu te mișca.

S-a uitat la mine, apoi la Marion, care se apucase să pună metodic sticlele la loc pe capac.

Mi-am trecut piciorul peste pervazul ferestrei și m-am strecurat în bucătărie.

— E somnambulă, i-am zis. N-o trezi.

Helen lăsa în jos revolverul. Respiră încet și îndelung. Vedeam cum i se ridicau și se lăsau sîinii sub șalul ei de culoare sidefie.

Am înconjurat camera ajungînd la ea.

— S-a uitat înăuntru, a spus cu o voce scăzută.

— Doarme.

— Nu-mi pasă. Trebuie să ne descotorosim de ea.

— Vorbește încet. Nu trebuie s-o trezim.

Ne-am îndepărtat de ușă, urmărind-o pe Marion cum pune sticlele la loc. Operația îi ceru timp, dar pînă la urmă a aranjat și ultima sticlă. Le-a așezat exact cum le găsisese. Dacă n-aș fi vazut-o mutîndu-le, n-aș fi știut că au fost atinse.

Apoi s-a întors și a pornit încet spre ușă, a stins lumina, a aprins lanterna și a ieșit în coridor. Noi stăteam în întuneric și

ascultam. Am auzit-o urcînd scările și cîteva secunde mai tîrziu închizîndu-se încet o ușă. Am întins mîna și am aprins lumina.

— L-a văzut, mi-a zis Helen îndîrjită. Își va aminti. Trebuie s-o lichidăm!

În ochii ei verzi era o expresie plină de răutate, care m-a șocat.

— Umbla în somn. Nu-și va aminti. Nici nu l-a văzut. N-a făcut decît să deschidă capacul refrigeratorului, însă nu poate ști ce era în el.

— De unde știi? Ar fi mai sigur dacă ar avea un accident.

— Ești nebună? am înfruntat-o eu. E ultimul lucru ce se va întîmpla. Dacă survine vreo moarte aici înainte de a-l găsi ei pe Dester, ne-am dus pe copcă.

— Nu în felul cum am să aranjez eu. O voi sui pe acoperiș și-i voi da brînci. Oricînd vom putea afirma că era somnambulă.

Sîngele ei rece și tonul natural m-au înghețat.

— Am spus nu și așa rămîne. Sînt sigur că nu-și va aminti.

Mă studia cu o față ce părea cioplită în piatră.

— Vrei să trăiască fiindcă o iubești, spuse ea. Ei bine, nu voi admite să ne primejduim planul pentru că s-a întîmplat să te îndrăgostești de proasta asta mică. Am s-o lichidez!

Am întins brațele apucînd-o de umeri și împingînd-o la perete.

— Te previn: dacă te atingi de față, voi informa poliția unde ți-e bărbatul. Așa am să fac. Las-o în pace sau nu vei vedea niciodată banii!

Palidă, fulgerîndu-mă cu privirea, se smulse din strînsoarea mea.

— Foarte bine, dacă vrei să te porți ca un idiot, n-ai decît s-o faci. O să-ți pară însă rău!

S-a ferit de mine, a ieșit repede din bucătărie și a urcat

scările. O vreme m-am uitat după ea și după ce am auzit închizându-se ușa dormitorului ei, m-am dus sus în camera Marionei. Am ascultat la ușa, apoi neauzind nimic, am deschis-o încetîșor și m-am uitat înăuntru.

Lumina lunii cădea drept pe pat. Puteam s-o văd pe Marion culcată cu capul pe pernă. Am intrat fără zgomot în cameră și am stat la picioarele patului, uitîndu-mă la ea.

Dormea neliniștită, murmurînd și mișcînd capul înapoi și încolo. Deodată a deschis ochii și a ridicat capul. S-a uitat fix la mine, ținîndu-și răsufarea și dînd un țipăt ușor, sugrumat.

— E în regula, am spus repede. Eu sînt. S-a sculat în capul oaselor, trăgînd pledul pe ea, privindu-mă alarmată cu ochii ei albaștri.

— Am vrut să văd dacă te simți bine, am continuat. Ai umblat în somn.

— Am făcut eu asta? M-ai speriat, zise ea și se lăsă cu capul pe pernă. Am umblat în somn?

— Da. Am văzut lumină la bucătărie și m-am dus acolo. Ai ridicat toate sticlele de pe capacul refrigeratorului.

Vorbindu-i, o observam atent, însă pe fața ei se oglindea numai surprindere și consternare.

— Am visat despre refrigerator. Eram îngrijorată de apa dinăuntru. Ai spus că deoarece am oprit motorul...

Am inspirat, adînc și îndelung. Totul era în regulă. Nu l-a văzut, altfel n-ar fi putut vorbi așa.

— Copilă prostuță, n-ai de ce să te îngrijezi. Ți-am spus că nu se va dezgheța cel puțin patru ore. M-ai speriat. Am crezut că e un hoț.

— Îmi pare rău. N-am mai umblat în somn de luni de zile.

— Ei bine, să nu mai faci. N-am vrut să te sperii, însă doream să văd dacă ești bine. S-a uitat la mine cu ochii strălucitori și cu o ușoară roșeață în obraz.

— Sînt bine.

Am trecut într-o parte a patului. M-a privit zîmbindu-mi și mi-a întins mîna. I-am luat-o, apoi m-am aplecat și am sărutat-o. Mult timp buzele noastre au rămas împreunate, apoi m-am retras.

— Dormi, fetiço.

— Foarte bine. Noapte bună, Glyn.

Am ieșit din cameră și am tras ușa. În timp ce mergeam de-a lungul coridorului simțeam că sînt în al nouălea cer.

CAPITOLUL 9

N-a fost posibil s-o văd pe Marion singură nici vineri și nici sîmbătă. De asta a avut grijă Helen. A pus-o pe Marion să facă ordine și curat în camerele de musafiri, treabă care a reținut-o la etaj cea mai mare parte din cele două zile.

Vineri după-amiază Helen și cu mine am continuat să lucrăm la plan. Era destul de inteligentă să observe că mi-a pierit entuziasmul.

— Ce s-a întîmplat? m-a întrebat ea șezînd lungită pe fotoliul din camera mea. Începe să-ți fie frică sau încerci să afli dacă poți avea și banii și pe Marion?

Pusese punctul pe i.

— Nu e bună pentru tine, a urmat ea văzînd că nu spun nimic. Dacă te încapățînezi să faci pe nebunul, ai să regreti!

— Vrei să-ți vezi de treaba ta? m-am răstit la ea. Nu mi-e frică și am să duc totul pînă la capăt, așa că ține-ți gura.

Zîmbi batjocoritor și dădu din umeri.

Puteam să trecem la acțiune. Succesul depindea de felul cum vor cădea cărțile. Dacă nu dăm peste un polițist sau n-avem vreo pană de automobil sau nu întîlnim pe cineva cînd nu trebuie, e în regulă, însă negreșit trebuie să avem și puțin noroc.

— Cred că am acoperit toate punctele, am spus după ce parcursesem planul a treia oară. Nu uita, vei da declarații poliției după mine. Nu adăuga niciun detaliu. Rezumă-te la ce am stabilit. Nu-i lăsa să te scoată din fire.

S-a uitat fix la mine cu o privire rece și dură.

— Pe mine n-o să mă scoată din fire. Bagă de seamă să nu te scoată pe tine.

— O să am grijă.

S-a ridicat.

— În seara asta Marion are ceva de cusut pentru mine, zise ea mergînd spre ușă. Așa că n-o aștepta.

N-am discutat.

Într-un fel eram mulțumit să n-o văd pe Marion. Eram numai nervi și gîndul la ziua de duminică mă apăsă pe cuget ca o greutate de plumb. M-am gîndit că fata s-ar putea să-și dea seama că mă frămîntă ceva. Știam că după noaptea de duminică poliția va veni peste capul meu și va trebui să-i țin piept și lui Maddux. În momentul de față puteam trece prin fața unui polițist fără să-l văd, însă începînd de duminică un polițist va reprezenta mult mai mult decît o bucată de carne într-o uniformă albastră.

Am petrecut noaptea de vineri într-o sală de dans cu una din fetele din local. Dacă polițiștii vor cerceta cum îmi duceam viața, voiam ca ei să știe că sînt un bărbat obișnuit. Simbăta s-a scurs încet. Am văzut-o pe Marion doar cîteva secunde dar Helen era cu ea. Ne-am uitat unul la altul și am observat că fata mi-a aruncat o privire mai pătrunzătoare. Poate că începusem de pe acum să dau semne de încordare.

După-amiază am luat Buickul și, conducînd cu o viteză normală de 48 km pe oră, am luat-o pe șoseaua ce ducea la stația forestieră. Mi-a luat o oră și cinci minute ca să ajung acolo. Asta însemna că plecînd duminică noaptea la zece și jumătate, vom ajunge la stația forestieră pe la douăsprezece

fără douăzeci. La ora aceea circulația pe șosea trebuia să fie destul de liberă.

Noaptea n-am dormit prea mult. Mă întrebam dacă Helen stătea și ea întinsă pe întuneric, gândindu-se ca și mine. Mă îndoiam. Părea fără nervi.

În sfârșit am adormit și m-am sculat târziu, după ora prânzului.

Ieșind diin locuința mea ca să mă duc dincolo, în vilă, am întâlnit-o pe Marion venind pe aleea mașinilor.

Mi-am amintit ce mi-a spus Helen: că duminică o să-i dea liber jumătate de zi, cu obligația să se întoarcă pe la zece seara. Credeam că e plecată deja. Nu doream s-o văd decât după ce totul va fi terminat.

— Hello, am strigat-o oprindu-mă la umbra unui copac. Unde te duci?

— Să-mi văd o prietenă, îmi răspunse Marion uitându-se la mine.

Avea în priviri o expresie curioasă ca și când m-ar fi văzut pentru prima dată. Îmi veni greu să mă uit în ochii ei.

— Tu ce faci?

— Am treabă. Voi ieși mai târziu.

S-a uitat din nou la mine.

— Glyn, te îngrijorează ceva?

— O, nu. Ce m-ar putea îngrijora?

S-a apropiat de mine și mi-a pus mâna pe braț.

— Pari tulburat.

Am râs forțat.

— Asta-i starea mea obișnuită. Aș vrea să merg cu tine. Cum te simți după reprezentația ta de somnambulism?

— Perfect. Se opri, apoi continuă: Glyn, știu că n-ar trebui să-ți spun un asemenea lucru, dar ea te iubește, nu-i așa?

Întrebarea ei m-a surprins. Am privit-o lung.

— Ea? Care ea? Ce vrei să spui?

— Doamna Dester.

— Mă iubește? Cum de ți-a trecut prin cap așa ceva? Nici vorbă!

— Cred că da. Mă împiedică cu tot dinadinsul să te văd. În afară de asta, pot s-o spun după cum se uită la tine. Fără îndoială că te iubește.

— Te înșeli.

Mă tulburase cu adevărat. Dacă poliția îi va pune întrebări și Marion va dezvălui această mică informație vom da de bucluc.

— Nici gând să aibă nevoie de mine. Dacă n-ar fi insistat Dester ca eu să rămân, de mult mi-ar fi tras un picior în spate.

Marion dădu din umeri. N-am izbutit s-o conving. Apoi mi-a aruncat o altă săgeată neașteptată, fulgerătoare:

— Glyn, domnul Dester e într-adevăr în casă?

Pentru un moment nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Simțeam cum îmi fuge sângele din obraz. Mi se uscaseră gâtul.

— Desigur că e. Ce Dumnezeu să...?

— Ești sigur? Se uită scrutător la mine. Am impresia că nu e în casă. N-am auzit niciodată vreun zgomot în camera lui. E sinistru.

— E acolo, fără discuție. Îmi venea greu să-mi păstrez vocea calmă. Intru din când în când să văd ce face. O duce destul de prost. Doarme aproape tot timpul.

— Bun. Ea ezită, apoi continuă: Ei bine, Glyn, nu cred că voi mai sta mult timp aici. Nu-mi place. E o atmosferă neplăcută... Nu-mi place doamna Dester.

— Nici eu nu voi mai rămâne multă vreme. Sper că vei aștepta până plec și eu. Ai să-mi lipsești, Marion. I-am luat mâinile într-ale mele. Mai stau aici până primesc o moștenire pe care-o aștept. Știi ce mi-ar place să fac când voi căpăta banii?

— Ce ți-ar place să faci?

— Să plec cu tine la Roma.

Ea rîse.

— Chiar ai vrea? De ce?

— Bănuiesc că știi de ce. Te iubesc, fetițo!

Se uită scrutător la mine.

— Glyn, ești sigur că nu spui acest lucru fiecărei fete pe care o întâlnești.

— Sînt sigur. Ei bine, nu te mai rețin. Poate că nu voi obține banii, dar dacă da, ai putea să te gîndești la asta. Nu te-aș incomoda. Am putea sta chiar la hoteluri diferite. Nu te-aș împiedica să lucrezi. Numai că așa am putea petrece serile împreună. Și apoi, mai tîrziu, dacă ai simți că vrei, am putea, ei bine, am putea să ne căsătorim. I-am zîmbit. Mulți o fac.

Am observat că era surprinsă.

— Glyn, am impresia că ai sărit peste cal, dar voi reflecta.

Am strîns-o în brațe și am sărutat-o.

— Sînt nebun după tine, fetițo.

A rămas lipită de mine un moment, apoi s-a depărtat.

— Trebuie să plec. Și așa am întîrziat.

Am urmărit-o cu privirea cum mergea grăbită spre poartă, apoi m-am îndreptat încet spre vilă.

ERAM DESTUL DE ÎNGRIJORAT, DEȘI NU-I POVESTISEM

Helenei ceea ce îmi spusese Marion: că Dester n-ar fi în casă.

Dacă poliția o lua la întrebări și dacă ei bănuiau că Dester nu a fost în vilă, fata ar putea întări suspiciunile lor.

În după-amiaza aceea, ceva mai tîrziu, am făcut prima mișcare din plan.

Am condus Buickul la un parc de mașini, la două mile de bulevardul Hill Crest, și l-am lăsat acolo. I-am spus paznicului că nu voi lua mașina pînă noaptea tîrziu. Înapoi spre casă am mers cu autobuzul și tot restul după-amiezei și serii, Helen și

cu mine am studiat iar planul. Îl parcursesem de atâtea ori încît îl puteam recita și în somn, însă îmi dădeam seama ce important era să-l cunoaștem cuvînt cu cuvînt.

În jurul orei nouă și jumătate m-am dus în camera lui Dester și m-am încuiat înăuntru. Am luat valiza din dulap și am pus-o pe pat. Mi-am scos hainele și pantofii și le-am băgat în valiză. Apoi m-am îmbrăcat cu unul dintre costumele lui Dester, de culoare închisă, care-mi venea destul de bine și am încălțat o pereche de pantofi maro din piele de vițel. Am așezat pe pat pardesiul lui din păr de cămilă și o pălărie cu borul larg lăsat în față.

Am aprins o țigară și am început să mă plimb de colo-colo. Eram nervos și inima îmi bătea al dracului.

Tot încercam să mă gîndesc la Marion și să-mi imaginez că sîntem la Roma împreună. Dacă n-ar fi fost ea, mi-am zis, în acest ultim minut m-aș fi retras, însă nu mă amăgeam decît pe mine însumi.

Am auzit trăgînd Rollsul în fața vilei și m-am dus să mă uit pe fereastră.

Helen potrivise timpul la secundă. Cînd a coborît din mașină era zece și două minute. Purta o rochie de vară verde-pal, o pălărie albă și mănuși albe. Arăta încîntătoare deschizînd ușa automobilului. A suit treptele și a dispărut în casă.

După cîteva minute a intrat în cameră.

— Marion nu s-a întors încă?

Am rămas la geam, uitîndu-mă în jos pe aleea albă slab luminată.

— Nu încă.

Veni lîngă mine.

— Ei bine, asta e.

Vocea-i părea calmă, aproape indiferentă.

— Da.

— Ești nervos?

— Sunt destul de bine.

— E preferabil să fii.

M-am uitat la ea. Ochii ei verzi străluceau și fața-i era dură ca de piatră.

— Asta a fost ideea ta, a continuat ea. Nu mai ești atât de entuziasmat ca la început. Scoate-ți fata din cap!

— O să meargă cum trebuie, așa că taci din gură!

— E preferabil să fie în regulă.

M-am întors la fereastră. Am văzut-o pe Marion venind pe alee. Mergea repede, legănându-și poșeta și, ajungând sub lumina portalului, am putut să văd că zîmbea.

— Uite-o!

— În ordine. Cobor și vorbesc cu ea.

— N-o lăsa să treacă de ușa bucătăriei.

— Știu ce am de făcut!

Am așteptat cîteva secunde, apoi m-am strecurat afară din cameră și am rămas în capul scărilor, puțin în umbră.

Amîndouă erau în holul cel mare. Am auzit-o pe Helen spunînd:

— Îl duc pe domnul Dester la sanatoriu chiar acum.

Așteptam să se întoarcă domnul Nesh. A ieșit cu mașina de vreo oră să-și cumpere țigări. Poate că se va întoarce la timp. Nu-mi pot închipui ce-l reține, dar dacă nu se întoarce vrei să fii gata să mă ajuți? Domnul Dester e foarte zdruncinat. Va trebui poate să-l sprijinim pînă la mașină. Stînd în pragul bucătăriei, fără să te vadă, vei putea veni lîngă mine dacă voi avea nevoie de dumneata. Ai grijă să nu te zărească. E sensibil și nu dorește să fie ajutat.

Marion spuse:

— Da, desigur, doamnă Dester.

— Sper că va fi bine. Urc sus.

M-am întors în dormitor. Era zece și șaptesprezece

minute. Doream în clipa asta să fi lăsat o sticlă de whisky în cameră. Simțeam acut nevoia să beau ceva tare. Am auzit-o pe Helen urcând scările. A intrat în cameră, lăsând ușa deschisă.

— Poți să te descurci, Erle? a întrebat ea cu voce tare și distinctă. Lasă-mă să te ajut!

Pentru un moment m-am uitat prosteste la ea, nedîndu-mi seama că începuse să-și joace rolul plănuir de noi.

— Dă-i drumul, idiotule! șopti ea furioasă. Mi-am revenit.

— Pot să mă descurc, am mormăit cu o voce groasă și neclară.

— Mașina e la ușă, a continuat ea. Nu e nevoie să te agiți. Nu-i nimeni acasă în afară de mine.

Am mormăit din nou.

Helen răsturnă noptiera, care căzu pe covor cu un zgomot surd. Paharul cu apă și lampa de pat s-au spart, sporind zgomotul.

— Încetișor, dragule, spuse ea. Vezi ce-ai făcut?

Am mormăit iar. Ne-am uitat la ceasul de pe cămin.

— Da, a șoptit Helen.

Mi-am pus pardesiul din păr de cămilă și pălăria, trăgînd bine borul peste obraz. Mi-am ridicat gulerul pardesiului. Helen m-a privit critic, apoi a încuviințat din cap. Am mers la ușă. M-am oprit și iar am mormăit.

— Dar bine, Erle dacă sting luminile din hol ai putea să cazi, a spus ea ridicînd vocea.

— Mă bate la ochi, am zis printre dinți.

Ea s-a dus pînă la capul scării și a întors comutatorul. Lumina principală din hol s-a stins, rămînînd aprinse numai cele patru aplici de perete.

— Erle, dă-mi brațul.

Am pornit în jos pe scări. Umblam încet și greoi, tîrîndu-mi picioarele. Inima-mi bătea de parcă voia să-mi spargă

pieptul. Oare mă va recunoaște Marion? Mi-am încovoiat umerii și am îndoit puțin genunchii, încercînd să-mi ascund înălțimea. Am coborît pînă în vestibul.

Ușa de la intrarea principală era deschisă. Sub lumina portalului puteam să văd Rollsul. Helen îl parcase astfel încît lumina lămpii cădea numai în partea din spate a mașinii.

Am coborît încet treptele. Aproape că simțeam ochii Marionei care ne urmăreau.

— Deschid eu portiera, zise Helen.

Am pus mîna înmănușată pe caroserie ca și cînd m-aș fi sprijinit, în timp ce ea deschidea ușa. M-am suit în mașină și Helen a închis-o. Apoi a spus:

— Așteaptă să-ți aduc valiza. Va dura numai un minut.

Se întoarse și intră iar în casă. M-am aplecat și mi-am scos pantofii lui Dester, gata să-i încălț pe ai mei de îndată ce ea se va înapoia cu valiza. Am auzit-o vorbind cu Marion. Apoi a ieșit, a închis ușa de la intrare, alergînd pe trepte în jos. S-a urcat în mașină, mi-a împins valiza, a pornit motorul și a condus repede pe alee în jos. Pînă am ajuns la poartă îmi schimbasem pantofii și îmi scosesem pardesiul. Am coborît din Rolls, m-am dezbrăcat de hainele lui Dester punînd costumul meu, pe care mi-l dăduse Helen prin geamul mașinii. Am rezolvat totul repede.

— Am să mă întorc cît se poate de iute, i-am spus.

Ea a stins farurile.

— N-o lăsa să te țină de vorbă.

Era mai ușor de spus decît de făcut, dar trebuia să mă vadă Marion; era partea vitală a alibiului meu. Am alergat pe alee în sus și cînd am văzut luminile vilei, am încetinit pasul pînă la un mers normal, grăbit. Am intrat în vestibul și m-am oprit. Marion ieșea din holul cel mare.

— Te-ai întors? M-am prefăcut că sînt surprins. Am crezut că te vei înapoia tîrziu. Unde-i doamna Dester?

— Tocmai a plecat.

— A plecat? Cu Dester?

— Da.

— La dracu! Mi-a spus să fiu aici. Am avut o seară de iad. Am rămas în pană cu Buickul. Am încercat în tot acest timp să-l repar. Până la urmă m-am întors cu autobuzul. I-am promis doamnei Dester să fiu aici la timp ca să-i dau o mână de ajutor cu domnul Dester.

Mi-am dat seama că Marion se uita foarte atentă la mine. Avea o expresie cam perplexă.

— A mers totul bine la plecare? am continuat, trecînd înapoi în umbră, ca ea să numi poată vedea bine fața.

— Da. Chiar acum au plecat. N-ai văzut mașina?

— Probabil c-am venit imediat după ce porniseră. Mi-am scos tabachera și mi-am aprins o țigară. Ei bine, va trebui să chem sanatoriul și să le comunic că e pe drum. Doamna Dester nu i-a chemat, nu?

— N-am auzit-o.

— Uite ce-i, dacă vrei, du-te să te culci. Voi telefona de dincolo, din locuința mea.

— Doamna Dester a spus că nu se va întoarce înainte de unu. Glyn, nu vrei să stai puțin cu mine? Aș vrea să-ți vorbesc. Asta era tocmai ceea ce mă temusem că va spune.

— Nu în seara asta, fetițo. Mai am de reparat mașina, îndată ce vorbesc cu sanatoriul mă duc înapoi unde am lăsat-o.

— Aș putea să vin cu tine, Glyn. Nu vreau să rămîn singură aici.

Simțeam cum îmi curge sudoarea pe față.

— Mai bine nu. Doamnei nu i-ar place să nu găsească pe nimeni acasă. Rămîi aici, fetițo. N-are niciun rost să vii.

Am încercat să nu insist prea mult, dar se părea că am făcut-o, deoarece, o privire speriată apărui în ochii ei.

— Glyn! Ce este? De ce arăți așa? S-a întîmplat ceva?
Deruta care mă cuprindea m-a făcut mînios.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am tot încercat să repar afurisita aia de mașină, am spus, dîndu-mi seama că țipam la ea, fără să fiu în stare să-mi controlez vocea. Trebuie să mă întorc acolo și s-o repar. Ar fi trebuit să fiu aici cînd a plecat Dester și n-am fost și mai mă întrebi ce s-a întîmplat? Uite ce-i, du-te și te culcă! Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, vrei?

Ea s-a tras înapoi. Mi-am dat seama că violența mea o speriasse și o jignise.

— Da, desigur.

Se întoarse și sui repede scările și un minut mai tîrziu am auzit închizîndu-se ușa dormitorului ei.

Am înjurat.

Dacă în felul ăsta îmi voi juca rolul cînd voi avea de-a face cu poliția și cu Maddux, eram pierduți.

NICIUNUL DIN NOI N-A VORBIT PÎNĂ NU NE-AM ÎNDEPĂRTAT de vilă, apoi Helen m-a întrebat brusc:

— Ai avut necazuri cu fata?

Ședeam alături de ea, scufundat în locul meu, cu pălăria cu borul mare tras bine peste ochi și cu gulerul pardesiului din păr de cămilă ridicat. Eram încă tare zdruncinat și în timpul cursei grăbite în jos pe bulevardul Hill Crest mă gîndeam la Marion, întrebîndu-mă ce făcea și ce ar putea să creadă.

— A fost în ordine, am mințit eu. A trebuit s-o conving și am reușit.

Helen mă privi cu atenție.

— Am putea avea necazuri cu ea. De ce a trebuit să te protestezi în așa hal cu ea?

— Ține-ți gura! am mîrîit la ea. Am pus-o la punct; și nu

conduce atît de repede. Vrei să ne urmărească vreun agent de circulație?

Ea încetini.

— Glyn, ar putea să ne strice treaba. Va trebui să facem ceva cu ea.

— Îți spun că am pus-o la punct. Mă iubește. N-o să mă dea de gol.

— Nu mă gîndesc la tine, ci la mine. Pe mine nu mă iubește. Am impresia că ea nu crede că Erle a fost vreodată în camera aia.

Am simțit cum mă trece un fior rece, ca de pe lumea cealaltă.

— Ești nebună? Mi-ar fi spus-o, dacă ar fi crezut așa.

— Ți-a spus?

— Desigur că nu!

S-a uitat din nou la mine. La lumina tabloului de bord puteam vedea cum îi străluceau ochii.

— Sînt sigură că am făcut o greșeală luînd-o în casă.

— Trebuia s-o luăm. Și acum taci din gură, vrei? Am să mă gîndesc la o mulțime de lucruri.

Șoseaua era aproape goală. Din cînd în cînd depășeam cîte o cisternă mare sau un autocamion ce transporta portocale la San Francisco. N-am întîlnit decît cinci sau șase mașini particulare circulînd cu mare viteză și îndreptîndu-se spre Los Angeles. Helen spuse deodată:

— Văd în urma noastră un agent de circulație.

Asta m-a zdruncinat cu adevărat. Inima mi s-a oprit pentru o clipă și am simțit cum pe tot corpul mi se scurgea transpirația. M-am uitat repede peste umăr prin geamul din spate.

Avea dreptate.

La vreo 27 de metri în urma noastră puteam zări lumina

galbenă a unui far de motocicletă și conturul plat al unei căști de polițist.

— Mergi mai încet și lasă-l să treacă, am zis cu o voce răgușită.

Helen a lăsat mai încet, la vreo 50 km pe oră, însă polițistul micșoră și el viteza.

— Ce-o fi vrînd? am întrebat, încercînd să-mi stăpînesc panica, ce mă cuprindea.

— Probabil că patrulează.

Vocea ei părea tot atît de calmă ca a unui preot la un ceai.

— Va recunoaște mașina. E cazul să scăpăm de el, i-am spus. Cam la o milă de aici ieșim din șosea. Nu trebuie să vadă că facem asta. Oprește! Lasă-l să treacă înainte.

— Nu-i bine să oprim. S-ar putea să ne întrebe de ce ne-am oprit și să se uite atent la tine.

— Trebuie să scăpăm de el! Nu-ți dai seama că tocmai ăsta-i locul unde vom pretinde că am fost prinși într-o ambuscadă? Dacă mergem încă o jumătate de milă ne-am ars!

Helen se uită în retrovizor.

— Se apropie, zise ea și mai micșoră puțin viteza. Razele farului motocicletei se reflectau în retrovizorul lateral.

Polițistul mergea acum în rînd cu noi. Cînd a trecut prin dreptul nostru m-am adîncit și mai mult în scaunul meu.

— S-a uitat la tine, a murmurat Helen. Probabil cunoaște mașina.

Polițistul ne-a luat-o înainte. Deodată, de parcă și-ar fi adus aminte de o întîlnire, accelerează și licărirea luminii din spate dispăru în beznă.

— Își va aminti de noi, am spus și m-am uitat peste umăr înapoi la șoseaua dreaptă și goală. Aici e locul unde mașina bandiților ar urma să ne ajungă. Își va aminti că nu era circulație pe șosea.

— Atunci ce facem?

Vocea ei era aspră, sunînd ca și cînd începea să devină nervoasă.

— Trebuie să modificăm povestea. Va trebui să le spui că bandiții au ieșit cu mașina din drumul ce pornește de la stația forestieră și au blocat șoseaua, forțîndu-te să oprești. Asta va aranja situația.

— Da.

— Nu uita: au ieșit brusc cu mașina din drumul ascuns ce duce la stația forestieră și-ai trebuit să oprești ca să eviți o ciocnire. Ai înțeles?

— Da.

— Uite – aici e cotitura. Ia-o mai încet.

M-am uitat peste umăr. Nu se vedea niciun far în urma noastră. Pînă la urmă tot aveam puțin noroc.

— În ordine! Acum cotește.

Helen schimbă direcția Rollsului spre drumul nepietruit. M-am aplecat ca să sting farurile și să aprind stopurile.

După cinci minute am ajuns la poarta de sîrmă ghimpată. Ea a oprit mașina și eu am coborît, deschizîndu-i și făcîndu-i semn să treacă. Apoi am închis poarta și am mers alături de mașină, arătîndu-i drumul pînă la una din barăci. A oprit în fața barăcii, a stins stopurile și a coborît.

Acolo sus pe deal era întuneric și totul era la fel de liniștit ca într-un cimitir. Simțeam adierea brizei reci pe fața mea transpirată. Inima-mi bătea tare și mă simțeam ușor amețit.

Am scos din buzunar o mică lanternă electrică și m-am dus la ușa barăcii. Am împins-o, însă era încuiată.

— Așteaptă aici, i-am zis și am mers la prima fereastră, am spart geamul cu lanterna, am băgat mîna și am tras zăvorul. Am împins fereastra și am sărit într-o cameră mică, mobilată cu un birou, un scaun și un fișier! Am trecut mai departe într-un culoar, am ascultat o clipă, apoi am ajuns la ușa de la intrare. Mi-au trebuit numai cîteva minute ca să

deșurubez, să trag șuruburile broaștei și s-o scot, apoi am deschis ușa.

— Intră.

Helen mă urmă prin culoar pînă la ușa din fund. Am deschis ușa și razele lanternei mele au străpuns întunericul. Am putut vedea că era o cameră mare. În mijlocul ei se aflau o masă și patru sau cinci lăzi de lemn stivuite lîngă perete.

— E tocmai ce ne trebuie, i-am spus. Mai bine să nu aprindem luminile. S-ar putea zări de pe șosea.

Helen stătea lîngă mine, uitîndu-se prin cameră. Îi puteam auzi respirația ușoară și repede.

În jurul unei lăzi era o sfoară subțire. Mi-am scos briceagul, am tăiat sfoara și am împărțit-o în două. Am pus lanterna pe una din lăzi, întorcînd lumina spre Helen. Palidă și încordată, mă urmărea cu privirea, dar nu părea înfricoșată.

— O să fie în ordine. Personalul va veni aici devreme. Nu vei aștepta mai mult de șase ore pînă vei fi găsită. Cunoști povestea. Vei fi zdruncinată și isterică, așa că nu vor putea scoate prea mult de la tine. E sigur că vor chema poliția.

— Știu ce am pus la cale, spuse Helen scurt. Nu mi-e frică. Am așezat cele două bucăți de sfoară pe masă. Inima mi se zbătea în piept.

— Asta e. Acum nu mai putem da înapoi. Din clipa cînd te-au găsit, sîntem vîrîți pînă-n gît în afacerea asta. Mai vrei să continuăm?

S-a uitat la mine.

— Tu vrei să mergi mai departe?

Oare voiam? Am ezitat. M-am gîndit la tot bănetul ăla și la plecarea mea la Roma cu Marion.

— Da.

— Atunci nu pierde vremea.

Și-a încrucișat mîinile și le-a îndreptat spre mine. N-o prevenisem ce aveam de gînd să fac. Era o mică parte din plan

despre care ea nu știa nimic. Nu-mi venea s-o fac, dar știam că e necesar. Cadrul trebuia să arate convingător.

M-am dat puțin într-o parte, ca și când aș fi vrut să iau sforile de pe masă. Atunci mi-am strâns pumnul drept, m-am îndreptat și i-am dat un pumn în falcă.

Lumina era slabă și eram emoționat. În loc s-o lovesc unde intenționasem, am nimerit-o în pomete, exact sub ochiul drept. Căzu de parc-ar fi fost lovită de un satâr, dar n-o lăsasem în nesimțire, cum aveam intenția. Rostogolindu-se pe podeaua prăfuită țipă strangulat, subțire. Pălăria albă îi căzu de pe cap, rochia i se ridică deasupra genunchilor.

Simțeam cum îmi curge sudoarea pe spate și răsuflăm ca o locomotivă cu aburi.

— Diavole! a zbierat ea la mine.

Jos acolo pe podea era toată în lumina razelor lanternei. Când s-a ridicat în mâini și în genunchi, arătându-și dinții, într-un rînjat, părea tot atît de furioasă ca o pisică sălbatică.

Nu cred că am fost vreodată mai zdruncinat. Arăta de parcă voia să mă ucidă.

Am așteptat pînă s-a ridicat, apoi m-am apropiat, i-am dat jos mâinile cu o lovitură de stînga și cu dreapta i-am plasat un pumn într-o parte a obrazului, lovind-o cu toată puterea mea.

Capul i se lăsa brusc pe spate și s-a prăbușit, lovindu-se de piciorul mesei, care alunecă pînă la perete. Zăcea într-o parte, cu picioarele întinse, cu brațele deasupra capului.

Rămăsesem uitîndu-mă de sus la ea și gîfiam, inima bătîndu-mi atît de violent încît abia mai puteam respira. După asta m-am aplecat spre ea, am înșfăcat rochia vîrîndu-mi degetele sub decolteu și am sfîșiat-o pînă la talie. Am întors-o pe Helen cu fața în jos, i-am tras brațele la spate și am legat-o de încheieturile mîinilor. Tot timpul am purtat mănuși și deși mi-a fost greu să fac noduri, nu le-am scos. Am legat-o și de glezne și ducîndu-mă la poșeta ei am scos fularul

de mătase pe care îi spusese să-l ia și am legat-o strâns cu el peste gură.

Cu ochii închiși, cu mușchii feței moi, respira cu greutate. Arăta de ajuns de convingător. Deja se contura o urâtă vînătaie sub ochiul ei drept. Mai avea una și la maxilar. Rochia era mototolită și prăfuită. În cădere își rupsese la genunchi ciorapii de nailon. I-am scos unul din pantofi.

Asta a completat tabloul. Trebuia ca un polițist să fie al naibii de suspicios ca să-și închipuie că ea a pus la cale răpirea soțului ei. Arăta așa cum voiam eu să arate: o femeie maltrată de doi bandiți fioroși.

Am golit pe podea poșeta de tot ce avea în ea. Am găsit treizeci de dolari în bancnote mici și i-am băgat în buzunarul meu, lăsînd numai mărunțișul.

Timpul trecea. Nu-mi venea s-o las singură acolo în întuneric să-și revină, dar n-aveam încotro. Deși o lovise mai tare decît intenționasem, nu credeam că va rămîne în nesimțire mai mult de cîteva minute.

Am luat lanterna și am ieșit din cameră repede, închizînd ușa după mine. Am apucat-o pe culoar, am trîntit ușa de la intrare închizînd-o și am alergat la mașină. Am pus pardesiul din păr de cămilă și pălăria lui Dester în valiza unde mai erau pantofii și costumul lui. Am aruncat valiza în portbagaj și apoi am scos din buzunar o mustață din acelea ce se cumpără de la magazinele de noutăți și mi-am lipit-o deasupra buzelor. Mai aveam în buzunar o șapcă în carouri. Mi-am pus-o pe cap și am tras-o bine pe ochi. M-am privit în retrovizor, apoi m-am îndreptat spre șosea.

LA UNU ȘI DOUĂZECI AM INTRAT CU BUICKUL PE PORȚILE vilei lui Dester și l-am parcat în fața garajului. M-am uitat spre casă. Fereastra dormitorului Marionei era luminată. Am

coborât din mașină și m-am urcat în locuința mea. M-am spălat pe față și pe mâini și după aceea mi-am turnat o porție zdravănă de whisky. Mă simțeam destul de prost, tremuram și eram speriat, dar avusesem destul noroc. Întorcându-mă spre Hollywood am întâlnit numai vreo două mașini ce goneau cu viteză. Lăsasem Rollsul într-o stradă laterală, nu prea departe de locul unde parcasem Buickul și nu mă văzuse nimeni abandonându-l. Dusesem valiza la o stație de autobuze și o lăsasem la depozitul de bagaje de mînă. Tipul care mi-a dat recipisa era somnoros și abia s-a uitat la mine. A aruncat valiza pe un raft, alături de alte douăzeci, și pînă să se întoarcă eram deja la jumătatea drumului spre ieșire. Am rupt recipisa și am aruncat bucățelele de hîrtie.

Mergînd să iau Buickul am azvîrlit șapca cu pătrățele într-o ladă de gunoi, iar mustața într-un canal.

Paznicul parcului de automobile se dusese probabil acasă și locul de parcare era pustiu. În afară de Buick mai erau acolo încă trei mașini și nu m-a văzut nimeni plecînd.

După ce am băut, m-am simțit ceva mai bine și mult mai bine cînd am mai băut un pahar. M-am așezat într-un fotoliu și am așteptat.

Așteptînd, mă gîndeam la Helen, care zăcea în baracă, cu sforile rozîndu-i încheieturile mîinilor și gleznelor, cu fața durînd-o al naibii și m-am simțit extrem de prost. Poate că n-ar fi trebuit s-o lovesc. Aș fi putut numai s-o ciufulesc, în loc să dau cu pumnii în ea, așa cum am făcut. Știam însă că trebuie ca totul să fie convingător. Eram sigur că atunci cînd îi va trece, va fi de acord că am făcut ce trebuia și totuși eram îngrijorat.

Am stat acolo, tot gîndindu-mă, pînă la două și jumătate. Tocmai mă ridicam din fotoliu pentru a mă duce dincolo, în vilă, cînd a sunat telefonul.

Sunetul lui m-a făcut aproape să sar pînă-n tavan. Un timp

m-am holbat la telefon, cu inima zvîcnind. Pielea îmi devenise lipicioasă. Apoi m-am dus la aparat și am ridicat receptorul.

— Glyn?

Am recunoscut vocea Madonei.

— Da. Tocmai voiam să vin dincolo.

— Sînt îngrijorată. Doamna Dester nu s-a înapoiat.

— Știu. Am ațipit, apoi m-am trezit și am coborît să văd dacă Rollsul e în garaj. Vin dincolo.

Am pus jos receptorul, am tras încă o dușcă de whisky și apoi, părăsind locuința, m-am dus în vilă.

Am găsit-o pe Marion într-un halat de casă, așteptîndu-mă în holul cel mare.

— Crezi că s-a întîmplat un accident?

— Nu cred. Probabil că rămîne peste noapte la sanatoriu.

— Dar a spus că se va întoarce astă-noapte.

— Poate că s-a răzgîndit.

Marion umbla neliniștită prin cameră. Am încercat să par calm și m-am dus la bar să iau o țigară.

— Glyn, nu crezi că ar trebui să telefonezi la sanatoriu?

Poate s-a întîmplat ceva cu domnul Dester. Era cam distrus.

— Cum? L-ai văzut?

Inima-mi zvîcnea iar. Mi-am aprins țigara, ferindu-mă s-o privesc.

— Da, l-am văzut. Te rog, cheamă sanatoriul. Presimt că ceva nu-i în regulă.

— Bun.

Am format numărul. Mi-a răspuns supraveghetorul de noapte, care mi-a relatat că deși îl așteptau pe domnul Dester, nu apăruse. I-am mulțumit și am pus receptorul la loc.

— N-au ajuns? întrebă Marion, cu ochii speriați.

— Nu. Se pare că au avut o pană sau un accident.

— Ce ai de gînd să faci?

— E o chestiune complicată. Nu știu ce să fac. Oamenii

cred că Dester e la New York. Dacă iese la iveală că intră într-un sanatoriu, creditorii se vor pune în mișcare. Datorează mii de dolari.

— Dar trebuie să informăm poliția. Poate că ei știu ceva.

— Am fi auzit noi dacă știu.

— Poate că zac undeva în șosea. Trebuie să chemi poliția, Glyn.

— O să se găsească sigur vreun gazetar afurisit care să prindă de veste.

— Trebuie să-i chemi! Nu poți sta fără să faci nimic!

— În ordine! Într-adevăr, ceva nu e în regulă.

M-am dus la telefon, am format numărul direcției poliției și am așteptat pînă s-a făcut legătura! Aveam o senzație de frig, simțind că-mi vine greață de la stomac. Acum era acum. Nu mai exista cale de întoarcere. Din momentul în care poliția, intra în joc, vor merge pînă la capăt.

O voce aspră, sunînd ca și cînd ai fi azvîrlit un pumn de pietriș într-un zid de beton, îmi latră în ureche:

— Direcția poliției. Ce s-a întîmplat?

M-am gîndit că de-acum înainte voi auzi numai asemenea voci suspicioase, lătrătoare, care mă vor descoase și vor zbiera la mine. Din momentul ăsta eram în mijlocul vârtejului. Nu mai puteam da înapoi, nu mă mai puteam răzgîndi. Voi avea de înfruntat o ceată de polițiști, cu ochii lor duri, cu voci puternice, și în plus și pe Maddux.

Inspirînd lung și adînc, am început să vorbesc.

CAPITOLUL 10

Dester putea să fie un bețivan și un om terminat în cinematografie, dar am descoperit repede că mai era încă un personaj important în ochii poliției.

M-am așteptat ca sergentul de serviciu, când i-am spus că Dester și soția lui dispăruseră de câteva ore, să promită că va întreba pe la spitale, verificând detaliile accidentelor și să-mi comunice dacă află ceva, însă m-a lovit în plin spunându-mi că trimite imediat pe cineva la vilă.

— Ar fi mai bine să te îmbraci, i-am spus Marionei. Ne vin musafiri. N-au nicio știre despre vreun accident. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu ei.

Marion părăsi holul cel mare, arătând îngrijorată și puțin speriată. Am căutat în cartea de telefon numărul lui Edwin Burnett și l-am sunat acasă. S-a sculat după lungă vreme și i-am comunicat noutățile. Părea surprins de-a binelea.

— Spui că va veni poliția?

— Da. M-am gândit că poate doriți să fiți aici.

Însă el se eschiva. Era trecut de trei și am ghicit că nu voia să facă drumul la o oră atât de matinală.

— Nash, poți să te descurci, nu-i așa? Dă-mi un telefon la zece la birou și comunică-mi ce se întâmplă. Mi-a dat

numărul. Poate că au avut numai o pană. Dacă vin ziariștii, nu le spune nimic.

— Asta-i mai ușor de spus decît de făcut, domnule Burnett.

— Știu, dar trebuie să avem grijă să n-o punem pe doamna Dester într-o situație delicată.

Deodată am auzit sunetul slab al unei sirene ce se apropia. Sunetul m-a înghețat.

— Cred că aud acum poliția venind. Vă voi chema la zece, am spus și am închis. Am traversat holul și am deschis ușa de la intrare tocmai cînd trăgea la scară masina poliției.

Au coborît doi bărbați, amîndoi în civil. Au suit treptele și m-am dat la o parte ca să-i las să treacă.

Unul dintre ei era un bărbat scund și gras, cu păr roșcat și o puzderie de pistrui. Să fi avut vreo patruzeci și cinci de ani. Avea ochi albastru deschis ce păreau două picături de apă înghețată. Celălalt era mai înalt, mai tînăr și oacheș, cu o față ascuțită și cu ochi ageri, pătrunzători.

— Locotenentul Bromwich, se recomandă detectivul grăsun, lovindu-se în piept cu un deget gros. Sergentul Lewis, își îndreptă degetul în direcția bărbatului mai tînăr. Cine ești dumneata?

— Glyn Nash. Vocea-mi părea puțin răgușită. Sînt majordomul domnului Dester.

Bromwich își ridică ochii.

— Major – cine?

— Mă ocup de treburile domnului Dester. Îl duc cu mașina, îl ajut să se îmbrace, treburi de-astea.

Bromwich îmi aruncă o privire bănuitoare, apoi trecu pe lîngă mine intrînd în holul cel mare. Lewis rămase în vestibul. L-am urmat pe Bromwich, care se așezase într-un fotoliu, împingîndu-și pălăria gen pork-pie¹ spre ceafă și uitîndu-se atent prin cameră, cu o grimasă ușoară pe fața-i roșie.

— Deci așa trăiesc bogătașii, zise Bromwich vorbind parcă cu el însuși.

Trase din buzunar un carnet, îl răsfoi pînă dădu de o pagină albă, scoase un ciot de creion și apoi se uită fix la mine.

— S-auzim. La ce oră au plecat?

I-am spus; apoi am continuat să-i povestesc unde se duceau, cum s-a întîmplat că eu fusesem plecat, dar venisem imediat după ce părăsiseră casa, cum a trebuit să mă întorc la Buick să-l repar, cum m-am întors la vilă și am așteptat să se înapoieze doamna Dester. Am explicat că am ațipit și nu m-am trezit decît cînd mi-a telefonat Marion. Atunci, dîndu-mi seama ce oră e și că doamna Dester nu se întorsese și că domnul Dester nu ajunsese la sanatoriu, am telefonat la poliție.

Bromwich a stat și a ascultat, cu o față inexpresivă. N-a încercat să scrie nimic în carnet.

— Unde e fata? a întrebat cînd am terminat.

— Vreți să spuneți domnișoara Temple?

— De ea vorbesc.

— Va coborî într-un minut. Se îmbracă.

Și-a pus picioarele grase unul peste celălalt.

— Se presupune că individul ăsta Dester ar fi la New York, nu-i așa? Am citit undeva că e la televiziune sau cam așa ceva!

I-am dat explicațiile necesare. Am spus că nu știam de unde vine zvonul, însă Dester era tare bolnav și, după cîte știam nu va lucra la televiziune.

— E un bețivan, nu-i așa? întrebă Bromwich.

— Cam așa ar putea fi descris.

— Cum stă cu finanțele?

— E dator.

— Mulți bani?

Am ezitat.

— Hai, hai, îmi spuse Bromwich. Nu-i nevoie să faci pe discretul cu mine.

— În jurul a douăzeci de mii.

Bromwich se strîmbă.

— Bogătașii ăștia... Nu termină fraza, apoi continuă: Au luat ceva bagaje?

— Domnul Dester avea o valiză.

— Am văzut Rollsul ăla. Merită ceva bani.

— Așa-mi închipui.

— Doamna Dester a luat ceva cu ea?

Aproape eram să cad în plasă.

— Nu știu. Știu că domnul Dester a luat o valiză cu el pentru că i-am pregătit-o eu.

Tocmai atunci intră Marion.

Bromwich își răsuci capul lui ca o bilă și se uită atent la ea.

— Dînsa e domnișoara Temple, i-am zis. Locotenentul Bromwich, am continuat către Marion.

Bromwich îi făcu semn fetei să ia loc. Nu-și dădu osteneala să se scoale.

— A luat doamna Dester ceva bagaje cu ea? a întrebat-o.

Marion îl privi surprinsă.

— Nu. Domnul Dester avea o valiză, dar doamna Dester...

— În regulă, în regulă, răspunde numai la întrebări.

A pus-o să descrie exact ce s-a întîmplat, cînd a văzut-o plecînd de acasă pe Helen cu Dester. Părea puțin straniu să ascuți cum povestea ea plecarea.

— Doamna Dester părea să aibă necazuri cu el, spuse Marion. El a răsturnat ceva și s-a auzit cum s-a spart. Părea foarte nesigur. A cerut ca lumina din hol să fie stinsă pentru că-l jena la ochi. A coborît scările foarte încet, ținîndu-se de brațul ei.

— Cum era îmbrăcat? o întrebă Bromwich cu o voce plictisită, monotonă.

— O pălărie maro-închis, cu boruri mari, un pardesiu din păr de cămilă cu cordon, pantaloni gri-închis și pantofi maro de vițel, răspunse prompt Marion.

Bromwich ridică privirea.

— Sînteți sigură?

— Da.

— Aveți ochi foarte buni, nu-i așa?

— Eram curioasă. Nu-l văzusem pînă atunci. I-a trebuit ceva timp ca să traverseze holul.

— De cîtă vreme sînteți aici?

— Exact de o săptămînă.

— Și asta a fost prima dată cînd ați dat ochii cu el?

— Da.

Simțeam cum îmi transpiră mîinile. Va spune oare că nu credea că el fusese tot timpul în vilă?

— Așadar a rămas în camera lui o săptămînă?

— Domnul Dester stătea în pat, am intervenit eu. Se simțea foarte rău și dormea aproape tot timpul.

Bromwich își răsuci capul lui ca o bilă spre mine și mă privi fix.

— Cine era doctorul lui?

Am simțit o lovitură ușoară în inimă, dar am reușit să-mi păstrez o față inexpresivă. Un doctor era ceva ce Helen și cu mine îl trecusem cu vederea.

— A refuzat să aibă un doctor.

— Cine i-a sugerat că ar trebui să intre într-un sanatoriu?

— Doamna Dester, și el a acceptat bucuros.

Bromwich reveni la Marion.

— Așadar o săptămînă întreagă nu l-ai văzut pe Dester? Întîia oară l-ai văzut doar cînd a plecat la sanatoriu, așa-i?

— Da.

El medită un moment care mi s-a părut o oră, apoi întrebă cum fusese îmbrăcată doamna Dester. De data asta își notă.

— Avea ceva numerar în casă? m-a întrebat terminînd de scris.

— Nu mai mult de două sute de dolari.

— Știi cît are Dester în cont la bancă?

— Vreo trei sau patru mii.

— Doamna Dester posedă un cont personal?

— Nu știu.

Își scarpină falca, privind nehotărît în față. Se uită apoi la Marion și-i dădu drumul unei lovituri rapide ce m-a zdruncinat.

— Din cîte ai văzut, mi-ai putea spune dacă atunci cînd a coborît la mașină era chiar bolnav sau numai se prefăcea?

Marion rămase surprinsă.

— El... el era foarte slăbit. Părea că a zăcut timp mai îndelungat la pat și era cam nesigur pe picioare.

— M-da, însă asta-i ușor de trucat. Cum arăta la față?

— Nu i-am văzut față. Purta pălăria trasă pe ochi și gulerul ridicat.

Simțeam cum mi se prelingea sudoarea pe gît, însă n-am îndrăznit s-o șterg.

— Hei, Lewis... Bromwich strigă, ridicînd vocea.

Celălalt detectiv veni în ușă.

— Condu-l sus în camera lui Dester, îi spuse Bromwich lui Marion. Arată-i și camera doamnei Dester. Se uită la Lewis. Controlează să vezi ce îmbrăcăminte a luat, ce lucruri personale. Vreau să aflu dacă au șters-o.

Lewis încuviință din cap și o urmă pe Marion în sus pe scară.

Bromwich se întoarse spre mine.

— În ultimele opt ore nu s-a semnalat niciun accident, ceea ce exclude o tamponare. Dacă ar fi avut o pană de

mașină, pînă acum am fi auzit. Îmi face impresia că, neputînd să-și plătească datoriile, a șters-o din loc.

— Nu pot crede că-i în stare de așa ceva. Era tare bolnav. În afară de asta e foarte cunoscut. Nu putea să se ducă undeva și să rămînă multă vreme fără a fi recunoscut.

— Poate că l-a convins ea, zise Bromwich. Dacă n-au fugit, atunci de ce au dispărut? Ai vreo idee?

Nu intenționez să mă las prins într-o astfel de cursă.

— M-am gîndit că trebuie să fi avut un accident.

— Ei bine, n-au avut. Ai vreo altă idee?

— Nu, numai de nu i s-o fi făcut rău pe drum și s-au oprit într-un loc unde nu e telefon.

Mi-a aruncat o privire lungă, dezgustată, ridicîndu-și umerii lui grași. Am stat fără să vorbim cîteva minute, apoi i-am auzit pe Lewis și Marion coborînd. Bromwich s-a sculat greoi din fotoliu și a intrat în hol.

Lewis clătină din cap.

— Se pare că nu lipsește nimic. Acolo, sus e o groază de îmbrăcăminte și de bijuterii. Fără îndoială că n-au împachetat și n-au fugit.

Bromwich își scarpină nasul. Nu părea prea convins.

— Bun, în ordine. Voi cere tuturor patrușelor să-i caute, îmi spuse el. Dacă aud ceva, am să te chem; iar dacă auzi dumneata, mă chemi. În regulă?

Îndreptîndu-se spre ușă, se opri și se uită întîi la Marion și după aceea la mine.

— Dormi aici?

— Am locuința deasupra garajului.

Din nou o privi pe Marion, apoi dădu din umeri, își răsuci capul către Lewis și coborî scările spre mașină.

Nu trebuia să fiu cititor de gînduri ca să știu ce-i trecuse prin minte. Am procedat bine că m-am mutat înapoi în

locuința de deasupra garajului. Polițiștii ăștia caută totdeauna latura legăturilor sexuale.

N-AM DORMIT PEA MULT ÎN RESTUL NOPTII. NEVRÎND SĂ ascult teoriile Marionei, am sfătuit-o să se culce. M-am înapoiat la locuința mea, unde m-am trîntit pe pat și am moțăit. Pînă la urmă am căzut într-un somn ușor pe la șapte și m-am deșteptat tresărind cîteva minute după opt și jumătate. Am sărit din pat și m-am dus în baie să fac un duș. Eram surprins că încă nu auzisem de la Bromwich că Helen a fost găsită. Personalul stației forestiere începe munca devreme și Helen trebuia să fi fost găsită pînă acum.

Oare mă suspecta detectivul ăla gras? Verifica povestea Helenei înainte de a mă vedea?

Mă simțeam destul de nervos și îmbrăcîndu-mă, mîinile îmi cam tremurau. „Acum nu mai pot da înapoi”, mi-am zis. Am căutat să mă conving că un cîștig de trei sferturi de milion merita starea de tensiune și de așteptare. „În cîteva luni toate astea vor rămîne în urma mea și voi fi în drum spre Roma cu Marion.”

Deodată sună telefonul. „Asta e”, m-am gîndit și inima a început să-mi bată cu putere. Dar nu era decît Marion. Mă anunța că făcuse cafeaua și mă întreba dacă vreau să beau și eu.

— Vin imediat, am spus și am închis.

Pînă am ajuns dincolo, în vilă, trecuse de nouă. Nu aveam poftă de cafeaua pregătită de Marion, însă am băut-o.

— N-ai face mai bine să chemi poliția, să afli dacă au ceva știri? m-a întrebat Marion după un timp.

Mi se părea că am discutat la infinit ce-a putut să se întîmple cu Dester, fără să ajungem la vreun rezultat și totuși era numai zece fără douăzeci. Mă tot întrebam de ce nu-mi

telefonează să-mi aducă la cunoștință că Helen a fost găsită. Abia puteam să stau locului. Oare n-au rezistat nervii Helenei și s-a dat de gol, demascându-mă deci și pe mine?

— Da. Presupun că ar fi mai bine. Am promis să-l chem pe domnul Burnett la zece.

M-am dus la telefon, am căpătat legătura cu direcția poliției și am întrebat de locotenentul Bromwich. Mi s-a spus că e plecat cu sergentul Lewis.

— Și nu s-ar găsi cineva care să-mi poată relata dacă e vreo știre despre domnul și doamna Dester?

Sergentul care răspunsese la telefon mi-a comunicat că nu au nicio noutate. Locotenentul Bromwich va lua legătura cu mine când se va înapoia.

Poate că erau încă la stația forestieră, m-am gândit punând receptorul jos. Reflectînd la toate acestea, am ajuns la concluzia că Helen trebuie să fi fost găsită pe la orele opt. Știrea o fi fost adusă la cunoștința poliției cu o oarecare întârziere. Desigur, Bromwich și Lewis s-au dus acolo. Au ajuns probabil pe la nouă și jumătate. Au ascultat povestea Helenei. Or fi vrut s-o verifice. Nu mă puteam aștepta să aud ceva înainte de unsprezece.

— Nimeni nu știe nimic, i-am spus Marionei. Bromwich e plecat. Va telefona când se va întoarce.

— Crezi că au fost răpiți? întrebă Marion deodată. E posibil, nu-i așa?

Asta m-a descumpănit. Voiam ca poliția să afle de răpire de la Helen și nu de la altcineva. Apoi mi-am amintit că ei probabil ascultă în momentul de față chiar povestea Helenei și m-am liniștit.

— S-ar putea, dar nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. E treaba poliției. Acum ascultă, nu vrei să-ți vezi de treabă ca și când doamna Dester ar fi încă aici? Trebuie să-l sun pe Burnett.

— Glyn, nu vreau să rămîn aici, zise Marion. E o atmosferă care mă îngrozește. Nu vreau să rămîn singură aici.

— Înțeleg foarte bine, dar nu poți pleca încă. Poliția va voi să stea din nou de vorbă cu tine. Doamna Dester s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău. Nu vrei să aștepți pînă vor fi găsiți? Să-ți spun ce vom face. Eu mă mut în camera ta și tu într-a mea. Nu-i așa că n-ai nimic împotriva să stai singură în locuința de deasupra garajului?

— Prefer așa.

— În ordine! Ei bine, împachetează-ți lucrurile și eu le voi căra dincolo. Poți să-mi ajuți să mut boarfele mele. În timp ce-l chem pe Burnett tu te și apuci de treabă.

Voiam să scap de Marion din holul cel mare. Mă obosea să vorbesc cu ea avînd atîtea pe cap. După ce a plecat, l-am chemat pe Burnett și i-am comunicat că n-am noutăți. Mi-a spus că va lua legătura cu șeful poliției, cu care e prieten și va pune totul în mișcare.

— A venit pînă acum presa?

— Nu încă.

— Dacă vin, trimite-i la mine, am eu grijă de ei.

Cuvintele lui mi-au luat o piatră de pe inimă. Am răspuns că așa voi face și am închis telefonul.

Ducîndu-mă spre scări pentru a o preveni pe Marion să nu vorbească cu ziaristii care s-ar putea să vină, am auzit cum s-a oprit o mașină și m-am îndreptat spre ușa de la intrare.

Bromwich și Lewis coborau.

Am simțit cum mi s-a uscat gura. De ce n-au adus-o pe Helen? Au arestat-o? M-am străduit să-mi păstrez fața inexpresivă; m-am forțat să rămîn pe loc și să nu mă las dus de impulsul de a mă răsuși și de a fugi din casă.

Au urcat treptele. Bromwich arăta obosit, ca și cînd n-ar fi dormit toată noaptea. Dădu din cap spre mine, apoi intră în holul cel mare și se așează. Lewis rămase afară în vestibul.

— Încurcătura dracului, zise Bromwich, întinzându-și picioarele lui scurte și groase, uitându-se la mine. Țștia doi joacă un fel de comedie, dar afurisit să fiu dacă știu despre ce e vorba.

— Ce înțelegeti prin asta? l-am întrebat și vocea îmi suna cam straniu.

— Am găsit Rollsul. A fost abandonat în West 9th Street. Au luat și valiza. Nu-i nici urmă de ei.

Nu-i nici urmă de ei!

Asta însemna că personalul stației forestiere n-a raportat gășirea Helenei. Am traversat la bar ca să iau cutia cu țigări, nevoind să-mi fie văzută fața. Oare era posibil ca baraca în care am lăsat-o pe Helen să nu fie des folosită? Mai zăcea încă pe podea, legată de mâini și de picioare, așteptînd s-o găsească cineva? La gîndul ăsta am simțit cum începe să-mi curgă transpirația pe obraz. Nu era de crezut. În baracă erau birouri. Nu avea decît să bată cu picioarele în podea ca să atragă atenția. Și-a pierdut curajul și l-a rugat pe cel care a găsit-o să nu cheme poliția? Așa fiind situația, atunci unde era ea?

— Au fost văzuți de un polițist federal în jurul orei zece jumătate – continuă Bromwich – pe Highway 101, îndreptîndu-se spre sanatoriu. Polițistul a depășit mașina, care mergea încet. A văzut-o pe doamna Dester la volan și pe Dester alături. Pentru un motiv oarecare, ei trebuie să fi întors mașina și să se fi înapoiat la Hollywood, unde au abandonat-o și apoi au șters-o. Impresia mea e că fug de creditori.

M-am auzit spunînd:

— Dar Dester era un om bolnav. N-ar fi putut umbla mult, s-ar fi observat dacă ar fi luat un autobuz sau un tren.

— Verificăm acum la stațiile de autobuze și trenuri, îmi spuse Bromwich. Scoase o țigară și o aprinse. Mă întreb

cît de bolnav era individul ăsta. L-ai vizitat cît a stat în pat?

— Da. Vreau să zic că m-am uitat în cameră din cînd în cînd. De obicei dormea.

Bromwich se uită atent la mine, se încruntă și-și schimbă poziția în fotoliu.

— Ei bine, putea să se prefacă mai bolnav decît era în realitate dacă plănuia s-o șteargă.

— Domnișoara Temple tocmai a sugerat că poate au fost răpiți, am spus eu.

Știam că e periculos să ridic o asemenea problemă. Mai prudent ar fi fost să aștept pînă o găseau pe Helen, dar trebuia pus capăt la toată această vorbărie despre fuga lui Dester de creditorii lui. Bromwich își miji ochii.

— Răpiți? Ce-a făcut-o să se gîndească la asta?

— Ei bine, au dispărut amîndoi...

— N-a apărut nicio notă de răscumpărare.

Mi-am dat seama că nu-i surîdea ideea. Se ridică în picioare și începu să umble de colo-colo.

— Edwin Burnett, avocatul domnului Dester, vorbește cu șeful poliției, am zis. Va cere să se acționeze.

Bromwich se opri brusc, ca și cînd s-ar fi lovit de un zid de cărămidă.

— Vorbește cu șeful?

— Da. Se pare că e un prieten de-al lui.

— Sfinte Sisoe! Vasăzică va fi unul din cazurile acelea! Ascultă, spune-i fetei să nu deschidă gura despre răpire. Dacă presa ar afla de ideea asta... Se opri, trosnindu-și degetele. Mare noroc că Burnett e prieten cu șeful! O să mă gonească pînă în pînzele albe, parcă văd. Iar începu să meargă în sus și în jos. Apoi se opri pentru a mă privi. Dester are rude sau prieteni pe care i-ar putea vizita?

— Nu are rude. Nu știu nimic despre prietenii lui.

— Ar putea să fie așa ceva, mai știi? S-ar putea să se fi răzgîndit să intre în sanatoriu... Se opri apoi brusc și trase o înjurătură în surdină. Nu! E mașina. De ce dracu și-a abandonat mașina? Aș face mai bine să raportez șefului înainte ca el să țipe după mine.

Ieși din holul cel mare făcîndu-i un semn cu capul lui Lewis cînd trecu prin dreptul lui. Se grăbiră să coboare la mașină și plecară.

M-am dus la bar și mi-am turnat un whisky scoțian. Unde era Helen! Ce i s-a întîmplat? Întregul nostru plan depindea de ea. Mă gîndeam la Dester, care zăcea în refrigerator. Dacă Helen nu apărea curînd, va trebui să-l scot de unul singur. Mi se făcea rău numai gîndindu-mă.

Tocmai îmi terminasem băutura și-mi pregăteam alta cînd sosiră doi gazetari. Am scăpat de ei cu mare greutate. Nu păreau interesați să vorbească cu Burnett. Voiau informații direct de la mine, dar nu i-am lăsat să intre în vilă, spunîndu-le că aveam instrucțiuni să îndrept la Burnett pe oricine dorea o informație. Pînă la urmă au plecat. Nu trecuseră nici zece minute și alți patru și-au făcut apariția, însoțiți și de fotoreporteri. Luptîndu-mă, m-am debarasat și de ei, nu înainte însă ca fotoreporterul să mă prindă în aparat.

Trecuse de douăsprezece și încă n-aveam nicio știre despre Helen. Ajunsesem într-o stare că-mi venea să mă cațăr pe pereți. Marion coborî să mă roage să-i duc valizele dincolo în locuința de deasupra garajului și a trebuit să-mi încordez voința ca să fiu politicos cu ea.

Ea se oferî să-mi prepare dejunul, dar i-am spus că trebuie să mă duc în oraș. Am luat Buickul și m-am îndreptat spre Highway 101, însă n-am ajuns departe. Mi-am dat seama că dacă aș fi văzut, m-aș fi dat de gol. Trebuia să las ca poliția s-o găsească pe Helen. Nu îndrăzneam s-o caut eu. Am mers cu

mașina la biroul lui Burnett în speranța că voi afla ceva vești de la el, dar mi s-a spus că e la tribunal.

M-am reîntors la vilă. De la Helen nu era nicio veste; puteau să existe trei explicații pentru tăcerea ei: se afla în mâinile poliției, care aștepta ca ea sau eu să facem o mișcare greșită; nu a fost încă găsită; ori și-a pierdut cumpătul, s-a dezlegat și a fugit, lăsându-mă pe mine să mă descurc cum pot.

Am decis că trebuie să mă duc pînă la stația forestieră după căderea întinericului. Trebuia să aflu dacă mai era acolo.

ZIARELE DE SEARĂ PUBLICAU POVEȘTEA DISPARIȚIEI LUI Dester sub un titlu cu litere mari.

Pe prima pagină a ziarului „Hollywood Monitor” era o fotografie a mea, luată în timp ce vorbeam cu reporterii. Textul de sub ea spunea: *Glyn Nash, secretarul lui Erle Dester, oprește pe reporteri în încercarea lor de a afla adevărul în legătură cu dispariția lui Dester.*

Nu se menționa nimic despre datoriile lui Dester. Șeful poliției spunea, într-un interviu dat presei, că se pare că Dester ar fi fost răpit, deși nu s-a primit încă nicio cerere de bani pentru răscumpărarea lui. Mai spunea că organizează cercetări intense pentru găsirea perechii dispărute.

Și totuși, cu toată publicitatea asta, nu aveam nicio știre despre Helen.

Pe la șapte telefonă Burnett.

— Nash, mîine dimineată pe la orele unsprezece venim la vilă. Se pare că au fost răpiți și vrem să vorbim cu dumneata și cu domnișoara Temple. O să arunc o privire printre hîrțiile lui Dester. Ai putea să pregătești totul pentru mine? Dacă ai o listă cu ceea ce datorează...

I-am spus că voi avea totul pregătit pentru el.

— Deci, nu-i nicio știre?

— Nimic. E extraordinar. Nash, stai pe lângă telefon. Poate va suna cineva pentru răscumpărare. Anunță poliția și dă-mi și mie de veste dacă sună.

Am spus că așa voi face și am pus jos receptorul. Însă știam că nu voi primi niciun telefon în acest sens. Eram nevoit să mă duc la stația forestieră, dar mai întâi trebuia să scap de Marion.

Am stat amîndoi în hol pînă după zece, ascultînd radioul și vorbind din cînd în cînd. Cum m-am putut stăpîni n-am să știu niciodată, dar la zece și jumătate i-am sugerat să meargă să se culce.

— Am terminat țigările, i-am zis. Iau mașina și mă duc să-mi cumpăr un pachet la capătul șoselei. N-o să lipsesc mult.

— Nash, n-aș vrea să-ți fiu o belea pe cap, dar mi-e groază să rămîn singură aici. Ce mă fac dacă telefonează bandiții?

— În ordine, atunci nu mă duc. Am destule țigări ca să-mi ajungă pînă mîine dimineată. Te voi conduce pînă la locuința garajului. După aceea mă culc și eu. Sînt grozav de dărîmat, azi-noapte nici n-am ațipit. Cred că și tu ai nevoie de puțin somn.

Ne-am dus dincolo, la locuința de deasupra garajului.

— Glyn, am să plec mîine, mi-a spus Marion intrînd în locuință. Nu mai pot sta. O să găsesc undeva o cameră și un serviciu.

— Burnett va veni mîine dimineată. Vom discuta cu el. Nici eu nu vreau să mai rămîn. Pentru o noapte e bine aici. Nu mă lăsa singur, Marion.

Îmi zîmbi.

— Nu, dar urăsc locul ăsta. E o atmosferă atît de groaznică...

— Lasă, vom discuta mîine...

Am sărutat-o și am coborît scările. Am trecut prin garaj și

am ieșit pe alee. Din fericire, nu garasem Buickul. Drumul de la garaj spre poartă cobora în pantă mare. Am deschis portiera, m-am strecurat la volan și am dat drumul frânei de mână. Mașina aluneca în josul drumului spre poartă și când am socotit că Marion nu mai are cum să audă motorul l-am pus în funcțiune.

Îmi dădusem seama că fac un lucru periculos. Puteam să intru direct într-o capcană. Dacă Helen fusese arestată, era posibil ca poliția să mă pîndească la stația forestieră. Prinzîndu-mă acolo, nu mai aveau nevoie de nici o altă probă ca să facă legătura între Helen și mine. Dar trebuia să risc.

Dar dacă ea a șters-o? m-am întrebat. Ce voi face? S-o șterg și eu? Singura alternativă ar fi să dezvălui poliției întreaga poveste, să-i arăt unde e domnul Dester, și să pun în sarcina Helenei cît puteam din vină.

Am renunțat imediat la idee. Asta va trebui să fie cea din urmă alternativă. În acele clipe doream să nu fi fost atît de al dracului de deștept și să nu fi conceput niciodată planul ăsta nebunesc. M-am blestemat singur că am venit cu Dester la el acasă în noaptea aceea cînd ne-am întîlnit prima dată.

Conducînd mașina de-a lungul șoselei Highway 101 stăteam cu ochii în patru să văd vreun polițist federal, dar n-am zărit niciunul.

Cînd am ajuns la vreo patru sute de metri de drumul nepietruit ce ducea la stația forestieră am încetinit. Înainte de mea era un loc de staționare. Am parcat mașina acolo, am stins luminile și am oprit motorul. Nu intenționez să duc Buickul pe drumul acela nepietruit, asta în cazul în care poliția m-ar fi așteptat. Am să mă furișez pînă acolo sus fără să mă simtă. Cu puțin noroc aș putea să observ dacă erau acolo și să mă ascund înainte ca ei să mă vadă.

După șase sau șapte minute am ajuns la intersecția drumului. Pe cer erau numai stele și nu mi-a fost ușor să văd

pe unde călcam. Mă mișcăm cît puteam de încet, fără să mă grăbesc. Am ținut mijlocul drumului, cu ochii și urechile la pîndă.

Mi-a trebuit poate un sfert de oră ca să ajung la poarta de sîrmă ghimpată. Abia deslușeam în semiîntuneric contururile porții. Era deschisa, așa cum o lăsasem noaptea trecută plecînd de acolo cu mașina.

Nu m-am mișcat, ci m-am uitat îndelung la poartă. Însemna oare asta ceva? Însemna oare că n-a fost nimeni pe aici de noaptea trecută și pînă acum? Sau poate că era doar o manevră iscusită a poliției ca să mă invite să intru în cursa lor?

Inima îmi bătea violent în timp ce stăteam ascultînd și mă holbam peste poartă la contururile nedeslușite ale celor trei barăci. Nu era niciun semn de viață, nu se zărea nicio lumină și singurul sunet ce-l puteam auzi era bătaia inimii mele.

Am înaintat cu băgare de seamă și în sfîrșit am ajuns la baraca unde o lăsasem pe Helen. M-am oprit în fața ușii ascultînd și apoi, foarte ușurel, am pus mîna pe clanță și am împins ușa. S-a mișcat și s-a deschis.

De ce n-au reparat broasca? Era întocmai cum o lăsasem eu. Însemna oare asta că nimeni n-a venit la baracă sau era doar o manevră iscusită a poliției, care mă aștepta undeva în întunericul de dincolo?

Trebuia să văd ce e. Nu mai puteam s-o iau la fugă, deși doream s-o fac. Mi-am scos lanterna și-am apăsat întrerupătorul. Raza strălucitoare luminează coridorul. În ambele părți ale culoarului ușile erau închise. Am înaintat fără zgomot, și ascultînd, cu inima zvîcnindu-mi cu putere. Încetișor, m-am tîrît de-a lungul culoarului spre ușa ce ducea la camera unde o lăsasem pe Helen. Ușa era întredeschisă.

Nu-mi puteam aminti dacă o lăsasem așa sau o închisesem. Oare poliția era înăuntru și mă aștepta? Îmi

lipsea curajul de a împinge și de a deschide larg ușa. Am stat privind-o îndelung și luminînd cu lanterna panourile ei.

Cu o șoaptă șuierată am întrebat:

— E cineva aici?

Tăcerea din cameră am simțit-o ca pe ceva concret: mai rău chiar decît sunetul unei voci.

Am mai făcut încă un pas, am întins o mînă tremurătoare și am atins panoul ușii, care se deschise larg, cu un scîrțîit ușor, ce-mi calcă pe nervi.

Am îndreptat lumina lanternei înăuntrul camerei, de-a lungul podelei, spre locul unde o lăsasem pe Helen.

Raza cuprinse verdele-pal al fustei și picioarele ei lungi și subțiri în ciorapii rupți de nailon.

Am rămas pe loc holbîndu-mă la ea și nu-mi venea să-mi cred ochilor. Puteam să văd sfoara încă înfășurată în jurul gleznelor. Am înaintat, înfricoșat și tremurînd. Lanterna se mișcă peste corp pînă la fața ei. Fularul de mătase era strîns legat în jurul gurii. Ochii îi erau întredeschiși și priveau goi în raza luminii.

Stătea chircită și arăta aidoma unei păpuși. Coloritul cenușiu, oribil, ca de ceară, al pielii mi-a spus că era moartă.

CAPITOLUL II

N-am să știu niciodată cât timp am stat uitându-mă la ea. Numai când am auzit o mașină venind în sus pe drumul nepietruit și am văzut în geam reflectându-se lumina farurilor am sărit ca ars. M-am apropiat clătinându-mă de fereastră și m-am uitat afară.

Mașina intra pe poartă. Lumina roșie de pe capotă mi-a spus că e o mașină a poliției.

Timp de trei sau patru minute am rămas înlemnit, holbându-mă pe fereastră la mașina ce se apropia și când, în sfârșit, mi-a pătruns în mintea mea paralizată gândul că peste un minut vor fi înăuntru și deci mă vor prinde asupra faptului; era prea târziu să mai pot fugi pe ușa de intrare.

Am încercat agitat să ridic geamul, însă era blocat și eforturile mele n-au folosit la nimic. Am auzit cum se deschide ușa de la intrare. Eram prins în cursă în camera asta. Peste câteva secunde vor intra și mă vor găsi.

M-am uitat zăpăcit în jur, căutînd o ascunzătoare. Chiar lângă mine erau patru lăzi mari de lemn. Lăsîndu-mă pe brînci, am îndepărtat puțin de perete una din lăzi. Aveam noroc. Era goală și fără capac. Am întors-o în partea cealaltă, cu deschizătura spre perete și m-am strecurat în ea. Aveam

loc să stau numai pe vine. Nu era o ascunzătoare prea grozavă, însă puteam avea șansa ca ei să nu se aștepte să fie cineva ascuns acolo și să nu percheziționeze camera.

Am auzit o voce de bărbat spunînd:

— Jackson, rămîi la mașină, haideți să aruncăm o privire prin baraca asta.

Recunoscînd vocea lui Bromwich inima mi s-a făcut cît un purice.

L-am auzit pătrunzînd în culoar, întorcînd clanța unei uși și intrînd în biroul unde nimerisem și eu prima oară cînd venisem aici. Vocea lui Lewis spuse ascuțit:

— Uite... geamul e spart.

— Nu înseamnă nimic, răspunse tăios Bromwich. Clădirea a fost scoasă în vînzare de vreo lună, veștile circulă. Probabil că vreun vagabond a pătruns înăuntru să vadă ce poate șterpeli.

— A fost cineva aici noaptea trecută, zise Lewis. De pe șosea s-a văzut lumina farurilor unei mașini. Poate că i-au adus aici după ce au pus mîna pe ei, domnule locotenent. Se îndreptau încoace cînd Mac Tavish a trecut pe lîngă ei. Bromwich mîrîi:

— Nu-i nimic aici înăuntru.

I-am auzit ieșind și traversînd culoarul spre camera din dreapta. Mă simțeam ca suspendat într-un gol de gheață infricoșător. Dacă mă găseau aici, vor crede că am omorît-o și mă vor trimite la camera de gazare.

— Cred că ne pierdem timpul degeaba, spuse Bromwich din camera cealaltă. Părerea mea e că au șters-o. Abandonarea mașinii s-ar putea să fi fost ideea lui, pentru a scăpa de urmărire. În timp ce noi ne pierdem vremea, probabil, că el e pe un vapor în drum spre Europa.

— Șeful nu e de aceeași părere, mormăi Lewis.

— Șeful caută complicații, bombăni acru Bromwich, însă

nu e nevoie să alerge pînă-și rupe pingelele cum o fac eu. Și eu aș crede că a fost o răpire dacă tot ce aș avea de făcut ar fi să stau la birou și să dau ordine aiurea.

— N-ar strica să cercetăm și camera asta, ultima, continuă Lewis.

Mi-am ținut respirația auzind că se deschide ușa. Raza unei lantene puternice pluti prin cameră. Am închis ochii lipindu-mă de peretele lăzii.

— Sfinte Sisoe! exclamă Bromwich.

L-am auzit intrînd în cameră.

— E nevasta lui Dester, vorbi Lewis cu voce sugrumată. Semnalmentele se potrivesc. E moartă?

— E moartă de cel puțin treizeci de ore, răspunse Bromwich. Sfinții și dumnezeii mășii! Asta o să ne pună pe foc.

— Așadar au fost răpiți, spuse Lewis. Crezi că trupul lui Dester e pe undeva prin jur?

— De unde dracu să știu eu?! se răsti Bromwich. Trebuie să-i aduc pe băieți aici. Să vedem dacă telefonul din camera de alături funcționează. Tu rămii pe loc.

L-am auzit cum alerga pe culoar în timp ce Lewis își aprinse o țigară și începu să dea tîrcoale prin cameră. Se opri lîngă lăzile de lemn și dădu cu piciorul într-una, de încercare. Am rămas nemișcat, cu inima zvîcnind, ținîndu-mi respirația.

Îl auzeam pe Bromwich zbierînd în telefon. Nu distingeam ce spune. Cam într-o oră, sau chiar și mai puțin, întreaga stație forestieră va fi împînzită de polițiști. Dacă era vorba s-o șterg, trebuia s-o fac înainte de sosirea lor.

Se vede că Lewis a încercat comutatorul, fiindcă biroul a fost inundat deodată de lumină.

— Bun, cel puțin curentul n-a fost întrerupt, domnule locotenent, strigă el.

Cîteva minute mai tîrziu Bromwich se înapoie în cameră.

— Sînt pe drum. Spune-i lui Jackson să arunce o privire în celelalte două barăci. Dester poate să fie într-una din ele.

Lewis plecă. Îl auzeam pe Bromwich mișcîndu-se prin cameră. Fredona în surdină. Nu puteam să văd ce face, dar de cîte ori se apropia de lăzi îmi țineam răsuflarea.

— Cercetează și acolo, zise Lewis întorcîndu-se în cameră.

L-am auzit ducîndu-se spre locul unde zăcea Helen.

— A fost maltratată nu glumă. Crezi că s-a sufocat din cauza călușului?

— Habar n-am. Medicul legist ne va lămuri. Bromwich se așează pe lada în care eram ascuns. Nu pot să înțeleg de ce a fost lăsată legată așa. Fără îndoială că încă trăia. N-ar fi legat o femeie moartă, nu-i așa? De ce au lăsat-o aici? Dacă ar fi fost o răpire, n-ar fi lăsat-o aici. Lewis, ceva e greșit în chestia asta.

— Mda. Arată un lucru de amator. Vezi, tipul ăla, Nash, mă pune pe gînduri. E prea șiret. Oare crezi că are vreun amestec?

— Nu știu, dar o să aflu. Ai dreptate, e ceva cu el. Cîndva a lucrat pentru Jack Solly. Ți-aduci aminte că l-am anchetat pe Solly de două ori însă nu l-am putut agăța cu nimic? Ei doi se aseamănă. Cine se aseamănă se adună.

— Așa mă gîndeam și eu. Povestea prea degajat cît de bolnav era Dester. Pot să pariez că Dester n-a fost de loc bolnav.

Ascultam toate acestea și intrasem într-adevăr în panică.

— Poate că a avut și ea un amestec în treaba asta, continuă Bromwich. Sfoara aia din jurul încheieturii și gleznelor n-are rost. Arată ca ceva aranjat.

— Cu toate astea, însă, nu poți truca vîntaia de pe față.

— E adevărat.

Se auzeau pași pe culoar, apoi o voce nouă spuse:

— Am controlat celelalte două barăci. Nu-i nimeni acolo și nici n-a fost cineva de multă vreme, domnule locotenent.

— În regulă, Jackson. Stai pe afară și anunță-mă când vin ceilalți.

Urmă o lungă tăcere, apoi Bromwich zise:

— Mi-a venit o altă idee, una care-mi place grozav. Să presupunem că Dester a omorât-o și a legat-o în felul ăsta ca să pară o răpire, ce zici? Ar fi putut s-o șteargă, sperînd că o să credem că e în mâinile bandiților. Cum îți place?

— De ce s-o fi omorât? întrebă Lewis neîncrezător.

— Nu se împăcau. După cîte aud, ea îl trata ca pe un cîine; în drum spre sanatoriu s-or fi certat. Ideea că el trebuie să se ducă acolo a fost a ei. Poate că el s-a gîndit că-l forțează să intre și, o dată internat, nu va mai putea ieși. Poate că el a obligat-o să oprească mașina și apoi a lovit-o, a trîntit-o jos, a adus-o aici și descoperind că a omorât-o, a aranjat în așa fel ca să pară c-a fost răpită. Nu e exclus să fie așa, Lewis.

— Apoi s-a înapoiat cu mașina la Hollywood, a abandonat-o și într-un loc oarecare s-a urcat într-un tren sau autobuz, completă Lewis. Cred că e ceva adevărat în ce spui, domnule locotenent.

— Sînt al dracului de sigur că așa-i.

Bromwich se dete jos de pe ladă.

— Acum o să stau de vorbă cu șeful. Ai putea arunca o privire în cele două barăci, să nu-i fi scăpat ceva lui Jackson. El nu e chiar așa de deștept cît ar trebui.

I-am auzit pe cei doi polițiști cum ies pe culoar și, un minut mai tîrziu, pe Bromwich formînd un număr de telefon.

Acum ori niciodată. M-am tîrît afară din ladă, am pășit fără zgomot pînă la ușa întredeschisă și am examinat coridorul.

Ușa biroului de unde telefona Bromwich era întredeschisă

și eu trebuia să trec pe lângă ea ca să ajung la cea de la intrare. Oare polițistul de gardă era afară sau s-a dus cu Lewis?

L-am auzit pe Bromwich zicînd:

— Am găsit-o pe doamna Dester, șefule. Mda. E afară, la stația forestieră Newmark. E moartă. Mda. Pare o crimă...

M-am furișat de-a lungul culoarului cu inima bătîndu-mi puternic. Dacă Lewis se înapoia acum, dădea peste mine. M-am oprit în fața ușii biroului ținîndu-mi răsufarea.

Bromwich spunea:

— Băieții sînt în drum spre noi. Am să știu mai multe după ce medicul legist o va vedea. Mda. E moartă de cel puțin treizeci de ore...

Am făcut un pas înainte și am aruncat o privire în cameră. Bromwich era lungit peste birou, cu pălăria dată pe ceafă, pe jumătate întors spre mine. N-am ezitat. Din doi pași rapizi am trecut de ușă, îndreptîndu-mă spre cea de la intrare. M-am oprit din nou să privesc afară în noaptea adîncă. Am văzut mașina poliției, ale cărei faruri tăiau o brazdă în întuneric, însă nu-i puteam zări nici pe Jackson, nici pe Lewis. Am auzit clopoțelul telefonului, cînd Bromwich a pus receptorul jos. N-aveam de pierdut niciun moment. Inspirînd adînc, m-am strecurat afară. Cu spatele lipit de zid, am început să mă mișc cu băgare de seamă pentru a trece dincolo de mașina poliției.

Am auzit un zgomot ușor și, uitîndu-mă la dreapta, l-am văzut pe Bromwich venind la ușă și ațintindu-și ochii asupra locului liber din fața barăcii și deci în jos spre șosea.

Am continuat să înaintez pînă ce am ajuns la capătul zidului. Uitîndu-mă în jur, nu vedeam nimic altceva decît întuneric. Simțeam pe față briza răcoroasă. Îl puteam auzi pe Lewis vorbind undeva în întuneric, departe de mine.

Am părăsit adăpostul oferit de baracă și, aplecîndu-mă, am început să mă mișc făcînd un ocol larg către poarta de sîrmă ghimpată. Nu puteam vedea încotro mergeam și eram

nevoit să încerc fiecare pas ce-l făceam ca să fiu sigur că nu mă voi izbi de vreun copac, nu voi călca pe vreo surcică, sau nu voi face vreun zgomot care să mă dea de gol. Cu cît mă îndepărtam de baracă riscam însă mai mult și am început să merg mai repede, dar chiar și așa mi-au trebuit zece minute ca să ajung la poartă.

M-am oprit să privesc înapoi.

Nu se vedea nicio urmă de Bromwich sau de Lewis, însă l-am văzut pe Jackson sprijinit de ușa barăcii.

M-am răsucit și am pornit pe drumul nepietruit, la început precaut, apoi, îndepărtîndu-mă cît de cît, am luat-o la fugă. Tocmai ajunsesem la capătul drumului cînd am auzit sirenele apropiindu-se. Fără să ezit m-am afundat într-un pîlc de arbuști și m-am întins, cu fața la pămînt.

Cîteva minute mai tîrziu, trei mașini ale poliției au luat-o pe drumul nepietruit, gonind la deal spre stația forestieră. I-am lăsat să treacă mult înainte, apoi, ridicîndu-mă anevoie în picioare, am alergat cît am putut de repede înapoi la Buick.

NUMAI CÎND AM AJUNS ÎNAPOI LA VILA MARE ȘI TĂCUTĂ A lui Dester și apoi sus în camera unde stătuse Marion înainte de a se muta în locuința mea de deasupra garajului, am simțit lovitura groaznică ce mi-a dat-o moartea Helenei.

Se întîmplaseră prea multe după ce o găsisem, ca mintea mea să poată înregistra altceva decît faptul înspăimîntător că era moartă. Acum însă, șezînd în fotoliu, cu inima bătîndu-mi încă puternic, cu gura uscată, mi-am dat seama că într-un fel provocasem moartea ei.

Mi-am adus aminte că, în panica mea, am lovit-o mai tare decît intenționasem, însă desigur, o lovitură în maxilar nu putea s-o omoare. Mă neliniștea faptul că nu a apărut nicio congestie mare a feței care să arate că ar fi fost sufocată.

Poliția nu mă putea învinui de crimă dacă aș fi părăsit-o în viață și ea ar fi murit mai târziu din cauza călușului. Cel mult ar putea să încerce să-mi pună în spinare un omor nepremeditat. Dacă murise însă din cauza loviturii de pumn, poliția m-ar putea învinui de crimă.

M-am blestemat singur pentru că pusesem la cale toată povestea asta. Acum nici nu mai putea fi vorba să pun mîna pe cele trei sferturi de milion. Intrasem într-o încurcătură afurisită. Jos, în bucătărie, era cadavrul lui Dester. Foarte curînd vila și tot din ea vor fi supuse evaluării în scopul despăgubirii creditorilor și atunci, fără îndoială, refrigeratorul va fi controlat. Trebuia să mut corpul în altă parte înainte de a se întîmpla asta.

Și dacă aș izbuti să pun undeva cadavrul fără să fiu văzut, oare eram în siguranță? m-am întrebat. Din cîte auzisem, Bromwich mă și suspecta, însă putea el dovedi ceva? Am lăsat oare în baracă vreun indiciu ce m-ar putea da de gol? Cel mai serios factor în favoarea mea era că nu aveam niciun motiv să-i omor pe Dester sau pe Helen.

Ce se va întîmpla dacă poliția va găsi cadavrul lui Dester după ce aș fi avut atîta noroc încît să-l pot azvîrli undeva? Oare ei se vor gîndi că bandiții și-au pierdut curajul și omorînd-o fără să vrea pe Helen, l-am împușcat apoi și pe Dester?

Bromwich crede că Dester a omorît-o pe Helen. Îndată am văzut că mă puteam salva, cu condiția să am puțin noroc.

Dacă reușeam să-l scot pe Dester din refrigerator și să-l duc undeva, să iau revolverul lui pe care-l pusesem în seif și să i-l așez în mînă nu era oare posibil ca Bromwich să creadă că după ce a omorît-o pe Helen, Dester a avut remușcări și s-a sinucis?

La urma urmei, Dester s-a împușcat singur. Nu aveam decît să-i pun revolverul în mînă ca să dau timpul înapoi. M-

am ridicat în picioare și am început să mă plimb, reflectînd asupra acestei idei. Poliția nu putea dovedi că Dester murise în urmă cu o săptămînă și ceva. Ea va fi convinsă că a sucombat cu puțin timp înainte de a-l fi scos din refrigerator. Partea asta din planul original mai stătea în picioare.

Avantajul acestui nou plan era că nu trebuia să scot cadavrul lui Dester în afara vilei. Puteam căra corpul într-o parte mai dosnică a grădinii și să-l arunc acolo, punîndu-i revolverul în mînă. Găsindu-l, poliția va crede că s-a întors acasă să-și ia revolverul. Puteam să le spun că știam de revolverul pe care-l ținea în sertarul biroului și mai puteam lăsa în mașina de scris o confesiune neterminată.

Cu cît mă gîndeam mai mult la ideea asta, cu atît eram mai convins că ea mă va scoate din cauză. Marion nu mai era în vilă și deci puteam să-l scot din refrigerator oricînd.

Dar ea trebuia să audă împușcătura cînd se va presupune că s-a omorît. Era esențial. Voiam ca poliția să-l găsească repede. Nu era nicio dificultate să se audă împușcătura dacă ar fi avut gloanțe de rezervă. După ce puneam treaba la punct, tot ce aveam de făcut era să trag un glonte în aer, să scot carcasa și să înlocuiesc glontelee tras, să-i pun revolverul în mînă și apoi să fug înapoi în casă. Pînă m-ar suna la telefon Marion să afle ce însemna împușcătura, aș fi înapoi.

M-am dus imediat în camera lui Dester, ca să caut o cutie cu gloanțe. După o căutare febrilă de aproape cinci minute, am găsit cutia ascunsă sub un teanc de cămăși. Am scos un glonte și l-am pus în buzunar.

În noaptea asta nu mai puteam face nimic. În primul rînd trebuia să scot revolverul din seif. Îl voi lua mîine dimineața, apoi voi înscena în aceeași noapte sinuciderea, ceea ce însemna că în cursul dimineții trebuia să opresc motorul refrigeratorului. Pînă la miezul nopții corpul lui Dester va reveni aproape la normal și-l voi putea deplasa. Gîndul de a-l

scoate afară și de a-l căra în grădină mă înspăimînta, dar trebuia s-o fac. Nu puteam să risc lăsînd poliția să mă ancheteze. Era necesar să-i îndepărtez de mine și să le îndrept atenția spre Dester.

Se făcuse aproape două cînd am apucat să mă culc. Mi se mai limpezise mintea. Numai dacă reușeam să duc totul la capăt voi scăpa de griji și voi putea pleca lăsînd în urmă tot coșmarul.

Mi-am spus că toate astea mi-au servit ca lecție. Nu-mi mai trebuiau combinații de îmbogățire rapidă. Mă voi reîntoarce la munca mea de publicitate. Nu era neapărat necesar să lucrez pentru Solly. Puteam să găsesc o slujbă la o altă întreprindere. Voi lucra serios de astă dată. Și apoi, cînd Marion s-ar reîntoarce de la Roma, ne-am căsători.

Am fost atît de mult cuprins de sentimentul că voi reuși să ies din încurcătură încît am căzut într-un somn fără vise și m-am trezit în jurul orei nouă, deranjat de Marion, care se mișca prin camerele de jos.

M-am bărbierit, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și apoi am coborît. Pusese masa pe terasă și pe ea se afla o tavă cu cafea, ouă moi și pîine prăjită. Am luat împreună micul dejun.

— La unsprezece vine Burnett, i-am spus. Aș fi bucuros dacă m-ai ajuta. Trebuie să fac o listă cu datoriile lui Dester și să-i pun hîrțiile în ordine.

Pînă în momentul acela nu pomenise nimic de plecare. Ca să pot înscena în noaptea asta combinația, esențialul era ca ea să fie aici. Trebuia să am un martor de încredere și obiectiv care să audă împușcătura.

După ce am spălat farfuriile, ne-am dus în biroul lui Dester și ne-am pus pe lucru. Am răscolit toate sertarele biroului și am îngîmădit pe birou hîrțiile găsite acolo. Apoi ne-am uitat prin ele, Marion citind totalurile facturilor în timp ce eu le notam. Făceam operația asta de peste o

jumătate de oră când ea s-a oprit brusc. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o uitându-se ținută la un plic lung, cu un sigiliu gros pe dos.

— Ce ai acolo? am întrebat-o tăios.

— Era între facturile astea.

Mi-l dădu mie.

M-am uitat la el și am citit inscripția:

În atenția domnului Edwin Burnett. Ultima voință și testamentul lui Erle Dester, 6 iunie 1955.

M-am holbat la plic timp îndelungat. Fără niciun motiv special, plicul subțire mă neliniștea. Voiam să-l deschid, dar știam că n-o puteam face cât timp Marion mă privea cu atenție.

L-am pus jos.

— I-l voi da. După cum arată lucrurile, Dester nu prea avea ce să lase moștenire.

Vocea mi-a răsunat straniu în ureche. Trebuie să-i fi părut curioasă și lui Marion, fiindcă se uită repede la mine.

— Hai să continuăm. Indivizii ăștia vor fi aici peste o jumătate de oră.

Încă lucram când a sosit mașina lui Burnett. Între timp îmi formasem deja o idee despre datoriile lui Dester. După aprecierea mea, suma se ridica în jurul a douăzeci și șapte de mii. Avutul lui era constituit din cele două mii de dolari de la bancă, vila, cele două mașini și ceea ce era în casa. Cu puțină șansă și cu un bun lichidator, s-ar fi putut obține banii necesari pentru a fi plătiți creditorii.

Burnett tocmai cobora din mașina lui, când un alt automobil urca pe alee, de data asta fiind însă de-al poliției.

Marion și cu mine stăteam în pragul ușii de la intrare în timp ce Burnett se întoarse să întâmpine ocupanții celeilalte mașini. Din ea a coborât un tip înalt și corpulent, cu o față stacojie, cu ochii apropiați și duri, locotenentul Bromwich,

sergentul Lewis și un alt bărbat, care mi-a reținut imediat atenția.

Acesta din urmă avea umerii unui boxer profesionist și picioarele unui pitic. Nu era mai înalt de un metru și șaiszeci. Părul lui rărit și cenușiu, vîlvoi, și fața lui, amintind de una dintre păpușile acelea de cauciuc pe care le puteai strînge dîndu-le orice formă sau mărime, arăta tot așa de rece și de aspră ca și o iarnă siberiană. Purta neglijent un costum bine croit. Gulerul cămășii era mototolit, cravata îi atîrna într-o parte, însă se putea observa că e un membru important al grupului. Chiar tipul înalt, cu fața stacojie, ce presupuneam că e șeful poliției, Madvig, se dădu înapoi ca să-l lase pe acesta să fie salutat primul de Burnett.

Cîteva minute cei cinci bărbați au stat de vorbă, apoi au urcat treptele.

I-am urmărit cu privirea, simțind că inima îmi bate cu putere, iar mîinile-mi erau reci și umede. Burnett i se adresă bărbatului cu picioarele scurte:

— Nu cred că l-ai cunoscut pe Glyn Nash. El e secretarul lui Dester.

M-am trezit privind într-o pereche de ochi de un gri cenușiu. Mi-am simțit mîna dreaptă strînsă într-o încheștare ce mi-a frînt degetele.

— Nash, doresc să faci cunoștință cu domnul Maddux de la societatea de asigurare „National Fidelity”, spuse Burnett.

Cînd m-am uitat în ochii aceia cenușii, glaciali, mi-am amintit ce spusese Dester despre acest om: *E renumit în lumea asigurărilor. E inteligent, dur și extrem de priceput. Se spune despre el că știe instinctiv cînd o cerere de despăgubire este o escrocherie sau nu. Lucrează la „National Fidelity” de cincisprezece ani și în acest timp a trimis la închisoare un mare număr de oameni și alți optsprezece în celula morții.*

Așa și arăta: o forță de care trebuie să ții seama.

Madvig, Burnett și Bromwich trecură în hol, urmîndu-l pe Maddux. Ca de obicei, Lewis rămase în urmă. Ei păreau cam nesiguri asupra celor ce se vor întîmpla, pe cînd Maddux dădea impresia că știa exact ce are de făcut.

— Nu am prea mult timp, spuse el. Vocea lui se potrivea cu fața. Hai să ne așezăm la o masă și să stăm de vorbă.

I-am condus în holul cel mare. Acolo nu era nicio masă, dar asta nu păru că-l deranjează pe Maddux. Se așeză în fața căminului gol, de unde domina camera, în timp ce Burnett, Madvig și Bromwich luară, parcă scuzîndu-se, loc pe fotoliile întoarse spre Maddux.

Marion și cu mine stăteam în prag.

— Intrați și voi doi, ne zise Maddux și ne făcu semn să ne așezăm pe două scaune, puțin mai la o parte de ceilalți trei. O să avem nevoie de ajutorul vostru.

După ce ne-am așezat, Maddux s-a întors spre Madvig.

— Nu cunosc niciun amănunt în afară de ce am citit în ziare, vorbi el sec. După cum știți, Dester e unul dintre clienții mei. E asigurat la noi pentru șapte sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce-i o sumă frumușică. Pentru societatea mea, el reprezintă o responsabilitate foarte serioasă. Aș dori să cunosc faptele precise. Vrea cineva dintre dumneavoastră să mă pună la curent?

Madvig făcu semn cu capul spre Bromwich, care-și dresе glasul și se lăsă ușor pe marginea fotoliului.

— În noaptea de douăzeci și cinci iunie am fost încunoștințați de domnul Nash că atît Dester cît și soția lui au dispărut. Ea îl conducea la Santa Barbara, la sanatoriul Belle View. Nu sosiseră acolo. În jurul orei unsprezece și jumătate fuseseră văzuți pe Highway 101 de un polițist federal, apoi au dispărut.

— De ce mergea la sanatoriu? mă întrebă Maddux.

— Era un om bolnav, alcoolic, îi răspunse Burnett. Am

vorbit cu doamna Dester; mi-a povestit că soțul ei avea halucinații și devenise violent. Ea l-a convins să intre într-un sanatoriu. Domnul Nash se ocupa de el. Se înțelegeau bine și domnul Nash știa cum să se poarte cu Dester.

Maddux se uită la mine. Ochii lui mă sfredeleau parcă pînă în fundul creierului.

— Dester era violent?

Nu-mi pierdusem degeaba toată noaptea măsurînd podeaua. Dacă era vorba să-i fac să creadă că Dester a ucis-o pe Helen, trebuia să le pun la îndemînă motivul.

— Nu, nu era prea violent. Părea într-adevăr bolnav; parcă ar fi fost drogat.

Observația mea îl făcu pe Bromwich să intervină:

— Nu mi-ai povestit despre asta, zise el agresiv.

— V-am spus că dormea aproape tot timpul.

— Nu-i același lucru.

— Dester a vrut să meargă la sanatoriu? a intervenit Maddux impacientat.

— Da. Doamna Dester afirma că el a fost bucuros de soluție, răspunse Burnett.

— L-am întrebat pe Nash. N-are importanță ce zicea doamna Dester, replică Maddux sec.

— Nu știu. De cîte ori am intrat în camera lui dormea sau se afla într-un fel de comă. Eu nu i-am pomenit niciodată de sanatoriu.

Maddux dădu din umeri, apoi făcu semn cu capul către Bromwich.

— Dă-i înainte.

Își scoase pipa din buzunar și începu să și-o umple dintr-o pungă de piele foarte uzată.

— M-am gîndit că Dester, datorînd o mulțime de bani... începu Bromwich, însă Maddux îl întrerupse:

— Cîți bani?

Burnett se uită la mine.

— N-am avut timp să întocmesc situația conturilor, am răspuns, dar după o evaluare aproximativă ar fi în jurul a douăzeci și șapte de mii sau poate ceva mai mult.

— La început am crezut că Dester a șters-o, continuă Bromwich. Am dat dispoziții patrulilor să caute mașina ce nu se putea confunda: un Rolls decapotabil bleu cu bej. L-am găsit abandonat pe strada West 9th. Am verificat la aeroport, la stații și la garaje de autobuze, dar nimeni nu l-a văzut pe Dester. Prima dată părea că după ce au trecut prin Ventura s-au înapoiat la Hollywood, sau cel puțin el singur, ori au fost reținuți de bandiți, care mai târziu au abandonat mașina. În orice caz, mașina a fost adusă înapoi la Hollywood după ce trecuse prin Ventura.

Știam că mai devreme sau mai târziu Bromwich va ajunge la moartea Helenei și așteptam cu sufletul la gură să aflu cum murise. Abia mai puteam sta locului.

— Am continuat să-l căutăm pe Dester, a relatat mai departe Bromwich. Ne-am concentrat cercetările între Ventura, Glendale și strada West 9th, dar n-am găsit niciun indiciu. Nimeni n-a văzut Rollsul întorcându-se. Cîteva automobiliști și polițistul federal l-au zărit doar ducându-se într-acolo. Polițistul federal s-a apropiat suficient de el ca să vadă că înăuntru erau numai două persoane: doamna Dester, pe care a identificat-o după pălăria ei albă, și Dester.

— Cum l-a identificat pe el? a întrebat Maddux din dosul unui nor albastru de fum de tutun.

Am simțit o lovitură în inimă și ca să-mi ascund starea de încordare, mi-am scos tabachera și mi-am aprins o țigară.

— A văzut că Dester purta un pardesiu din păr de cămilă. Aveam o descriere a domnișoarei Temple de felul cum era îmbrăcat Dester cînd a plecat de acasă.

Maddux își întoarse privirea spre Marion. Părea că o remarcă pentru prima oară.

— L-ați văzut pe Dester plecând?

— Da.

— Îl cunoașteți, din vedere?

— Nu. L-am văzut pentru prima oară.

— Se presupune că era bolnav. Vi s-a părut bolnav?

— Era foarte nesigur pe mișcări. Părea că-l supără și ochii.

— Cum știți asta?

— L-am auzit cerînd să se stingă luminile în vestibul.

Maddux își scarpină bărbia cu coada pipei.

— Vrei să spui că a coborît scările pe întuneric?

Inima-mi bătea atît de violent încît mi-era frică să n-o audă și el.

— Nu era întuneric deplin. Luminau patru aplice, însă foarte slab.

— Așa că nu i-ați putut vedea fața?

— Nu.

— Vi s-a spus să fiți atentă cu el?

— Doamna Dester mi-a cerut să fiu pregătită pentru cazul în care ar avea nevoie de ajutor. M-a rugat să stau deoparte, deoarece domnul Dester era susceptibil.

— A avut nevoie de ajutor?

— Nu.

Maddux se întoarse spre Bromwich:

— Dă-i drumul!

Era evident că lui Bromwich nu-i plăceau toate aceste întreruperi. Fața lui se aprinse și mai tare.

— Un automobilist a declarat că a văzut lumini de faruri afară la stația forestieră Newmark. Numai după ce a citit despre dispariția lui Dester s-a gîndit să anunțe ce-a observat. Stația Newmark era scoasă la vînzare de vreo cinci săptămîni și s-a întîmplat ca automobilistul să știe că nimeni nu mai

lucrează acolo. Ne-am dus la stație și am găsit-o pe doamna Dester. Era moartă.

M-am aplecat înainte să scutur scrumul țigării, răsucindu-mi capul ca ei să nu-mi vadă fața. Simțeam cum mă îngălbenisem.

— O fereastră de la o baracă fusese spartă; broasca ușii era scoasă. Am găsit-o în una din camere, legată de mâini și de picioare și cu un căluș în gură. Murise de aproape douăzeci și șase de ore. Trebuie să fi murit la o oră după ce o văzuse pe șosea polițistul.

Maddux puse întrebarea pe care o așteptam:

— A fost ucisă?

— Presupun că da, răspunse Bromwich. Primise o lovitură foarte puternică în maxilar și a căzut greu, cu baza craniului de podea. Din cauza loviturii coloana vertebrală era fracturată la ceafă, și căderea a completat leziunile fatale. Medicul legist spune că a murit curînd după ce a fost lovită.

Înghetasem de-a binelea. Numai ajutat de instinctul desperat de conservare am reușit să-mi păstrez fața inexpresivă.

— Oricine ar fi cel ce a lovit-o, n-a știut că a omorît-o, a continuat Bromwich cu un aer important, altfel n-ar fi legat-o așa.

— Dacă era deștept, spuse Maddux calm, tocmai asta ar fi trebuit să facă pentru a putea invoca omor fără premeditare, în cazul în care ar fi fost prins.

— Mda, desigur, acceptă Bromwich încurcat. Se uită la Madvig, care-l privea rece cu ochii lui apropiați. M-am gîndit și eu la asta.

— Ceva urme? întrebă Maddux.

— Nimic. Nicio amprentă. Călușul era un fular de-al ei. Sforile proveneau de la o ladă din cameră.

Maddux începu să se plimbe încet prin fața căminului.

- Și niciun semn despre Dester?
- Sîntem în căutarea lui. Nu poate să ne scape.
- Ce vă face să credeți că vrea să fugă?

Madvig vorbea pentru prima oară:

- Teoria pe care ne-am axat cercetările e că Dester și-a ucis nevasta.

Maddux se opri. Se uită la Madvig, apoi la Bromwich și la mine. Tot ce puteam să fac era să susțin privirea lui dură și fixă. După asta se uită la Burnett.

- Dumneavoastră credeți că Dester și-ar ucide soția?
- Dester era alcoolic. Putea să facă orice, răspunse Burnett scurt.

— Știm că soții Dester n-o duceau prea bine împreună, interveni Madvig. De la începutul căsătoriei lor, s-a încurcat ceva. De cîtva timp au încetat să mai trăiască împreună ca soț și soție. Se spunea că Dester s-a apucat să bea tocmai din pricina asta. Era iresponsabil. A contractat datorii mari. E explicabil deci, de ce a vrut ea să-l pună sub un control. După părerea noastră, Dester și-a dat seama că o dată intrat în sanatoriu nu va putea ieși de acolo prea curînd. Și și-a pierdut capul, a încercat s-o convingă pe doamna Dester să nu-l ducă la sanatoriu, iar cînd ea a insistat, a lovit-o și a omorît-o. Apoi a dus-o la stația forestieră, a legat-o în așa fel încît să pară că a fost maltratată de răpitori și s-a ascuns undeva, sperînd că ne va deruta și vom crede că e în mîinile răpitorilor. Nu m-ar surprinde să trimită el însuși o notă de răscumpărare.

Maddux se apropie încet de mine și rămase în fața mea.

- Și dumneata, domnule Nash, crezi că Dester și-ar ucide nevasta?

— Nu știu, am răspuns cu gura întepenită. Era în stare să se înfurie destul de repede cînd se îmbăta. Ar fi putut desigur s-o lovească dacă ea refuza să-i facă pe plac. S-ar putea să fi fost și un accident.

Bun, cel puțin am adus teoria accidentului în scenă. Dar Bromwich nu voia să accepte asta.

— N-a fost niciun accident. Niciun bărbat nu lovește o femeie atît de violent, decît atunci cînd vrea s-o dea gata.

Brusc m-am simțit rău. Dacă mă agățau, niciodată nu vor crede că n-am vrut s-o ucid.

Maddux s-a îndepărtat de mine.

— Doamna Dester știa că Dester e asigurat? întrebă apoi.

— Nu, pînă ce nu i-am spus eu nu, zise Burnett. Poate confirma și Nash. Era cu noi cînd ea a întrebat dacă e asigurat.

— Atunci n-a știut?

— M-a întrebat.

— I-ai vorbit pentru ce sumă era asigurat?

— N-am știut nici eu pînă nu mi-ați spus dumneavoastră.

— Ce a spus cînd i-ați adus la cunoștință că era asigurat?

— Doamna Dester spera că el se va împrumuta pe baza poliței de asigurare ca să-și plătească datoriile. Cînd i-am atras atenția că dacă Dester moare după ce a împrumutat bani pe poliță s-ar putea să nu mai rămînă nimic pentru ea, a spus că nu poate în niciun caz să primească banii de asigurare dacă aceștia i-ar putea fi de folos lui cît timp era în viață. Am considerat că se purta foarte frumos.

Maddux se uită la el, apoi rîse. Rîsul lui dur, ca un lătrat de cîine, suna șocant. Burnett explodă furios:

— Nu găsesc că e ceva de rîs...

— Eu da. Maddux își îndreptă coada pipei spre Burnett.

Dacă credeți că Helen Dester nu știa că soțul ei e asigurat pentru șapte sute cincizeci de mii, o să mai aveți ceva de aflat. Ea știa și am să vă spun de ce. A mai fost implicată într-o fraudă de asigurare. Mi-am făcut un sistem din a urmări îndeaproape pe oricine a fost amestecat în vreo combinație dubioasă de

asigurare, chiar dacă acel cineva nu a avut nimic de-a face cu societatea mea. Țin o evidență a celor ce au depus o cerere de despăgubire dubioasă, căci nu poți ști niciodată dacă acel cineva nu va încerca vreo șmecherie și la noi. Am urmărit-o pe Helen Dester multă vreme, îi cunosc antecedentele și știu ce-o interesează. Cu paisprezece luni înainte era amanta unui tip cu numele de Van Tomlin. Respectivul s-a asigurat în favoarea ei pentru douăzeci de mii de dolari. Nu mult după aceea, în timp ce era în apartamentul ei, Van Tomlin a căzut pe fereastră. Nu prea era mare lucru de capul societății de asigurare, dar cel puțin societatea a amenințat că se va opune plății de despăgubire, însă pînă la urmă au ajuns la un compromis și ea a pus mîna pe șapte mii în loc de douăzeci de mii. Nu trebuie să vă mai spun că dacă ar fi fost îndreptățită cererea, ea s-ar fi adresat instanțelor de judecată, însă n-a făcut-o, pentru că singură l-a îmbrîncit pe Van Tomlin afară pe fereastră și societatea de asigurare știa acest lucru.

A urmat o tăcere scurtă, încărcată. Mă gîndeam: „Slavă Domnului că n-am fost în stare să continuăm cu ideea aceea zănatică a mea”. Îmi dădeam seama acum că n-ar fi avut șanse niciodată; în niciun caz cînd ar fi trebuit să-l înfruntăm pe acest tip.

— Vreți să-mi spuneți că doamna Dester a fost o ucigașă? întrebă Burnett cu o voce înăbușită.

Maddux își arată dinții mici și albi într-un rînjel.

— Tocmai asta e ceea ce vă spun, și am să vă mai spun încă ceva. Cu trei ani în urmă avea doar douăzeci și patru de ani și era damă de companie a unei bătrîne doamne care-a fost atît de proastă încît să-i lase doamnei Dester prin testament cinci mii de dolari și apoi mai proastă să-i spună ce a făcut. Două luni mai tîrziu bătrîna doamnă a căzut pe scări și și-a frînt gîtul.

Madvig s-a întors spre Bromwich și s-a încruntat la el, mîrîind:

— De ce naiba n-ai descoperit toate astea?

— Deocamdată îl caut pe Dester, răspunse Bromwich și fața lui stacojie deveni și mai aprinsă. N-am trecut încă la doamna Dester.

Madvig pufni, apoi se întoarse spre Maddux:

— Ei bine, pe Dester nu l-a ucis ea, nu?

— De unde știi?! Unde-i Dester? De unde știi că nu-i mort? De unde știi că nu ea a plănuit să-l ucidă și să înscezeze o răpire pentru a încasa banii de asigurare?

— Vreți să-mi spuneți că ea s-a legat singură, și-a dat o lovitură în maxilar și și-a frînt gîtul ei afurisit?! exclamă Madvig, aplecîndu-se înainte pe fotoliu, cu fața congestionată.

Maddux scoase o cutie de chibrituri și își aprinse din nou pipa. Mișcările lui erau deliberate. Simțeam că mi se răresc bățile inimii. Un fior de gheață îmi trecea prin șira spinării. Se pregătea ceva. Puteam să-mi dau seama de asta. Am constatat că-mi încleștam pumnii și că stăteam pe scaun la fel ca și Madvig.

— Nu, n-a făcut-o ea, a răspuns Maddux. Avea o expresie rece, dură pe față, care-i făcu pe cei din cameră să-l privească fix. Dar înainte de a pune moartea ei pe seama lui Dester, ar trebui să căutați primpregur pe celălalt bărbat. Se opri, uitîndu-se la Madvig. Sînt gata să pariez pe ultimul meu ban din buzunar că există încă un bărbat.

CAPITOLUL 12

Spre norocul meu, atît Madvig cît și Bromwich erau enervati de amestecul lui Maddux în cazul respectiv. Atunci nu mi-am dat seama de asta, însă faptele ulterioare au dovedit că erau ostili nu numai lui, ci și ideilor sale.

Madvig spuse:

— N-am de unde să știu asta, domnule Maddux! N-avem de gînd să complicăm prea mult cazul. După cîte văd, Dester a ucis-o. E o teorie sigură. Pleacă împreună cu mașina, ea este găsită moartă și el a dispărut! Pentru mine e singurul lucru cert. S-a mai întîmplat de mii de ori așa ceva și se va întîmpla de mii de ori de acum încolo.

Maddux se uită lung la el, o secundă interminabilă, apoi dădu din umeri.

— În regulă. Nu-i treaba mea să vă spun cum să conduceți ancheta, însă cînd veți găsi corpul lui Dester, amintiți-vă ce v-am spus: căutați-l pe celălalt bărbat.

— Ce vă face să credeți că Dester e mort? întrebă Madvig tăios.

— Cînd un individ e asigurat pentru trei sferturi de milion și vine la mine să-mi ceară să anulez din polița de asigurare

clauza sinuciderii, motivînd acest lucru cu o poveste neverosimilă: că nu mai vrea să fie tentat să-și curme viața, sînt sigur că ies încurcături. Știind că e însurat cu o ucigașă, o femeie venală, îmi dau seama din ce direcție va veni necazul. Aflînd că el a dispărut brusc și că ea a fost găsită moartă în condiții misterioase, îmi dau seama că s-a încercat să se fraudeze societatea mea pe baza unei idei abile, care însă n-a reușit. Pe el trebuie să-l găsim.

— O s-o facem, răspunse Madvig, fața lui purpurie devenind și mai aprinsă.

— Și încă un lucru: acum, cînd soția lui e moartă, cine moștenește ce rămîne din averea lui? continuă Maddux. A lăsat vreun testament?

Ceva m-a readus la viață. Numiți-o presimțire, dacă vreți. Însă mi-am dat seama brusc că nimeni nu trebuie să vadă testamentul găsit de Marion pînă nu aveam posibilitatea să-l examinez. După cîte știam, nu era exclus ca Dester să-mi fi lăsat tocmai mie ceva și dacă a făcut așa, mă găseam într-o situație precară. Pînă în momentul de față nu existase niciun motiv negru pe alb ca eu să fi fost îndemnat să-l omor, însă trecerea mea în testament l-ar furniza.

— Nu știu, spuse Burnett. Nu cred să fi lăsat un testament. Se uită spre mine. Nash, n-ai dat de niciun testament, nu-i așa?

— Pînă acum nu, dar mai sînt o mulțime de hîrtii de cercetat, i-am răspuns. M-am uitat spre Marion, întîlnindu-i ochii mirați și m-am încruntat la ea. Am făcut-o repede, apoi l-am privit din nou pe Burnett, care făcea impresia că n-a observat nimic. Dacă-l găsesc, vă voi aduce la cunoștință imediat.

— Are ceva rude? întrebă Maddux.

— Nu, și nici doamna Dester.

Maddux își scarpină obrazul.

— Mi-ar place să știu cine ar beneficia dacă societatea mea va trebui să plătească despăgubirea. Își descoperi dinții albi într-un rînjat. Ei bine, nu vom plăti decît dacă vom fi absolut convinși că n-a fost nicio încercare de fraudă. Cu toate acestea, aș dori să știu cu cine avem de-a face.

— Dacă Nash găsește testamentul vă voi anunța, spuse Burnett.

— În ordine. Și-acum, trebuie să mă întorc la San Francisco. Voi reveni. Privi spre Madvig. Țin să rămînă cineva în casa asta pînă cînd Dester va fi găsit, viu sau mort. Fie că trimit pe unul din detectivii mei, fie că folosiți unul din oamenii dumneavoastră. Aș vrea ca vila să fie supravegheată zi și noapte pînă ce va fi găsit Dester. Aranjez eu asta sau dumneata?

În ceea ce mă privește, am primit aproape lovitura de grație. Cum puteam să mai scot trupul lui Dester cînd casa va fi sub paza unui polițist?

— Cred că nu-i necesar, zise Madvig încruntîndu-se. V-ați exprimat chiar adineauri convingerea că Dester e mort...

— Vreau să am certitudinea că fantoma lui nu umblă, spuse Maddux rînjind ușor.

— Poate să rămînă sergentul Lewis, conchise Bromwich. Madvig dădu din umeri.

— Da. De altfel e aici. N-are niciun rost să folosiți unul din oamenii dumneavoastră.

— Perfect, aprobă Maddux, scuturînd scrumul din pipă. Dacă-l găsiți pe Dester, sau testamentul lui, dați-mi imediat de știre. Se întoarce spre mine. Care e situația dumitale aici, domnule Nash?

— Am fost plătit pînă la sfîrșitul lunii și deci sînt la dispoziția domnului Burnett pînă atunci.

— Eu nu mai vreau să rămîn, interveni Marion.

Maddux se uită la ea, apoi la Burnett, care-i spuse:

— N-ați mai putea rămîne totuși cîteva zile, domnișoară Temple? Vom avea nevoie de dumneavoastră la anchetă. Trebuie să aibă cineva grijă de casă. Desigur că o să fiți plătită. Aș fi bucuros să rămîneți.

Marion a ezitat.

— Bine, rămîn pînă la sfîrșitul săptămînii, dar nu mai mult.

— Mulțumesc. Probabil că între timp vom avea știri despre Dester.

Maddux, Madvig și Bromwich au ieșit în vestibul. Îl puteam auzi pe Madvig vorbindu-i lui Lewis.

Burnett continuă:

— Ei bine, dacă tot sînt aici, aș putea să mă uit prin hîrțiile lui Dester. N-am prea mult timp. Le-ai pregătit?

— Tocmai mă gîndeam să le împachetez și să vi le trimit. În momentul de față sînt cam alandala. Dacă mă puteți lăsa pînă mîine dimineța, le voi avea pe toate aranjate pentru dumneavoastră.

Burnett ezită, apoi încuviință din cap.

— Bine. Voi pune pe unul din funcționarii mei să le cerceteze.

Dînd din cap spre Marion și apoi spre mine, ieși și se alătură celorlalți trei, care rămăseseră lîngă mașina poliției și vorbeau. Marion veni lîngă mine.

— Glyn, de ce n-ai...

I-am astupat gura cu mîna, tăindu-i vorba.

— Lewis e afară, i-am șoptit. Nu mai scoate niciun cuvînt. Apoi, ridicînd vocea, am continuat: Hai înapoi în birou. Avem o mulțime de treabă.

Palidă, cu ochii speriați, Marion m-a lăsat s-o conduc în vestibul.

Lewis se plimba la capătul scărilor, tras la față și încruntat, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor.

Am trecut muți pe lângă el, de-a lungul coridorului, și am intrat în biroul lui Dester. Am închis ușa și am încuiat-o.

— Glyn, ce s-a întâmplat? De ce nu le-ai spus că am găsit testamentul?

— Am vrut întâi să mă uit la el, i-am explicat, mergînd spre birou. Trebuie să mă uit eu întâi la el.

— Dar de ce? Nu se poate să faci așa ceva. E adresat domnului Burnett.

Am dat la o parte teancul de facturi și am găsit plicul lung. Apoi m-am așezat, ținîndu-l în mînă.

— Pot să-l pun într-alt plic. Burnett n-are de unde să știe că a fost sigilat. Trebuie să mă uit la el.

Marion se apropie și rămase în fața mea, cu mâinile rezemate de birou, privindu-mă înspăimîntată.

— Dar de ce, Glyn? E ceva rău?

— Nu încă. Ai auzit ce-a spus Maddux despre celălalt bărbat? Dacă sînt menționat în acest testament, va ajunge la concluzia că eu sînt celălalt bărbat.

Ea se uită țintă la mine, făcînd ochi mari.

— S-ar putea să intru în bucluc, Marion, dacă nu voi proceda cu băgare de seamă în chestiunea asta. Ar fi bine să cunoști adevărul. Pentru scurtă vreme Helen și cu mine am fost amănți.

Marion se întoarce, traversă camera și se așează.

— Mi-am închipuit!

— Da. Maddux poate să-și imagineze și el. Dacă Dester va fi găsit mort și eu figurez în testamentul lui, Maddux va fi tentat să creadă că eu l-am omorît.

— Desigur că n-o să creadă, Glyn! Cum poți spune așa ceva?

— Ba da, va crede. E o formulă de care s-a mai izbit

poliția: soțul, care-i asigurat pentru o sumă mare, moare brusc. Soția are un amant. Soția moare. Se descoperă că amantul intră în posesia banilor lăsați de soț. Q.E.D.¹ Amantul l-a ucis pe soț, și probabil și pe soție. S-a mai întâmplat și se va mai întâmpla. Tot ce doresc ei acum este să găsească un motiv.

— Glyn, dar poliția nu lucrează așa. Ei lucrează pe bază de indicii, încep eu, dar se opri când am scos briceagul și am deschis plicul.

— N-au niciun indiciu – i-am spus și am scos din plic o singură coală de hîrtie – și voi avea toată grija să nu aibă vreun motiv cu care să mă agate.

Am citit scurtul document și textul m-a făcut să mă ia cînd cu cald, cînd cu rece. M-am simțit atît de înghețat de parcă stătușem în calea unui vînt polar ce bătea cu furie. Era un testament clar, simplu. Spunea că deoarece i-am salvat viața, urma să primesc orice bani ar rămîne, din succesiunea lui, după ce vor fi plătiți creditorii. În cazul morții lui Helen și dacă „National Fidelity” ar vărsa banii de asigurare la masa succesorală, întreaga sumă îmi va reveni mie.

Marion întrebă ascuțit:

— Glyn, ce-i?

I-am aruncat testamentul.

— Citește-l, am spus cu voce tremurătoare. Nebunul, bețivanul ăla aiurit mi-a lăsat mie totul!

EU ERAM CEL PĂCĂLIT.

Dacă n-aș fi făcut pe deșteptul și n-aș fi încercat să pun mîna pe o parte din banii de asigurare, se părea că aș fi putut căpăta oricum banii. Eram sigur că Helen și-ar fi pierdut stăpînirea în fața lui Maddux. Dacă stăteam de o parte și nu mă amestecam, lăsînd-o pe ea singură să se

descotorosească de Dester, probabil că ea ar fi ajuns în celula morții și banii mi-ar fi revenit automat. Dar mi-a trebuit să fac pe deșteptul! M-am vîrît singur într-o situație în care nu mai îndrăzneam să-i arăt lui Burnett testamentul ăsta. El m-ar fi pus direct sub lumina reflectorului. Nu numai că-mi vor pune în cîrcă moartea Helenei, dar vor ajunge să-mi atribuie și pe cea a lui Dester. În starea în care mă aflu știam că nu voi putea face față unui interogatoriu al poliției.

Am făcut tot ce am putut ca să-i explic cît mai bine Marionei că nu doream banii și că atîta timp cît plutea un mister asupra morții lui Dester, însemna să-mi fac numai rău lăsînd pe cineva să vadă testamentul.

— Deocamdată îl voi păstra. Cînd va apare Dester, i-l voi restitui și-l voi ruga să-l distrugă. Nu vreau banii. Îl voi distruge eu singur, dacă Dester nu mai e în viață. Trebuie să evit încurcătura asta, fetișo. Nu-i așa că-ți dai seama?

— Desigur, Glyn, dar dacă domnul Dester a vrut să ai banii ăștia... S-a oprit brusc și m-a privit. Tu n-ai avut niciun amestec cu dispariția lui?

— Vezi? i-am zis. Ți-a și trecut prin minte ideea că aș fi putut avea. Imaginează-ți cum ar reacționa Maddux!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi spuse Marion tăios. Dacă nu te-ai fi purtat atît de ciudat, Glyn – și tu te porți într-adevăr ciudat – nu te-aș fi întrebat.

— Nu știu ce s-a întîmplat cu Dester și n-am niciun amestec cu dispariția lui, i-am raspuns, străduindu-mă s-o privesc în ochi. Admit că am ceva pe conștiință. Helen și cu mine am fost amanți. M-am purtat ca un nebun, ceea ce poate să-mi aducă neplăceri cu poliția. Acum înțelegeți?

— Numai pentru că ați fost amanți...

— Știi ce? Hai să nu mai pierdem timpul. Eu știu ce fac. Începusem să mă enervez. Voi depune testamentul

deocamdată la banca mea. Am s-o fac chiar acum. Vrei să treci tu în continuare facturile astea? Nu voi lipsi mult timp.

— Glyn, ești într-adevăr sigur că știi ce faci?

M-am sculat, m-am dus la ea și am luat-o în brațe.

— Nu fac nimic rău. Nu vreau banii lui și nu vreau ca Maddux să afle că mi-a lăsat mie banii. Nu fi îngrijorată și nu spune nimănui că știi ceva despre asta.

Am sărutat-o, apoi, deschind ușa biroului, am ieșit în vestibul.

Lewis nu se vedea nicăieri. Ezitam, gândindu-mă la refrigerator. Să presupunem că Lewis devine curios și se uită înăuntru. Într-un fel sau altul trebuia să scot corpul lui Dester din casă chiar în noaptea asta. Habar n-aveam cum – din pricina lui Lewis, care dădea tîrcoale – dar trebuia s-o fac.

Am mers de-a lungul coridorului pînă la bucătărie, însă nu era nimeni acolo. M-am uitat la sticlele de pe capacul refrigeratorului. Erau la locul lor. M-am întors pînă la șalter și l-am lăsat în jos. Motorul a mai huruit puțin, apoi s-a oprit. Am stat cîtva timp cu mîinile pe capacul refrigeratorului. Pînă la noapte cadavrul dinăuntru va fi complet dezghețat. Deși trupul va deveni relaxat, știam că va fi afurisit de greu să-l scot din refrigerator fără ajutor.

Am alungat acest gând și, ieșind din bucătărie, m-am repezit la garaj, am scos Buickul și m-am dus la banca mea, de unde am ridicat cheia seifului. Am condus apoi mașina pînă la depozitul cu seifuri. Am deschis seiful și am scos revolverul lui Dester, avînd grijă, înainte de a-l atinge să-l învelesc cu o batistă. L-am pus în buzunarul pantalonului. Apoi am așezat testamentul deasupra scrisorii de sinucidere a lui Dester și am închis seiful, încuindu-l.

Am ajuns înapoi la vilă tocmai după ora unu. Marion pusese masa afară pe terasă pentru trei persoane. M-am dus la bucătărie unde am găsit-o preparînd dejunul.

— Motorul refrigeratorului nu mai merge, mi-a spus ea când am intrat. Oare e bine?

— Da. Probabil că nu-l vom mai întrebuința, așa că l-am oprit.

Am auzit un zgomot în spatele meu și, privind-o peste umăr, l-am văzut pe sergentul Lewis. Se uita la refrigerator și a trecut pe lângă mine, oprindu-se în fața lui.

— De când îmi doresc așa ceva! a exclamat. Dar e cam mare, nu-i așa?

Apropiindu-mă de el, inima îmi bătea puternic.

— Poți găsi și mai mici, i-am răspuns. Desterii nu s-au folosit aproape de loc de colosul ăsta.

— Într-adevăr, e mare, zise Lewis. Își schimbă direcția privirii uitându-se la sticle. Avea o rezervă serioasă de whisky. Curios loc și-a ales să le țină.

— Eu le-am pus aici. Le ținea în șifonierul lui.

— Dacă-i vor vinde la licitație lucrurile, poate că aş putea obține ieftin refrigeratorul, continuă Lewis. Cum e înăuntru? E prevăzut cu tăvi și suporturi?

— Are două tăvi lungi, i-am explicat făcând eforturi deosebite ca să vorbesc cu voce normală. Nu cred că-l vei putea căpăta ieftin. E de așteptat ca unul dintre hoteluri să liciteze pentru el.

— M-da. Cred că ai dreptate.

S-a uitat îndelung la refrigerator, apoi a dat din umeri și s-a îndepărtat.

Marion a anunțat că dejunul e gata și am ajutat-o să ducă farfuriile cu mâncare pe terasă. După o masă bună și sub influența razelor calde ale soarelui, Lewis părea că se destinde.

— Individul ăsta Maddux, spuse el, o fi el ca argintul viu la evaluarea despăgubirilor de asigurare, însă are unele idei ciudate și aiurite când e vorba de cercetări. Se vede de la o

poștă că Dester a curățat-o pe nevastă-sa. Ți dai seama, nu-i așa? Se uită peste masă la mine.

— Cred că și-a pierdut capul și a lovit-o prea tare, am răspuns prudent. Mă gândesc că n-o fi avut intenția s-o omoare.

— Nu interesează dacă a avut sau nu intenția; a omorât-o și basta. E crimă. Se lăsă pe spate în scaunul de trestie împletită. Mă întreb pe unde o fi acum. Pun rămășag că-i în Mexic sau altundeva, unde nici nu ne trece prin minte să-l căutăm.

— Atunci, nu credeți că se va întoarce? întrebă Marion.

— E posibil asta? De ce ar vrea să se întoarcă? Desigur, știe că locuința lui va fi pusă sub observație. Se va depărta de Hollywood cît mai mult. Se uită spre mine. Ai găsit vreun testament?

— Nu.

— Maddux ăsta nu caută decît complicații, spuse Lewis dînd din umeri. În orice caz, de ce să-mi pese mie? Am pentru moment o însărcinare agreabilă și ușoară.

— Asta mi-a amintit că dacă vreți să vă odihniți, după masă, vă pot arăta camera dumneavoastră.

— La ce dracu să doresc să mă odihnesc?

— Mă gîndeam că o să stați treaz toată noaptea.

Lewis rîse.

— Pentru cazul în care s-ar întoarce Dester? Nici pomeneală. N-am mai apucat să dorm ca lumea de cînd s-a ivit cazul ăsta. Acum, cînd Bromwich nu mă poate scula în toiul nopții ca să-l țin de mînă, n-am să pierd ocazia.

Mi-am dat înapoi scaunul.

— Ei bine, cred că aș face mai bine să mă apuc de lucru. Domnul Burnett vrea hîrțile mîine dimineața și mai sînt multe de făcut.

Pentru prima dată de cînd auzisem că Lewis va rămîne în

vilă mi-a dispărut sentimentul de frică. Dacă el n-o să dea tîrcoale prin casă aveam șanse să scot trupul lui Dester în grădină. Va fi riscant, însă trebuie să încerc.

Lewis se adresă Marionei:

— Am să vă ajut la vase. Nevastă-mea zice că sînt cel mai bun spălător de farfurii din district.

M-am dus în biroul lui Dester, am închis ușa și m-am așezat. Am scos revolverul din buzunar și l-am pus în sertarul de sus al biroului. Apoi am tras pe mîini o pereche de mănuși pe care le aveam la mine, am luat o coală albă din suport și am introdus-o în mașina de scris. Mi-am scos mănușile și am stat un moment gîndindu-mă. Apoi am bătut la mașină următoarele: „M-am întors pentru revolver. Țasta-i sfîrșitul meu. N-am vrut s-o lovesc așa de tare. Am crezut că s-ar putea să nu fiu prins, dar acum știu că nu este posibil. În orice caz nu vreau să mai trăiesc. Apuc pe drumul cel mai ușor pentru a termina. Nu mai am niciun viitor...”

O clipă am examinat rîndurile, apoi, punîndu-mi iar mănușile, am scos coala de hîrtie din mașină și am băgat-o în sertarul de sus, într-un teac de hîrtie de scris pentru mașină.

M-am uitat la ceas. Era trecut de două și jumătate. În zece ore sau cam așa ceva, avînd puțin noroc, aș fi scăpat de tot coșmarul.

MARION ȘI CU MINE AM TERMINAT ÎMPACHETAREA hîrtilor lui Dester abia după ora opt. Am mai dat peste un sertar cu facturi tocmai cînd speram că terminasem, ceea ce ne-a mai luat timp.

După ce am socotit suma totală am spus:

— Ei bine, nu cred că va mai rămîne ceva: datorează aproape cincizeci de mii.

— Crezi că dacă se întîmplă vreo nenorocire cu el, societatea de asigurare va plăti? întrebă Marion.

— Nu știu. Depinde de ce i s-a întîmplat. În orice caz, nu mi pasă nici într-un caz, nici în altul. Nu vreau banii. M-am ridicat în picioare. Bun, cred că nu-i nevoie să mai stăm pe aici, doar dacă nu vrei tu, fetițo. De ce nu te duci la un film sau în altă parte?

Marion clătină din cap.

— N-am poftă. Tu nu vrei să mergi?

Gîndul de a sta în casă, așteptînd ca Lewis să se ducă la culcare nu era de loc plăcut, însă nu îndrăzneam să plec. Lewis se arătase interesat de refrigerator. Nu era exclus ca, rămas singur, să dea jos sticlele de pe capac și să se uite înăuntru.

— Hai să mergem în holul cel mare. Poate e ceva de văzut la televizor.

Cînd am intrat în cameră, Lewis urmărea o gală de box.

— Meciuri de proastă calitate, exclamă el privindu-ne peste umăr. N-am nimic contra dacă vreți alt program.

Marion declară că nu are chef să privească.

— Mă duc dincolo, în camera mea. Am de scris cîteva scrisori. Eram bucuros s-o văd plecată din vilă.

— Te însoțesc pînă dincolo, i-am zis.

Am mers pînă la garaj prin lumina slabă a serii și ne-am oprit la intrare.

— Mă întorc. Vreau să mă culc devreme. Toată tevatura asta m-a obosit.

— Crezi că se va mai întîmpla ceva la noapte, Glyn?

— Sînt sigur că nu. Uită de astea, fetițo. Dester e acum la zeci de kilometri. În cîteva zile scapi.

— Am să fiu bucuroasă să plec.

M-am aplecat și am sărutat-o.

— Te văd mîine dimineța.

M-am grăbit înapoi spre vilă. Tolănit pe fotoliu, Lewis privea atent la o pereche de boxeri ce se fereau să se lovească.

— Umflații ăștia doi au valsat pînă acum în jurul ringului vreo zece minute, dar nici nu s-au atins cu mînușa.

M-am uitat la ceasul meu de mînă. Se apropia de nouă. Mai aveam cel puțin patru ore de pierdut înainte de a putea începe să dau jos ultima proptea a coșmarului ăsta. M-am așezat, am aprins o țigară și am urmărit ce se petrece pe ecran.

După ce s-au scurs încă vreo cinci minute plictisitoare, arbitrul a oprit lupta și a declarat meciul nul.

— Era și timpul, remarcă Lewis. De altfel tot n-o să încaseze nimic.

O altă pereche se urcă pe ring și începu o nouă luptă, tot lentă, plictisitoare. Peste puțin timp am observat că Lewis adormise. M-am uitat la el. Fața lui trasă nu se destinsese în somn, arătînd ca cioplită în piatră. Încă nu îndrăzneam să fac ceva. Am început să verific în gînd punctele de care trebuia să-mi amintesc. Aveam totul gata. În primul rînd trebuia să dau jos sticlele de pe capacul refrigeratorului, apoi să-l scot pe Dester din refrigerator, să-l car în grădină și să trag un glonte.

Abia atunci mi-am dat seama, cu un șoc brutal, că nu voi putea să mă întorc din bucătărie în vilă înainte ca Lewis să coboare pentru a cerceta ce e cu zgomotul împușcături.

Nu trebuia să risc să mă descopere în grădină. Putea să se uite pe fereastră și să mă vadă înapoindu-mă în casă, sau să se repeadă jos și să dea nas în nas cu mine în momentul cînd intram.

Stăteam uitîndu-mă țintă la ecranul luminos al televizorului, luptîndu-mă cu panica ce mă cuprindea. Cum puteam trece peste obstacolul ăsta? Mi-au trebuit cîteva minute ca să ajung la concluzia că nu puteam risca să-l scot pe Dester afară în grădină. Mi-am dat seama că am complicat

lucrurile. Dester s-a împușcat singur în biroul lui. Cel mai sigur lucru era să aranjez totul așa cum s-a întâmplat și deci să refac în birou scena sinuciderii. Glontele puteam să-l trag prin fereastra deschisă, ceea ce va indica locul pe unde a intrat Dester. Am început să respir iar. Era mai bine așa. Îndată după ce aş trage glontele, aş traversa coridorul pînă la bucătărie, aş aștepta pînă ce Lewis ar intra în birou, apoi aş ieși din bucătărie, m-aș furișa în sus pînă la jumătatea scării, m-aș întoarce și aş alerga zgomotos în jos, ca și cînd aş fi ieșit chiar atunci din camera mea.

În teorie părea excelent, dar am tresărit la gîndul punerii în aplicare. Mă înfricoșa ideea să deschid refrigeratorul și să-l văd pe Dester, însă trebuia s-o fac.

Pe la zece și jumătate Lewis s-a deșteptat brusc. Nu-l slăbisem de sub observație și văzîndu-l că se mișcă, am închis ochii și m-am prefăcut că adormisem și eu.

— Ce păcătoșenie! Umflații ăștia doi tot mai valsează împreună, spuse el dezgustat, îndreptîndu-se în fotoliu.

M-am mișcat și eu și am deschis ochii.

— Ne-au adormit, ce vreți mai mult? Am închis aparatul. Cred că o să mă duc la culcare.

— Mda, făcu Lewis și se întinse. Mi-am pierdut vremea degeaba. Ar fi trebuit să fiu de mult în pat. Se ridică în picioare. Încuiați casa?

— Da. Mă întorc imediat. Urcăți sus.

— Cred că-i mai bine să vă însoțesc. N-am vrea să intre vreun spărgător în timp ce eu sforăi sus. Aș fi luat în târbacă tot restul vieții mele.

M-a urmat în vestibul, a urmărit atent cum încuiam și zăvoream ușa de la intrare, apoi a venit după mine, de-a lungul coridorului, pînă la bucătărie, unde s-a uitat cum am încuiat ușa bucătăriei.

— Perfect. Acum hai să urcăm sus.

Trase de o parte perdelele bucătăriei.

— Fereastra asta nu-i încuiată, spuse el și trase zăvorul.
Hai să aruncăm o privire și la celelalte.

Îmi venea să-l sugrum, dar n-aveam altceva de făcut decât să-l urmez în sufragerie, în holul cel mare, și, la urmă, în camera lui Dester. A controlat și a constatat că ferestrele holului și ale sufrageriei erau bine închise. A împins ușa de la biroul lui Dester, a aprins lumina, a intrat și s-a dus pînă la fereastră.

— Nici asta nu-i zăvorâtă.

Priveam fix biroul și un fior rece mi-a trecut prin șira spinării. Ca un nebun nesocotit și stupid, lăsasem mânușile lîngă mașina de scris, la vedere. Am făcut un pas spre birou, sperînd că voi pune mîna pe ele înainte ca el să se întoarcă, însă Lewis se și întorsese și m-am oprit brusc.

— Bun, asta e tot, a zis el. Nimeni nu va putea intra înăuntru decît dacă sparge un geam.

Fără să se mai uite la birou, traversă camera și trecu în coridor. Am stins lumina și l-am urmat, lăsînd ușa întredeschisă.

— Hai să mergem, mi-a spus. Dacă auzi ceva, strigă-mă.
De obicei dorm buștean.

Am urcat împreună și ne-am despărțit în capul scărilor. S-a îndreptat spre camera de musafiri din celălalt capăt al coridorului, de lîngă camera Helenei.

— Cu bine. Somn ușor!

A înclinat capul, apoi a intrat în dormitor și a închis ușa. Am stat un moment să ascult. După aceea am stins luminile din hol de la comutatorul dublu și am luat-o de-a lungul coridorului spre camera mea.

M-am dus încet la pat și m-am așezat.

Oare a văzut mânușile? Țsta era genul de greșeală stupidă ce putea duce un bărbat în celula morții. La ce dracu mă

gîndeam cînd am făcut o asemenea greșeală? Poate că nu le-a văzut. N-a făcut nicio remarcă despre ele, dar însemna asta ceva?

Am simțit cum mi se scurge sudoarea pe față cînd mi-am dat seama ce fel de treabă aveam de făcut în noaptea aceea: trebuia să dau jos toate sticlele de pe refrigerator și după ce-l scoteam pe Dester de acolo, să le pun la loc. Era necesar să execut totul fără a face nici cel mai mic zgomot. Lewis n-a reușit să mă păcălească cu ultima lui remarcă, și anume că dormea buștean.

Verificînd ceea ce credea el că sînt toate ferestrele, era convins că nimeni nu putea pătrunde înăuntru fără a sparge un geam, dar scăpase din vedere vestibulul ce dădea în hol. Pe acolo trebuie să intre Dester, mi-am spus. Dar Lewis complicase lucrurile. Trebuia să trag glonte în biroul lui Dester, ceea ce însemna că aveam de ridicat zăvorul de la fereastră, să o deschid, să trag glonte prin ea, s-o închid și s-o zăvoresc din nou. Asta îmi lua cea mai mare parte din timpul de fugă. Trebuia să mă mișc ca fulgerul pentru a ieși din cameră înainte ca Lewis să ajungă în capul scării, de unde putea să vadă jos în hol.

M-am ridicat în picioare și m-am dezbrăcat încet. Mi-am pus pijama și un halat de casă. Adusesem din birou revolverul, am scos cartușul tras și l-am încărcat cu un glonte nou. L-am șters foarte atent cu o batistă în care am înfășurat apoi patul revolverului și l-am băgat în buzunarul halatului de casă.

Prima mea mișcare era să cobor în biroul lui Dester și să-mi iau mînușile pe mîini. Știam că nu trebuie să ating nimic pînă ce nu aveam mînușile pe mîini. O singură amprentă digitală ar da tot planul peste cap. M-am uitat la ceasul meu de la mînă. Era unsprezece și cinci. Nu puteam începe decît după ora unu. Trebuia să fiu sigur că Lewis a adormit tun. Am

stins lumina din dormitorul meu, apoi, deschizînd ușa, m-am uitat de-a lungul coridorului la ușa lui Lewis. Nu se vedea nicio lumină. Cel puțin asta dovedea că era în pat. Am tras înapoi ușa fără a o închide și am mers pe dibuite pînă la pat, lungindu-mă pe el.

Stăteam în întuneric și așteptam. Pentru prima oară de cînd eram copil, m-am rugat.

CAPITOLUL 13

C easul din hol bătuse unu și un sfert. Ultimele două ore am stat lungit, așteptînd cu nerăbdare și ascultînd rafalele ploii care biciuiau ferestrele dormitorului: o furtună ce acoperea în casă orice alt sunet. A durat o jumătate de oră și a trecut tot atît de repede cum venise. Mi-am coborît picioarele și m-am ridicat, stînd nemișcat pe marginea patului și ascultînd în întuneric. Nu auzeam decît tic-tacul deșteptătorului și bătăile violente ale inimii.

Am întins mîna și am aprins veioza de pe noptieră. Apoi m-am sculat, mi-am vîrît picioarele în papuci și m-am dus la ușa dormitorului să arunc o privire în coridorul întunecat. Nu se vedea nicio lumină din camera lui Lewis. Am ascultat încă o vreme, apoi, convins că doarme, m-am dus la scrin și mi-am luat lanterna. Am aprins-o și după aceea am stins veioza.

Mergînd fără zgomot am ajuns în coridor și m-am dus de-a lungul lui pînă la biroul lui Dester. Am închis ușa, am aprins lumina și am luat mînușile de pe birou. Mi le-am pus. Mîinile îmi tremurau atît de tare încît mi-a fost foarte greu să iau pagina cu confesiunea de sub teancul de hîrtie pentru mașină. Aproape că era să-mi scot mînușile, căznindu-mă să trag

foaia, dar m-am oprit la timp. Am băgat hîrtia în mașină, avînd grijă să aliniez ultimul cuvînt cu linia de ghidaj a mașinii.

Am trecut la fereastră și am tras zăvorul, crăpînd-o cîțiva centimetri.

Stingînd lumina, am deschis ușa și m-am oprit să ascult. Nu se auzea niciun sunet alarmant și, făcîndu-mi curaj, am pornit fără zgomot de-a lungul coridorului pînă în bucătărie. Am închis și încuiat ușa, am aprins lumina și m-am uitat la refrigerator.

Acum starea nervilor mei era destul de proastă. Inima-mi bătea atît de violent încît simțeam că mă sufoc și mîinile înmănușate îmi tremurau. Am început să dau jos cele trei duzini de sticle de whisky așezate deasupra refrigeratorului. Am avut grijă să nu se ciocnească sticlele între ele și le-am așezat în șiruri regulate într-o parte, alături de refrigerator. Tocmai cînd dădeam jos ultimele sticle am fost la doi pași de dezastru. În timp ce ridicam două sticle, una de lîngă ele, ultima, se răsturnă și începu să se rostogolească spre marginea capacului. Le-am pus repede jos pe cele două tocmai cînd a treia, ajungînd la margine, pornise în gol. Nu știu cum am pus mîna pe ea cînd era aproape jos și am ținut-o. O clipă, cît un veac, am înțepenit tremurînd și asudînd, apoi am pus jos sticla și m-am ridicat. Am scăpat ca prin urechile acului. M-am dus la ușă, am descuiat-o și, deschizînd-o puțin, am ascultat.

Sosise momentul. O dată ce-l scoteam din refrigerator trebuia să mă grăbesc. Dacă Lewis cobora înainte de a-l putea duce pe Dester în birou și de a putea trage glonte, toată agonia asta a nervilor, calculele mele minuțioase, riscul ce mi-l asumam erau în zadar.

M-am întors în bucătărie, închizînd și încuind iar ușa și

după aceea m-am dus la refrigerator. Cînd am pus mîna pe capac să-l ridic, m-a părăsit curajul. M-am dat înapoi, ștergîndu-mi transpirația de pe față cu mîneca halatului. M-am dus la un dulap, l-am deschis și am scos un pahar. Mi-era peste putere să deschid refrigeratorul fără o înghițitură de whisky. Am destupat cu destulă neîndemînare una din sticle, din cauza mănușilor, dar am reușit să scot dopul, am turnat vreo sută de grame de whisky în pahar și l-am dat pe gît. Am simțit lovitura whiskyului în stomac, ceea ce mi-a biciuit nervii. Băutura m-a pus pe picioare. Cu toate că eram tentat să repet doza, am rezistat ispitei. Am pus jos paharul și, lăsînd sticla deschisă pe masă, m-am apropiat de refrigerator. În timp ce ridicam capacul, am înțepenit dintr-o dată. Inima-mi zvîcnea, apoi porni în galop. Oare auzisem ceva? Au scîrțîit scările ca și cînd cobora cineva pe furiș? Am lăsat repede jos capacul, m-am dus la ușă, am stins lumina, am descuiat ușa și am crăpat-o puțin. Am ascultat ținîndu-mi răsufierea, încercînd să surprind orice sunet mai tare decît bătăile inimii mele. Am stat acolo vreo cinci minute chinuitoare, dar n-am auzit nimic și pînă la urmă, convins că imaginația mi-a făcut festa, am închis și am încuiat ușa din nou, am aprins lumina și m-am rezemat de ușă, încercînd să-mi păstrez controlul asupra membrelor, care-mi tremurau cumplit.

M-am dus înapoi la refrigerator, am ridicat capacul, cu dinții încheștați, respirînd cu greutate, și m-am uitat în jos spre cadavru.

Zăcea așezat pe o parte, rana nefiind vizibilă. Arăta foarte natural, parcă dormea. M-am aplecat și l-am atins pe gît. Nu era prea rece. Era mai puțină umezeală în refrigerator decît crezusem: cea mai mare parte din ea o absorbise îmbrăcămintea mortului, pe care am simțit-o jilavă cînd am atins-o. Asta nu m-a îngrijorat, fiindcă plouase tare și m-am gîndit că nu riscam prea mult,

deoarece poliția nu va avea bănuieli; în fond, Dester era fără pardesiu.

L-am apucat de subsuori și l-am tras în sus. Era mult mai greu decît crezusem. Aluneca încet și atunci am văzut o mică băltoacă de sînge pe fundul refrigeratorului. Rana începuse iar să sîngereze, cadavrul nemaifiind congelat.

Mi-au trebuit trei sau patru minute îngrozitoare să-l scot afară pe podeaua bucătăriei și sfîrșind, eram complet istovit. A trebuit să mă sprijin de refrigerator ca să-mi recapăt suflul. Dar nu puteam zăbovi prea mult. Trebuia să sîngereze în birou și asta era esențial, altfel ei ar ști că nu s-a împușcat acolo.

Am mers pînă la ușă, am descuiat-o, am deschis-o și am ascultat, dar nu se auzea nimic. M-am dus repede la birou, am împins ușa larg și am aprins lumina. Nu îndrăzneam să-l car pe Dester prin întuneric de-a lungul coridorului. Puteam să mă izbesc de perete sau să fac vreun zgomot care să-l alarmeze pe Lewis.

M-am reîntors în bucătărie, l-am ridicat pe Dester pe umăr și am pornit spre birou. Sub greutatea copleșitoare, genunchii mi s-au îndoit, respiram greu, gîfîind slab, iar inima îmi bătea violent și transpirația mă orbea. Dar am ajuns cu el în birou fără să fac vreun zgomot și l-am lăsat să alunece de pe umăr pe podea, lîngă biroul lui. Sîngele din rană se scurgea pe covor.

Am înșfăcat lanterna și m-am retras încet pînă la bucătărie, cercetînd covorul ca să fiu sigur că nu existau pete de sînge care să mă dea de gol. Am găsit una mică la jumătatea coridorului. Avusesem noroc că nu erau mai multe. Am luat o cîrpă udă din bucătărie și am șters pata. Poliția trebuia să examineze cu atenție deosebită covorul ca s-o poată descoperi. Apoi m-am întors în bucătărie și, muncind cu înfrigurare, am curățat bine refrigeratorul, asigurîndu-mă că înlăturasem orice urmă de

sînge. După aceea am șters pardoseala bucătăriei, am spălat cîrpa și am ascuns-o într-o tigaie. Am să mă descotorosesc de ea dimineată, mi-am spus. Apoi am lăsat capacul refrigeratorului și am început să pun sticlele la loc, aranjîndu-le cu grijă. Mă simțeam mai bine. Aveam mai mult control asupra nervilor. Făcusem trei sferturi din treabă. Nu-mi mai rămîne decît să trag cu revolverul prin fereastră, s-o închid și să fug din birou înainte ca Lewis să iasă din camera lui. Simțeam că voi reuși. În timp ce puneam ultima sticlă la loc, am auzit un sunet care m-a îngrozit, transformîndu-mă într-o stană de piatră.

De data asta nu era nicio îndoială în privința sunetului. O scîndură scîrțîise zgomotos, la fel și palierul scării. Mișcîndu-mă ca un automat, m-am dus la comutator și am stins lumina. Am deschis ușa bucătăriei și am scrutat întunericul: în viața mea nu mai fusesem atît de înfricoșat.

Deodată, pe scări am văzut o rază de lumină ca și cînd cineva și-a aprins lanterna cîteva secunde ca să vadă pe unde calcă. Acum știam că Lewis se furișă în jos spre hol. Mi-am încheștat mîna pe patul revolverului, scoțîndu-l din buzunarul halatului. Înghețat și tremurînd, am întins mîna și am aprins lumina în bucătărie.

ȘTIAM CĂ LUMINA DIN BUCĂTĂRIE VA RĂZBATE ÎN CORIDOR și că trebuia s-o vadă Lewis. Ce va face? Va veni și va cerceta? Sau va acționa abil și va ieși pe intrarea principală pentru a vedea dacă poate să se uite prin fereastra bucătăriei?

Linșteea de afară aproape că mi-a sfărîmat nervii. Inima-mi bătea cu putere.

Pe scări scîrțîi iar o scîndură.

Asta-mi spunea că Lewis cobora și încă mai avea mult, înainte de a ajunge la mine. Mi-am dat seama că nu prea

aveam șanse să-l prind așteptându-l după ușă. Era prea inteligent pentru genul ăsta de cursă.

M-am furișat prin bucătărie spre oficiu și în drumul meu am ridicat una din sticlele de whisky. Am crăpat puțin ușa oficiului. Aproape de ea era o nișă acoperită cu o draperie unde stăteau măturile și celelalte ustensile de curățenie. Am trecut în dosul draperiei, ținând în mîna stîngă sticla, iar în dreapta revolverul. Stăteam nemișcat, ascultînd și așteptînd. Am auzit un foșnet slab care-l trădase că se află în fața ușii bucătăriei. Uitîndu-mă printr-o gaură a draperiei, am văzut deschizîndu-se ușa bucătăriei. Acum puteam să-l văd. Era complet îmbrăcat, ceea ce m-a șocat. Ținea în mîna un revolver calibrul 0,38 special pentru poliție.

Îl urmăream cu privirea. Nu se grăbea să intre. Se aplecă în față și împinse puternic ușa, încît ea se lovi violent de perete. Am fost bucuros că m-am gîndit să-mi schimb locul. Ușa m-ar fi izbit de perete dacă rămîneam în spatele ei. Își roti privirea prin cameră; ochii lui se opriră un moment asupra ușii oficiului, apoi se îndreptară spre ușa ce ducea în curte. Intră cu precauție în bucătărie și traversă spre ușa ce da afară, apăsă pe clanță și o găsi tot încuiată.

Se răsuci repede, cu fața spre ușa oficiului.

— În regulă, Dester, spuse el mîrîind cu voce joasă. Ieși afară, cu mîinile la cer!

Nu m-am mișcat, simțînd cum îmi curge sudoarea pe obraz.

— Ieși! Știu că ești acolo înăuntru!

Așteptă cîteva secunde, apoi, repezîndu-se, traversă camera pînă la ușa oficiului și-o deschise cu un brînci.

În acel moment era cu spatele la mine. Am dat la o parte draperia și am zvîrlit sticla de whisky peste capul lui spre peretele opus. Sticla a căzut cu zgomot pe pardoseală și s-a

spart ca o bombă în miniatură, cioburile și whiskyul împrăștiindu-se pe zid și pe podea.

Lewis a înlemnit holbându-se la sticla sfărîmată. Cînd am zvîrlit sticla eram deja în mișcare. Ținînd revolverul de țeavă, l-am lovit în moalele capului. A căzut în genunchi. Revolverul i-a căzut din mînă. A gemut înăbușit și a încercat să se ridice, însă l-am lovit din nou. De data asta am dat mai tare. Cînd l-am atins cu patul revolverului la moacă, am simțit izbitura pînă în umăr. Cu un oftat, s-a întins cu fața în jos, pe podea.

M-am tras înapoi. Tremuram tot și m-am ținut tare să nu mă prăbușesc alături de el.

Nu mă văzuse. Eram sigur. Cît timp va rămîne așa? L-am înșfăcat de subsuori și l-am tîrît în oficiu, unde l-am zvîrlit și am închis ușa oficiului, încuind-o. Alergînd cu pași împleticiți, m-am dus în biroul lui Dester.

De lîngă birou, din fundul unui dulap am scos un reșou electric. L-am băgat în priză și l-am așezat aproape de trupul lui Dester. Știam că punctul esențial era să accelerez procesul final de dezgheț și să fac să dispară o parte din umezeala îmbrăcămîntii.

M-am oprit ca să-mi controlez halatul și pijamaua, și bine am făcut. Pe pantalonul pijamalei era o pată lunguiață de sînge și una mare pe halat.

Ieșind din birou, am alergat sus pe scări, m-am dezbrăcat și mi-am pus o pijama curată. Am ascuns lucrurile pătate între saltea și rama arcurilor.

Am coborît iar și m-am dus în birou. Dîndu-mi curaj, am examinat cu atenție trupul lui Dester. Sîngele din rană formase pînă acum în jurul capului o pată impresionantă. I-am atins fața. O simțeam caldă. Mușchii erau relaxați. Nu puteam face nimic altceva. Ar fi fost necesar ca rana să fi sîngerat mai mult, însă cu puțină șansă s-ar fi putut ca medicul legist să nu bage de seamă. Am luat revolverul lui

Dester pe care-l pusesem pe birou, m-am dus la fereastră, am scos revolverul afară îndreptându-l în sus și am apăsât pe trăgaci. Bubuitura împușcăturii și străfulgerarea orbitoare m-au zdruncinat și aproape era să scap revolverul din mână. Acum nu mai aveam prea mult timp. Am pus revolverul alături de Dester, am închis fereastra, apoi am fugit în coridor și de-a lungul lui spre vestibul. Am ridicat fereastra lăsînd-o întredeschisă.

Mi-am scos mănușile, am urcat în fugă scările și le-am ascuns la un loc cu pijamaua pătată și cu halatul.

Cînd am început să cobor scările am auzit sunînd telefonul. „Asta trebuie să fie Marion”, m-am gîndit. M-am dus în birou și am ridicat receptorul.

— Ce s-a întîmplat, Glyn? Vocea ei era stridentă și speriată. A fost o împușcătură?

— Da. Stai acolo pe loc. E Dester. S-a împușcat. Acum, nicio vorbă. Trebuie să chem poliția. Lewis a dispărut.

— Dar, Glyn...

— Lasă firul liber. Vreau să telefonez! Și am închis.

M-am dus la reșou, l-am oprit, l-am scos din priză și l-am pus înapoi în dulap. Poliția va fi la fața locului abia peste cîteva minute. Erau ultimele minute de care mai dispuneam ca să mă asigur că n-am lăsat nicio urmă și că n-am făcut nicio greșală. M-am uitat atent prin cameră. M-am uitat la trupul lui Dester. Am verificat confesiunea. Cu piciorul am împins revolverul puțin mai aproape de corpul lui.

ȘEDEAM ÎN HOLUL CEL MARE, CU O ȚIGARĂ APRINSĂ ÎNTRE degete, ascultînd absent ploaia care bătea în ferestre. Marion se ghemuise pe canapea și moțăia. Un polițist cu ceafă ca de taur se proptise în pragul ușii, cu spatele la noi. După ceasul de pe cămin era patru fără douăzeci și opt de minute.

Restul casei părea un furnicar în plină activitate. Îi vedeam pe detectivi cînd traversau vestibulul, fie ducîndu-se spre biroul lui Dester, fie ieșind de acolo. Doi gazetari discutau cu un sergent de poliție. De fapt voiau să stea de vorbă cu mine, dar sergentul nu le dădea drumul în holul cel mare.

La patru minute după ce telefonasem o mașină a poliției a tras în fața casei. Zece minute mai târziu sosea Bromwich cu o brigadă criminalistică specială. În mai puțin de cinci minute l-au găsit pe Lewis.

Bromwich m-a întrebat ce s-a întîmplat. I-am povestit că am auzit o împușcătură, că am coborît și l-am găsit pe Dester în birou, iar Lewis dispăruse. Asta era tot ce puteam să-i spun.

— În regulă, stai în hol. Voi vorbi cu dumneata mai târziu, mi-a zis.

Întîi m-am dus sus și mi-am pus o haină și o pereche de pantaloni peste pijama, apoi am coborît în hol. În acest timp, Marion fusese adusă din locuința de deasupra garajului. După ce Bromwich a aflat că n-avea nimic altceva să-i spună decît că auzise o împușcătură, a trimis-o și pe ea în hol.

Nu ne-am spus nimic unul altuia. Nu puteam vorbi, cîtă vreme polițistul stătea în pragul ușii. Ea s-a ghemuit pe canapea și a închis ochii.

Așteptarea a fost lungă și mă înfiora. Am văzut un bărbat înalt, osos, traversînd holul și l-am auzit pe polițist spunînd:

— Drept în jos în coridor și la stînga, doctore.

Bărbatul acela osos era omul care putea da peste cap planul meu. Simțeam nevoia unei băuturi, însă nu aveam curajul să iau ceva. Așa că, am fumat și am așteptat. Pe la patru sosi o ambulanță și am văzut cum îl cărau pe Lewis afară pe o targa. În clipa aceea am avut o senzație îngrozitoare că s-ar fi putut să-l fi ucis.

— Sergentului îi e bine? l-am întrebat pe polițistul de la ușă.

S-a întors și m-a privit agresiv, cu ochii lui duri și mici.

— Mda, e bine. N-are decît capul spart, dar n-a pățit nimic altceva.

După felul cum vorbea, era clar că nu avea timp de pierdut cu Lewis. Am continuat să aștept.

La patru jumătate sosi o altă autodubă. Au intrau în casă patru inși cărînd o ladă lungă, neagră, semănînd cu un coșciug. Bănuiam că trebuie să fie de la morgă. În jurul orei cinci și zece au apărut iar în hol, purtînd lada pe umeri, cu genunchii puțin îndoiți sub greutate.

După ce stătuse în refrigerator aproape zece zile, Dester era în sfîrșit dus la groapa lui. Am întors capul, simțînd că-mi vine rău, iar lovitura surdă a coșciugului coborît de pe umerii oamenilor pe podeaua autodubei m-a înghețat.

Primele raze ale dimineții străbăteau prin draperii cînd a intrat Bromwich în cameră. Călca semeț și avea o privire vanitoasă.

— Voi doi puteți să vă duceți la culcare. O să am nevoie de voi la anchetă. Va fi peste vreo două zile. Regret că v-am reținut atîta timp.

Îmi ascunsesem pumnii strînși în buzunare. Auzind cuvintele lui, mi i-am descleștat, scoțîndu-mi mîinile cam tremurătoare.

— Nu mai aveți alte întrebări? am spus, încercînd să vorbesc cu o voce normală.

Bromwich rînji.

— Totul e clar. l-am spus cobei aceleia de Maddux cum a fost, dar n-a binevoit să mă asculte. Era limpede ca apa. Dester n-a vrut să intre în sanatoriu. S-au certat pe drum. El a lovit-o, a ucis-o și a plantat-o la stația forestieră. Apoi și-a dat seama că nu are curajul să meargă pînă la capăt cu răpirea

trucată. A decis să ia o cale mai ușoară. Ați văzut confesiunea?

Am încuviințat din cap.

— Asta e. S-a întors să-și ia revolverul, s-a împușcat și atîta tot.

Nu-mi venea să cred că Bromwich gîndește ce spune. Desigur, trebuie să fi avut unele bănuieli că scena nu părea prea adevărată. Fără îndoială că doctorul a lăsat să se întrevadă că are anumite dubii.

— Atunci putem să mergem să ne culcăm? am întrebat, ca să mă conving că am auzit bine.

— Sigur, culcați-vă. Trebuie să stau de vorbă cu presa. Poate c-ar voi să te întrebe ceva înainte de a pleca. Mai stai pe aici încă vreo cinci minute.

— Sergentul Lewis e bine?

— Altă cobe. Am bănuir că Dester se întoarce. I-am spus lui Lewis să bage de seamă, dar dobitocul a lăsat să i se spargă capul. O să se facă bine. Are o țeastă ca piatra.

A trecut în vestibul și a început să discute cu gazetarii. Marion și cu mine ne-am privit. Am reușit să-i zîmbesc.

— Ei bine, asta pare să fie tot, am rostit. Presupun că vrei să pleci mîine, sau mai bine zis azi. Am să te ajut să găsești o cameră.

A încercat să-mi spună ceva, dar au năvălit ziaristii. În jumătatea de oră următoare am răspuns la întrebările cu care am fost mitraliați. Voiau să afle amănunte despre viața particulară a lui Dester: dacă se certase cu Helen, cum a reacționat ea, ce gîndeam eu despre el și ea; chestii de genul ăsta. Am avut grijă să nu spun nimic ce putea fi dovedit neadevărat, însă am dat să se înțeleagă că ei se certau și că au fost ocazii cînd el azvîrlea cu lucrurile prin cameră. Nu se putea spune că era violent; mai curînd un temperament iute. Le-am dat să înțeleagă că n-am fost surprins cînd am aflat

că Helen a murit din pricina unei lovituri de pumn dată de el.

În cele din urmă am scăpat de ziaristi. Între timp Bromwich plecase. Rămăsese numai polițistul de la ușa holului. Mi-a spus că Bromwich i-a dat ordin să mai stea câteva ore, pentru curioșii care ar încerca să intre în casă.

Marion îmi zise că se duce înapoi la locuința de deasupra garajului. Ne-am înțeles să ne întâlnim la orele zece. Am condus-o pînă acolo.

— Îndată ce se termină ancheta, Glyn, plec la Roma. Vreau să fiu departe de toate astea. Vii cu mine, nu-i așa?

Mai aveam încă o mare parte din cele două mii de dolari ce mi-i plătise Dester. Nu era o sumă prea grazavă, dar și eu voiam să scap de aici. N-am ezitat.

— Poți să fii sigură că da.

— Vei putea să te descurci? M-a privit îngrijorată. Ai să obții pînă atunci moștenirea?

M-am uitat la ea, neînțelegînd ce voia să spună. Apoi mi-am amintit că am fost atît de nebun încît să-i spun, înainte ca planul de încasare a asigurării să dea greș, că aștept o moștenire.

— Nu. De ce? Acum nu cred că se va mai realiza, am spus. Dar am ceva bani puși deoparte. O să mă descurc. Poate că voi găsi o slujbă la Roma.

— O să vorbim despre asta la micul dejun.

Am lăsat-o așa. M-am înapoiat la vilă. Polițistul ședea pe terasă, încălzindu-se la primele raze ale soarelui de dimineață. Își preparase o ceașcă de cafea și mă salută din cap cînd am trecut pe lîngă el și am intrat în casă.

M-am oprit în vestibul un minut sau două, încercînd să realizez că am scăpat de primejdie. Bineînțeles, mai era ancheta. Un coroner curios putea să pună multe întrebări care să te încurce, însă aveam impresia că pericolul principal

trecuse. Nu-mi venea să cred că planul reușise atît de bine. Mai aveam însă cîteva lucruri de făcut. Mai era cîrpa murdară din tigaie, de care trebuia să scap, și pijamaua și halatul de casă. „De îndată ce voi fi singur în casă le voi arde”, mi-am spus.

Simțeam că nu voi mai supraviețui niciun minut fără o înghițitură de whisky. Tensiunea și spaima intensă din ultimele patru ore mă extenuaseră. M-am dus în holul cel mare și o pornisem spre bar, cînd am rămas locului, cu nervii încordați și inima oprindu-mi-se pentru o clipă.

Pe unul din fotolii se tolănea un bărbat înalt, oacheș, cam de vîrsta mea. Avea un pahar de whisky în mîna și o țigară ce-i atîrna între buze.

Se uită la mine și-mi zîmbi plictisit și obosit. Fața lui bronzată, de o urîțenie plină de umor, se luminează cînd îmi zîmbi și îmi făcu semn cu paharul.

— Prost obicei de a bea la ora asta, spuse el. Nevastă-mea ar avea o criză de nervi, dacă m-ar vedea. Am stat însă treaz toată noaptea și nu pot rezista decît dacă dorm douăsprezece ore.

Am rămas nemișcat, uitîndu-mă la el.

— Ești de la ziar? am reușit să pronunț.

— Eu? Arăt eu a gazetar? Zîmbetul i se lărgi. Nu. Sînt Steve Harmas, anchetator special al societății de asigurare „National Fidelity”. Îl aștept pe bătrînul Maddux. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

Am simțit un fior rece străbătîndu-mă.

— Maddux?

— Da. Într-o împrejurare ca asta nimeni nu poate ține deoparte prea mult botul acestui lup bătrîn. Rînji iar la mine. Bea ceva. Arăți ca și cînd ai avea nevoie de așa ceva.

. . .

CU CÎTEVA MINUTE ÎNAINTE DE ȘAPTE ȘI UN SFERT, Maddux intră în hol. Pînă atunci mă bărbierisem, făcusem un duș, și mă îmbrăcasem, cu mișcări automate, cu inima înghețată de frică. Mă tot încurajam că poliția fiind satisfăcută, nu există niciun motiv ca Maddux să nu fie. Îmi repetam iar și iar că era în interesul societății lui să accepte teoria că Dester și-a omorît soția și apoi s-a împușcat. Dacă coronerul găsea că Dester s-a sinucis, atunci societatea lui Maddux nu va fi obligată să plătească cele trei sferturi de milion de dolari. Desigur că el n-o să fie atît de nebun încît să încerce să dovedească că Dester a fost omorît! Va fi bucuros că are șansa să nu plătească suma.

În cursul ultimei ore, Harmas mi-a tot vorbit cu vocea lui înceată și tărăgănată despre situația politică așa cum o vede el. Părea că-l interesează atitudinea Rusiei și politica americană în Europa. Nu prea eram atent la ce spune, ceea ce însă nu l-a împiedicat să continue.

Cum a intrat Maddux în hol am observat o transformare bruscă la Harmas. Nu mai arăta ca un leneș. Fața i-a devenit vioaie, ochii duri, și-și descolăci din fotoliu trupul înalt, ridicîndu-se în picioare, ca și cum s-ar fi declanșat un arc în el.

Maddux ne privi și trecu în fața căminului gol. Se rezemă cu spatele de el, își scoase pipa și începu s-o umple.

— Presupun că vă deranjez, am spus. Mă duc sus în camera mea.

— Rămîi aici, domnule Nash, zise Maddux. E posibil să fie unele puncte unde ne-ai putea ajuta. Stai jos. Stai jos, Steve. A așteptat să ne așezăm, apoi și-a aprins pipa și a continuat: Ei bine, cum arată povestea?

Harmas și-a aprins o țigară.

— Vă amintiți de istoria pe care am avut-o anul trecut cu dansatoarea de *striptease*? Cînd a încercat să ne pungășească cu un milion și jumătate printr-un șiretlic atît de abil, încît era

aproape să cădem în plasă? întrebă el. Ei bine, cazul de față mi se pare de același calibru.

Ceva ca mâna rece a unui mort mi-a strâns inima când a spus asta. Nici el, nici Maddux nu se uitau la mine și n-au observat tresărirea mea convulsivă.

Maddux spuse:

— Ce te face să crezi?

— Lucrurile care au părut că se întâmplă, dar nu puteau să se fi întâmplat, replică Harms cufundându-se în fotoliu. E evident un truc iscusit, dar mă depășește cum a fost aranjat. De exemplu, se presupune că Dester a intrat în casă prin fereastra vestibulului. Toate celelalte ferestre ale vilei și toate ușile erau încuiate. Fereastra din vestibul era deschisă: așadar pe acolo se presupune că ar fi intrat, dar n-a putut-o face, deoarece eu eram afară drept în fața ferestrei: am păzit vila toată seara. Dester n-a intrat pe acolo, și-atunci, pe unde?

— Putea să se fi ascuns în casă în timpul după-amiezei, sugerează Maddux.

— Nu era în casă. Lewis mi-a spus că a inspectat vila de sus pînă jos pe la șase seara când mi-am luat eu în primire postul din grădină. Dester nu era în casă și n-a intrat nici după aceea și cu toate astea a fost găsit mort în birou.

Maddux trecu la un fotoliu și se așeză.

— Țasta-i un punct serios. Altceva?

— În timpul carierei mele am văzut zeci de sinucideri prin împușcătură în cap, continuă Harms. Murdăria lăsată era considerabilă și totuși Dester a sîngerat foarte puțin. Dacă n-ar fi fost absolut imposibil, aș fi spus că s-a împușcat în altă parte și apoi a venit singur în biroul lui ca să se termine acolo sîngerarea.

Maddux se mișcă impacientat.

— Ce-a zis medicul legist?

Harms ridică din umeri.

— Era surprins, dar nu părea că poate să i se zdruncine convingerea că Dester s-a împușcat singur. La urma urmei, aici zăcea un individ cu revolverul lângă el, cu un glonte ce i-a perforat țeasta, cauzându-i moartea instantaneu, un om care nu murise decît de cincisprezece minute și n-a putut fi adus în casă din moment ce eu păzeam afară și toate ferestrele și ușile erau încuiate, în afară de o mică fereastră în vestibul și pe unde ar fi fost greu, ca să nu spun imposibil să împingi înăuntru un om mort. Așa că doctorul n-a făcut decît să dea din umeri și să spună, că se întîmplă uneori lucruri ciudate și că nu știa de ce Dester n-a sîngerat mai mult. A acceptat situația numai pentru că nu exista nici o altă explicație plauzibilă.

Maddux rînji, arătîndu-și dinții albi.

— Dar noi știm mai multe, nu-i așa? Își îndreptă privirea spre mine. Domnule Nash, după cîte știu v-am mai vorbit că am ceva experiență în materie de fraude. Nu-ți vine să crezi la ce trucuri se pretează unii indivizi ca să pună ușor mîna pe bani. Am ajuns să nu mă mai bizui pe ochii și urechile mele, ci numai pe intuiție. Vei fi surprins, dar intuițiile mele se confirmă.

— Trebuie să ai o serioasă intuiție a realității ca să explici de ce Dester n-a sîngerat atît cît ar fi trebuit, răspunse Harmas.

Maddux nu ținu seama de remarca lui.

— Ce-ai mai descoperit?

— Nu s-au găsit amprente digitale, zise Harmas. Nici măcar una. Dester a lăsat o confesiune – nicio amprentă pe hîrtie și nici pe mașina de scris. După cît se pare, a băut ceva și a scăpat pe jos o sticlă de whisky, dar nu erau amprente nici pe pahar și nici pe sticla spartă. Nu erau amprente pe revolver. A fost șters. Nu s-au găsit amprente pe fereastra din vestibul, și totuși se presupune că el a deschis-o.

— Poate că purta mănuși?

— Atunci unde sînt. Le-am căutat și nu le-am putut găsi. De ce să scrie cineva o confesiune cu mănuși?

Mi-am scos batista și mi-am șters transpirația de pe față. Mi-era atît de rău încît nu-mi mai păsa dacă Maddux și Harmas vedeau ce fac, dar niciunul nu se uita la mine.

— Mai e încă ceva, continuă Harmas. Cînd cei doi au plecat de acasă pentru a se duce la sanatoriu, Dester purta o pălărie maro-îchis, un pardesiu din păr de cămilă, pantaloni gri-îchis, și pantofi maro din piele de vițel. Cînd a fost găsit în biroul său nu avea nici pardesiu, nici pălărie, pantalonii lui erau albaștri și pantofii din piele neagră.

— Ce-a zis Bromwich despre toate astea?

— A raționat că Dester poate și-a murdărit îmbrăcămintea la stația forestieră și și-a schimbat-o cu cea pe care o luase în valiză cu el. A dat ordin să fie căutat pardesiul din păr de cămilă. Începe cu verificarea tuturor depozitelor de bagaje de mîna. Poate că asta va cere timp, însă cercetează în primul rînd pe cele din apropierea locului unde a fost abandonat Rollsul.

Maddux își scarpină obrazul cu pipa. Arăta liniștit și în ochi i se oglindea o expresie satisfăcută.

— Se pare că ni s-a aruncat în brațe o mică ghicitoare simpatică, spuse el. Știam că e vorba de o încercare de fraudă. Am mirosit-o imediat. Cineva a avut ideea isteată să pună mîna pe un maldăr de bani. I-am atras atenția lui Bromwich să-l caute pe al doilea bărbat. Ei bine, dacă n-o face el, o s-o facem noi.

— Crezi că există un alt bărbat? întrebă Harmas ridicînd capul și fixîndu-l pe Maddux. Crezi că doamna Dester avea un amant?

— Sînt al dracului de sigur că da. Cei doi au găsit o idee inteligentă ca să-l omoare pe Dester și să pună mîna pe bani.

Nu ea a conceput planul. Ultima oară cînd a încercat să fraudeze o societate de asigurare aproape era să ajungă la pușcărie. Țsta e un efort mult mai bine calculat; mult mai deștept. Nu l-a putut concepe decît un bărbat, și cine altul poate fi decît amantul doamnei Dester?

— Crezi într-adevăr că Dester a fost omorît? zise Harmas. N-ar fi prea plăcut pentru societate, nu-i așa? Dacă a fost omorît, trebuie să plătim despăgubirea.

M-am uitat repede la Maddux. Totul depinde de ceea ce va răspunde. El îi zîmbea lui Harmas, fără să se sinchisească de mine.

— Ascultă, n-am căutat pînă acum niciodată să ne eschivăm de plata unei despăgubiri și nici n-o vom face. Dester ne-a dat o porțiță de scăpare cînd a anulat clauza de sinucidere. Cîteva societăți mici se poate că s-ar ține departe de acestea și ar accepta constatările poliției că Dester s-a sinucis, dar eu am vederi mai largi. Aici e vorba de o crimă. Foarte bine, poate că o să ne coste trei sferturi de milion, dar pe parcurs vom recupera banii. Pînă acum n-am lăsat nici o singură fraudă fără să lupt. Optsprezece șmecheri am băgat la răcoare. Alți șmecheri încep să-și dea seama că nu e prudent să încerci să înșeli societatea „National Fidelity”. Dacă am să las să scape fie și numai unul, oricînd mă pot aștepta și la alte necazuri. Nu-l voi lăsa să scape. Voi dovedi că e vorba de o crimă. Pentru noi, va fi o reclamă de toată frumusețea și o să servească și drept avertisment. Rînjetul lui se lărgi. Dar asta nu înseamnă că va fi necesar să plătim. Ar putea să nu fie în interesul publicului să remunerăm o despăgubire ca asta. Ține minte cuvintele – interesul publicului. În trecut a oprit o mulțime de plăți și va continua și în viitor să le oprească. Acum o să vă spun la amîndoi ceva. Cred că aceștia doi – doamna Dester și prietenul ei – au fost destul de deștepți ca să-și dea seama că-i vom urmări pînă în

pînzele albe dacă Dester era ucis și ea pretindea despăgubirea. Așa că ce au făcut? O să vă spun eu: au plănuit să-l omoare pe Dester și să aranjeze lucrurile astfel încît să pară o sinucidere. Operînd astfel, ei își dădeau seama că au pierdut orice speranță să ceară banii asigurării. Sperau că solicitînd despăgubirea, noi nu ne vom amesteca și-i vom lăsa să scape de învinuirea de omor. Acum vine răsplata. El se aplecă înainte, îndreptîndu-și pipa spre Harmas: Au fost de ajuns de șireți să-și dea seama că dacă nu vom plăti despăgubirea, va trebui să restituim primele de asigurare încasate, și știți cît a plătit Dester în ultimii ani? O sută patru mii de dolari. După asta alergau, nu după cele trei sferturi de milion. Era prea periculos să încerce să-i înhațe, dar ratele înapoiate reprezentau ceva ce merita osteneala și erau și sigure. Datoriile lui Dester totalizează cincizeci de mii de dolari. După ce vila, mobilierul, mașinile și celelalte sînt vîndute, vor fi bani de ajuns să se plătească datoriile. Ei ar fi rămas cu o sută patru mii de dolari, ceea ce reprezintă o sumă frumoasă.

Harmas și-a oprit un căscat.

— Cred că ai găsit ceva, spuse el. Uitasem că primele de asigurare vor fi înapoiate. Atunci ce s-a întîmplat cu doamna Dester? A intervenit o încurcătură?

Maddux dădu din umeri.

— Nu știu și nu-mi pasă. Poate că s-au certat. Poate că a omorît-o prietenul. Poate că a omorît-o Dester. Nu știu. E treaba poliției să descopere. Ceea ce știu este că clientul nostru a fost omorît și o să-mi dau cît pot osteneala ca ucigașul să nu scape nepedepsit. Se întoarce brusc și se uită la mine. Ei bine, domnule Nash, ce crezi despre toate astea? Pînă acum n-ai vorbit prea mult. Ai vreo idee cine să fie prietenul doamnei Dester?

Știam că aveam de dus o luptă disperată. Încă mai puteam

să mă salvez dacă-mi jucam bine cărțile, dar cea mai mică greșeală m-ar fi curățat.

— Nu știu cine poate fi – am răspuns, străduindu-mă să-i susțin privirea grea și întrebătoare – dar am văzut-o o dată cu cineva.

Maddux zîmbi. Îl privi pe Harmas.

— Vezi? Sapă adînc și trebuie să iasă ceva la suprafață! Își întoarse ochii spre mine. Cînd a fost asta, domnule Nash?

— Cam acum o săptămînă. Nu sînt sigur. S-a întîmplat să fiu în oraș. Am văzut-o pe doamna Dester și pe acest bărbat ieșind de la „Brown Derby”.

— Poți să mi-l descrii?

— O, da. Cuvintele păreau că-mi ies din gură fără niciun efort. Era înalt, blond, cu o mustață blondă, un tip de vreo treizeci și cinci, treizeci și șase de ani, frumușel, bine îmbrăcat.

Maddux se uită la Harmas.

— Ai notat astea? La „Brown Derby”. Trebuie să-l găsești pe tip.

— Mda, mormăi Harmas. Numai că la Hollywood sînt aproape douăzeci de mii de indivizi înalți, blonzi, frumușei; dar n-are importanță, am să-l găsesc.

— Ai avut impresia, domnule Nash, că erau ceva mai mult decît prieteni? mă întrebă Maddux.

— Îmi pare rău, însă nu știu. Am trecut cu mașina pe lîngă ei. I-am zărit numai. Ea îl ținea de braț. N-am avut cum să văd dacă erau în termeni buni sau răi. N-am apucat decît să-i văd!

— În ordine, o să cercetăm, spuse Maddux și se ridică în picioare. Ai face bine să te apuci de treabă, continuă el către Harmas. Du-te la „Brown Derby” și vezi dacă poți prinde vreun fir care să ne conducă la tipul ăla. Plec să vorbesc cu Bromwich.

Harmas își descolăci trupul lui lung și subțire și se ridică.

— N-am dormit de douăzeci și patru de ore. Nu cred că te interesează asta, nu-i așa?

Maddux nu-i acordă nicio atenție. Se întoarce spre mine.

— Mulțumesc pentru informație, domnule Nash. E exact indicația pe care o așteptam.

— I-am văzut împreună o singură dată, am spus.

— O dată e de ajuns.

Mi-a apucat mâna într-o strînsoare de-mi trosneau oasele degetelor, dădu din cap și ieși în vestibul.

CAPITOLUL 14

— **N**u intra în panică. Am pronunțat cuvintele cu voce tare privind cum dispare mașina lui Maddux pe alee în jos. Holul cel mare părea pustiu și plin de spații goale.

Oare Maddux se joacă cu mine? m-am întrebat. A ghicit că am fost amantul Helenei? Îmi întindea o cursă sau a crezut într-adevăr povestea cu bărbatul blond de la „Brown Derby”?

Probabil că acum era în drum spre direcția poliției ca să-i aducă aici să mă aresteze. Știam că nu-mi pot permite să pierd niciun minut din timpul meu de libertate. Trebuia să mă descotorosesc de pijama, de halat și de mănuși. Trebuia să distrug testamentul. Mai curînd sau mai târziu, dacă mă arestau, poliția va descoperi că posed un seif și vor obține un ordin de percheziție. Ar fi fatal pentru mine dacă găseau testamentul.

M-am repezit în bucătărie și am luat din tigaie cîrpa murdară și udă cu care ștersesem refrigeratorul, apoi am fugit sus în camera mea. Am pus pijamaua, halatul, mănușile și cîrpa într-o valiză, punînd deasupra hainele mele vechi de lucru împreună cu cîteva cămăși și ciorapi. Am închis valiza

și, lăsînd-o pe pat, m-am dus la fereastră și m-am uitat la terasă.

Polițistul se plimba tacticos, cu mâinile la spate, cu șapca trasă pe frunte ca să se apere de razele soarelui. M-am decis să ies prin ușa din dos, să traversez grădina pînă la poarta ce dădea într-o stradă ce ducea la stația de autobuze de la capătul de jos al străzii Hillside Crescent.

Am luat valiza și am coborît repede pe scări, de-a lungul coridorului spre bucătărie și am ieșit pe ușa de serviciu.

În patru minute, mergînd repede, am ajuns la stația de autobuze. După un minut a sosit un autobuz și m-am urcat în el. Mă tot uitam înapoi prin geam să văd dacă mă urmărește vreo mașină, dar pe șoseaua lungă și în pantă nu se vedea niciuna.

Am coborît la întretăierea străzilor Figueroas și Firestone și, cu pași grăbiți, m-am amestecat în mulțimea de oameni de afaceri și de vânzătoare ce se îndreptau spre lucru. M-am apropiat de depozitul cu seifuri deschis toată noaptea în clipa cînd ceasul de pe stradă bătea opt și jumătate.

Cum însă tocmai atunci s-a întîmplat ca circulația să fie intensă n-am traversat imediat strada și a fost bine că n-am făcut-o. Am zărit o mașină mare, neagră, parcată aproape de intrarea în depozit, în care ședeau patru bărbați voinici, fâlcoși. Mi-am dat seama imediat că sînt polițiști și m-am ascuns într-un magazin la intrare, unde nu mă puteau vedea. Ce căutau ei în fața depozitului? Așteptau să mă vadă sosind sau voiau să pună mîna pe altcineva? De un singur lucru eram sigur: nu stăteau acolo de plăcere.

O frică bolnăvicioasă, rece, îmi încleșta inima. Era cumva oare începutul sfîrșitului? Așteptau, înainte de a mă înhăța, să fac o mișcare greșită?

Am încercat să mă conving că cei patru bărbați din mașină nu mă așteptau pe mine. Probabil că nu știau nimic de mine,

dar n-am avut curajul să traversez strada și să intru în depozit. Am făcut cale întoarsă și după colț am intrat într-un *drug-store*¹ deschis toată noaptea. Am comandat o cafea și am fumat, întrebându-mă ce ar fi mai bine să fac.

Eram din ce în ce mai convins că trebuie să părăsesc orașul. Mi-am scos portvizitul să controlez câți bani aveam la mine. Nu era mult: cinci dolari și ceva mărunțiș. Aveam două mii la bancă. Dar puteam risca oare să aștept pînă la deschiderea băncii? Trebuie să aștept, mi-am spus. Fără bani eram pierdut.

Așa că am așteptat. M-am dus apoi la un bar cu aperitive și de acolo la un alt drug-store. Minutarele ceasului meu se tîrau lent. După trei cafele și după ce fumasem toate țigările, m-am decis s-o pornesc spre bancă. Mă mișcăm încet, atent la orice tip care ar fi putut fi un detectiv. De data asta m-am apropiat cu prudență de bancă, mergînd pe partea opusă a străzii. Am zărit o altă mașină mare, neagră, parcată la vreo patruzeci de metri de banca mea, cu patru bărbați înăuntru.

Am intrat sub arcada unui magazin, unde nu puteau să mă vadă. Acum eram convins că poliția e pe urmele mele. Nu mai putea fi o coincidență. Așteptau ca să-mi pierd curajul, să-mi scot banii și să dau bir cu fugiții.

Am intrat într-un drug-store, am comandat o altă cafea și m-am așezat la o masă lîngă perete. Mîinile îmi tremurau atît de tare încît mi-era teamă să ridic ceașca. Trebuia negreșit să părăsesc orașul înainte ca să fiu prins în plasă, dar nu puteam s-o fac fără bani.

Atunci mi-am amintit de Solly. Era omul care-mi putea împrumuta atît cît îmi trebuia ca să plec. Și el a avut buclucuri cu poliția și știa ce înseamnă să fii într-o astfel de încurcătură.

M-am dus la o cabină telefonică și am chemat biroul lui Solly.

Mi-a răspuns Patsy.

— Jack e acolo? am întrebat.

— Nu, Glyn, tu ești?

— Da. Uite, Patsy, trebuie neapărat să vorbesc cu Jack.

Unde-l găesc?

— E la direcția poliției.

Inima mi-a zvîcnit.

— El e... ce?

— La direcția poliției. Acum o jumătate de oră a venit un detectiv și l-a luat acolo. Glyn, ai necazuri?

Am rînjit. Asta era o subapreciere a situației.

— S-ar putea, am răspuns. Patsy, știi ceva?

— Jack m-a dat afară din cameră, dar am ascultat la ușă, spuse Patsy vorbind repede și cu voce scăzută. Detectivul îl trăgea de limbă despre dumneata și doamna Dester.

Mi-am șters transpirația de pe față.

— Ce fel de întrebări?

— Voia să știe dacă Jack știe ceva despre dumneata și ea; dacă erați prieteni sau dacă ieșeau cu ea.

— Și el ce-a spus, Patsy?

— Nu știu. Nu puteam sta prea mult în dreptul ușii. După cîteva minute, Jack a ieșit din cameră și mi-a spus că se duce la direcția poliției.

— Cum arăta?

— Speriat. Glyn, eu m-aș feri de el. Nu-i bine să ai încredere în el. Nu se gîndește decît la sufletelul lui.

— Cred că ai dreptate. Bun, mulțumesc, Patsy. Mulțumesc foarte mult.

— Te-aș putea ajuta cu ceva? Femeia asta e moartă, nu-i așa? Scrie în ziare.

— Da, e moartă. Nu mă poți ajuta cu nimic. Cu bine, fetiço, și-ți mulțumesc. Am atîrnat receptorul și m-am întors

la masa mea, oprindu-mă la bar ca să-mi cumpăr un pachet de țigări.

Am aprins o țigară și m-am așezat din nou. Solly le va spune că i-am oferit cinci sute de dolari ca să dezgroape trecutul Helenei.

Vor ghici imediat că am plănuit s-o șantajez. Mi se usca gura. Asta ar explica de ce am ucis-o, dacă-mi puneau vreodată în cârcă moartea ei.

Simțeam cum se strânge lațul în jurul meu. O senzație de panică amenința să mă copleșească. Am stat câteva minute nemișcat, străduindu-mă să găsesc o cale de scăpare, apoi mi-am amintit de Marion. S-ar fi putut ca ea să aibă ceva bani pe care putea să mi-i împrumute. M-am dus înapoi la cabina telefonică și am format numărul lui Dester. Mi-a răspuns o voce de bărbat. Uitasem de polițistul lăsat să păzească vila. În întreaga casă erau prize de telefon și desigur va asculta ce vorbeam. Îmi dădeam seama că n-o pot implica pe Marion în afacere.

— Hello! am auzit vocea polițistului. Cine-i la telefon?

Am pus receptorul în furcă și am ieșit din cabină.

M-am simțit prins în plasă și învins. Aproape că m-am dat bătut. Dacă aș fi avut curajul, m-aș fi dus la direcția poliției și le-aș fi spus adevărul, dar nu eram în stare s-o fac. Mi-am zis că încă mai aveam o șansă să fug dacă acționam imediat. Trebuia să scap de valiză. Nu vedeam cum aș fi putut evita acuzația dacă mă prindeau cu ea.

Am luat valiza și am ieșit din drug-store. Mergînd repede, am ajuns la stația centrală de autobuze și am intrat în biroul de bagaje de mînă.

— Aș vrea să depozitez asta pentru câteva zile, i-am spus funcționarului, care luă valiza cu indiferență, aplică pe ea o etichetă, îmi dădu recipisa și o aruncă pe un raft.

Cu un pic de noroc poate reușeam să părăsesc districtul înainte ca valiza să fie găsită – dacă va fi vreodată găsită.

Scăpînd de valiză, eram mai puțin speriat. Am ieșit pe ușa turnantă a depozitului, pășind în plin soare. Vreo douăzeci de autobuze stăteau aliniate, gata să pornească. Gloată de pasageri se foia în jurul meu, îmbrîncindu-mă, în timp ce eu căutam să mă decid ce autobuz să iau. Pînă la urmă m-am hotărît să mă îndrept spre San Francisco. M-am dus și m-am uitat la mersul autobuzelor, să văd la ce oră pleacă cel de San Francisco.

Urmăream cu degetul lista lungă a localităților cînd, cu coada ochiului, am văzut un bărbat voinic apropiindu-se de mine și oprindu-se alături.

Inima mi s-a strîns. M-a cuprins acea teroare ce te copleșește într-un coșmar. Am întors încet capul. Un bărbat voinic, cu fața roșie, într-un costum ponosit și cu pălăria trasă pe ochi se uita atent la mine. Se citea că e polițist după întreaga lui înfățișare.

— În regulă, Nash, spuse el scurt. Avem nevoie de dumneata. Vino, hai s-o pornim!

Stăteam pe loc, zgîindu-mă la el fără să mă pot gîndi, fără să fiu în stare să mă mișc. Un alt bărbat voinic, apărînd din mulțime se apropie de mine.

— Ușurel, zise primul polițist. Nu-i nevoie să te agiți. Locotenentul Bromwich vrea să-ți vorbească. Vino!

M-am dus cu ei la mașina care aștepta, am trecut în spate cu primul polițist, în timp ce al doilea s-a așezat la volan.

În clipa aceea am văzut un al treilea detectiv ieșind din biroul de bagaje de mîină, ducînd valiza mea. Se așeză în față, ținînd valiza pe genunchi.

— Dă-i drumul, vorbi primul polițist cu voce plictisită, monotonă.

Mașina porni.

Prin geamul mașinii priveam circulația, oamenii care umblau pe trotuare, ferestrele magazinelor și albastrul cerului. Simțeam că e necesar să înregistrez în minte toate aceste lucruri familiare. Știam că nu le voi mai vedea niciodată.

CAMERA ERA STRÎMTĂ, CU PEREȚI GALBENI, MURDARI, ȘI mirosea a sudoare stătută, a tutun, a trupuri nespălate și a acid carbonic. Mobilierul era compus din două scaune cu spetează dreaptă, o masă făcută dintr-o planșetă pe două capre, pătată cu cerneală.

Un polițist plictisit ședea lângă ușă pe un scaun și se uita scîrbit la o muscă mare, albăstruie, ce-și continua drumul pe tavan. Stăteam pe un scaun lângă masă, așteptînd.

Fusesem adus aici de vreo patru ore. Mi s-a dat o ceașcă de cafea ce rămăsese pe masă, rece și neatinsă. Farfurioara se umpluse de mucerile țișărilor mele.

Polițistul nu scosese niciun cuvînt de-a lungul celor patru ore. Din cînd în cînd își îndrepta ochii lui mici și duri de la muscă la mine și apoi înapoi la muscă.

Nu-mi făceam iluzii. Intrasem în belea. Se putea ca acesta să fie începutul sfîrșitului vieții mele. Putea să fie primul pas spre camera de gazare. În timpul lungilor ore de așteptare am ajuns la concluzia că singura mea speranță era să spun adevărul. Depindea de avocatul pe care puteam să-l obțin dacă jurații mă vor crede sau nu. Cel puțin scrisoarea lui Dester i-ar împiedica să mă acuze de uciderea lui, dar vor crede ei oare că n-am avut niciodată intenția s-o omor pe Helen? Chiar dacă m-ar crede, tot voi intra la închisoare pe un termen lung. În orice caz, ăsta era sfîrșitul meu. Poate că

ar fi mai bine să iau drumul camerei de gazare decît să zac douăzeci de ani între zidurile închisorii.

Ușa se deschise brusc și intră polițistul care mă înhățase la stația de autobuze.

— Locotenentul are acum timp pentru dumneata, mi se adreseă.

M-am ridicat, am traversat camera, și l-am urmat de-a lungul unui coridor în altă cameră, mai puțin sărăcăcioasă decît cea pe care tocmai o părăsisem.

Bromwich stătea la fereastră, cu fața întunecată, avînd o țigară în gură. În fața biroului, așezat pe un scaun cu spetează tare, cu pipa în mîină, era Maddux.

Bromwich îmi făcu semn către un scaun.

— Stai jos!

Polițistul care mă adusese ieși, lăsînd ușa întredeschisă. Mergînd încet, m-am așezat.

Bromwich se uită la Maddux.

— În regulă. Îl ai la dispoziție zece minute. După aceea am nevoie de el.

— Mulțumesc, locotenente. N-o să dureze mai mult.

Bromwich îmi aruncă o privire dură, ostilă, apoi ieși trăgînd ușa după el. Maddux începu să-și umple pipa.

— Ei bine, Nash – zise el fără să mă privească – n-ai rezistat mult, nu-i așa? Trebuie să te fi ostenit nu glumă și să te fi gîndit intens ca să pui la cale o ispravă ca asta, însă a fost dată peste cap destul de repede. A fost o idee deșteaptă și aproape că m-ai dus. Am descoperit două indicii care m-au pus direct pe calea cea bună. Am cercetat trecutul dumitale și am descoperit că acum vreo doi ani ai lucrat la o întreprindere de instalații frigorifice. Asta m-a pus pe gînduri. Pe urmă, cînd am vorbit cu domnișoara Temple și mi-a povestit despre scena ei de somnambulism și cum ai insistat

să menții refrigeratorul în funcțiune, am priceput cum ai procedat. Numai două indicii și uite că o idee atît de frumoasă a intrat la apă. A fost frumoasă ideea, Nash, dar nu putea prinde: lipsa de sînge și de amprente digitale trădau un artificiu. N-a trebuit decît să răscolesc mai adînc, ca să descopăr cum a fost aranjat trucajul.

Nu i-am răspuns nimic. L-am urmărit cum își aprindea pipa.

— Nash, ai dat de bucluc, a continuat el. Ești legat de mîini și de picioare. Noi sîntem experți în cercetarea unor astfel de escrocherii. N-avem nevoie de o mărturisire a dumitale. Sînt destule probe împotriva ca să te punem de două ori în camera de gazare, însă ți-ajunge și o singură dată.

— Nu l-am ucis pe Dester, am rostit cu o voce nesigură. Și n-o poți dovedi că aș fi făcut-o. Am scrisoarea lui de sinucidere. S-a împușcat singur.

— Nu, n-a făcut-o. L-ai ucis tu, zise Maddux lent. O să-ți spun de ce și cum ai făcut-o. Ți-a dat o slujbă de șofer. Dumneata și Helen v-ați îndrăgostit unul de altul. Ea știa că el e asigurat pentru trei sferturi de milion și dorea banii ăștia așa cum dorise banii din asigurarea lui Van Tomlin. Dar dumneata ai fost deștept. Știai că dacă Dester va fi ucis, ea și dumneata veți fi bănuți de noi. Ai aflat că Dester și-a anulat în polița lui de asigurare clauza sinuciderii. Ai mai aflat că plătise pînă acum o sută patru mii de dolari drept prime de asigurare și știai că dacă o societate de asigurare nu achită despăgubirea, *există o obligație legală ca să restituie primele de asigurare*. Maddux accentua aceste cuvinte. Ai decis că este mai prudent să te ocupi de plata sumei mai mici și asta-i ce ai plănuit să faci. Dar n-ai văzut niciun motiv pentru care să împarți banii cu Helen Dester. L-ai pus pe Solly să-i dezgroape trecutul și ai descoperit că ea l-a ucis pe Van

Tomlin. Cu toate că Dester și soția lui nu se aveau bine, el tot o mai iubea. L-ai șantajat. L-ai amenințat că vei povesti poliției ce ai aflat despre ea, dacă el nu-ți va da o sumă de bani... atîta cît își putea permite el atunci. Ți-a dat două mii șase sute de dolari care aproape că l-au lăsat fără un ban în bancă. Asta putem s-o dovedim. Avem cecul pe care ți l-a dat.

— E o minciună! M-am aplecat spre el, fulgerîndu-l cu privirea. Mi-a achitat salariul pe un an. Mi-a spus chiar el că ar fi mai bine să-i iau cît mai are bani.

Maddux ridică din umeri.

— Se va găsi oare cineva să te creadă? Dar, n-are importanță, poți să argumentezi asta în fața curții cu juri. Eu îți spun ce s-a întîmplat și ce vor crede și jurații. Nu erai satisfăcut cu o sumă atît de neînsemnată ca două mii șase sute de dolari – șantajistii nu sînt niciodată mulțumiți. L-ai forțat să-ți lase dumitale prin testament restul ce va rămîne din avere, după plata datoriilor. Am văzut testamentul și el te leagă de mîini și de picioare, Nash. Scrie în el că după moartea Helenei toate îți revin dumitale. Asta îți convenea, deoarece ți-ai pus în gînd s-o omori. L-ai împușcat pe Dester. Dumneata și cu Helen l-ai ascuns în refrigerator. Ei bine, de ce l-ai pus acolo în loc să chemi imediat poliția și să le povestești că Dester s-a împușcat singur? Îți spun eu de ce? Ai făcut-o pe Helen Dester să creadă că ea și cu dumneata veți pune mîna pe cele trei sferturi de milion de la asigurare. I-ai arătat că planul era să faceți să pară că Dester ar fi fost răpit și omorît mai pe urmă, așa ca ea să poată pretinde întreaga sumă. Ai vrut s-o aduci la stația forestieră și numai așa puteai să reușești. Te-ai dat drept Dester ca Marion Temple să vadă că el a plecat. Ai dus-o pe Helen la stația forestieră și ai omorît-o. Ai legat-o și ai lăsat-o acolo. Plănuiai să arunci vina pe Dester, să se spună că el a omorît-o și apoi a aranjat lucrurile, ca să dea impresia unei răpiri. Urma să pară

că Dester și-a pierdut pe parcurs curajul, că s-a întors acasă, unde și-a scris confesiunea și s-a sinucis. Aveai impresia că totul e sigur, dar când Harmas a început să facă cercetări și a arătat că nu s-au găsit amprente digitale și că Dester n-ar fi putut intra în casă fără să-l fi văzut el și că nu a sîngerat de ajuns, ți-ai pierdut cumpătul. Am descoperit că ai un seif la un depozit și l-am pus pe Bromwich să te aștepte acolo. De asemenea, l-am convins să nu-ți permită accesul la bancă. Atunci ce-ai făcut? Ce face orice ins vinovat: ai încercat s-o ștergi.

— Nu l-am omorît pe Dester! am exclamat. N-am omorît-o nici pe ea! A fost un accident! N-am vrut s-o lovesc atît de tare...

— Eu n-aș vorbi așa, spuse Maddux și-și goli pipa. În locul dumitale n-aș scoate niciun cuvînt pînă n-aș discuta cu avocatul. Apropo, cunoști un avocat bun? Dacă nu, știu eu unul. Cunosc un om care nu se teme de o acțiune desperată și va duce o luptă serioasă pentru dumneata.

— Nu vreau pe nimeni recomandat de dumneata, i-am răspuns.

— Nu fi prost. Acum nu am niciun interes, de niciun fel. Treaba mea era să împiedic orice cerere de despăgubire împotriva societății mele. Am reușit. Individul de care-ți vorbeam te-ar putea ajuta.

Nu cunoșteam pe nimeni. Trebuia să am pe cineva.

— Ei bine, e-n regulă.

— O să-l trimit imediat, spuse Maddux, dar nu te aștepta la minuni. E un bun profesionist, însă n-am impresia că te-ar putea salva. Nu cred să existe vreun avocat care te-ar putea salva. Dar cel puțin poți fi sigur că el va încerca. Se ridică și o porni spre ușă. Cu bine, Nash. Nu-ți spun noroc. Nu cred că-l meriți.

Ascultam sunetul pașilor lui care se îndepărtau pe coridor.

JAMES HADLEY CHASE

După un minut și ceva Bromwich intră în cameră, însoțit de doi detectivi. Privind în ochii lui duri, ostili, mi-am dat seama că ăsta e începutul sfârșitului meu.

SFÂRȘIT

NOTES

CAPITOLUL 2

1. Pantaloni albaștri din doc cu buzunare mari la spate.

CAPITOLUL 3

1. Sumă plătită periodic pentru prelungirea sau reînnoirea unei polițe de asigurare.
2. Funcționar public căruia îi revine sarcina cercetărilor deceselor nefirești. Coronerul își execută atribuțiunile cu un juriu format din 7-11 persoane. Rezultatul este consemnat într-un act de incriminare ce reprezintă verdictul juriului.

CAPITOLUL 6

1. Semnul sigur al morții (lat.).

CAPITOLUL 7

1. Amestec de ceață și fum.
2. Cunoscut autor de romane polițiste.

CAPITOLUL 8

1. Clădirea cea mai înaltă din New York.

CAPITOLUL 10

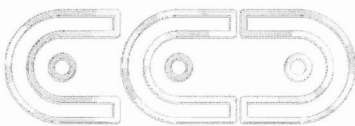
1. *Pork-pie*, literal: placintă cu carne de porc, însemnând de fapt o pălărie cu calotă plată și borul ridicat de jur împrejur.

CAPITOLUL 12

1. *Quod erat demonstrandum* (lat.) – ceea ce era de demonstrat.

CAPITOLUL 14

1. Magazin unde se vînd articole de drogherie, cosmetică și farmacie, precum și înghețate, băuturi alcoolice, etc.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

